

H A S E K U R A I S U N A

Thái Phúc dịch

Sói & Gra vi

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

THAIBOOKS
Phụng sự để dân đọc

Mục lục

Tập 3

Chương I

Chương Ii

Chương Iii

Chương Iv

Chương V

Chương Vi

Lời Tác Giả

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Tập 3

Chàng thương nhân lưu động Lawrence và thần sói Holo rời khỏi thành phố giáo đường Ruvínheigen. Nhằm thu thập thông tin về quê hương của Holo, Yoitsu, hai người vừa bán hàng vừa đến thị trấn của lễ hội mùa đông lớn đầy sắc màu Kumersun. Tại đây, họ gặp chàng bán cá trẻ tuổi Amati.

Bằng cách nào đó, Amati có vẻ đã đem lòng yêu Holo ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh chàng bắt đầu chiến dịch tiếp cận chớp nhoáng. Mặt khác, những cảm xúc lạ lùng nảy sinh giữa Lawrence và Holo, rồi hiểu nhầm lại nối tiếp hiểu nhầm. Và rồi vụ mua bán đầy náo loạn giữa Lawrence và Amati bắt đầu...

Tập 3 của tác phẩm đạt giải bạc tiểu thuyết Dengeki thứ 12!

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương I

Đã là ngày thứ sáu kể từ lúc Lawrence và Holo rời khỏi Ruvinheigen. Mỗi ngày trôi qua, tiết trời giá lạnh lại càng thêm khắc nghiệt, mây mù vẫn giăng kín đặc bầu trời, thành ra dù vẫn đang giữa ban ngày nhưng chỉ những ngọn gió phất phơ thôi cũng đã đủ khiến người ta rùng mình tê tái.

Nhất là khi họ đi dọc theo bờ sông, màn sương lạnh lẽo quyện trong cái rét căm căm khiến cho khí trời càng thêm phần buốt giá.

Thậm chí cả nước sông hôm nay trông cũng như bị đóng băng. Con nước giờ đây xám xịt và mịt mờ, như thể cả một biển trời mây đã hòa vào dòng chảy.

Dù Lawrence và Holo đều đang được trùm kín mít trong những tấm áo mùa đông cũ mua lại ở Ruvinheigen nhưng lạnh thì vẫn hoàn lạnh.

Tuy nhiên, cái lạnh lúc này cũng chẳng bỏ bèn gì khi Lawrence vừa rấm rức vừa hoài niệm nhớ lại lúc còn là một thương nhân trẻ, với bao lần phải ưu tiên mua những món hàng khác thay vì bỏ tiền ra sắm đồ chống rét.

Quả nhiên dù là một tên hạng gà thì bảy năm kinh nghiệm cũng đủ để gọt giũa hẳn cho nên hình nên khối.

Ngoài quần áo ấm ra, năm nay cũng có thêm một thứ khiến mùa đông nguôi đi phần nào giá lạnh.

Tính từ ngày bước ra ngoài tự lập năm mười tám tuổi, đây đã là mùa đông

thứ bảy Lawrence dẫn thân vào nghiệp thương nhân. Anh đang liếc sang nhìn người đang ngồi trên ghế lái ở cạnh bên.

Thông thường chỉ có mình anh ngồi trên chiếc ghế đó.

Kể cả trong những dịp hiếm hoi khi anh đồng hành cùng người khác, người đó cũng không mấy khi ngồi chung ghế lái với Lawrence - và tất nhiên cũng không đắp chung tấm chăn ấm phủ trên đùi.

"Có chuyện gì phỏng?" Vẫn giữ ngữ điệu hơi hướm cổ xưa, cô bạn đồng hành hỏi.

Với vẻ ngoài duyên dáng của một cô thiếu nữ đang đương thì, cô gái kia có một mái tóc nâu màu hạt lanh dài miên man đủ khiến cho bất cứ tiểu thư quý bà nào cũng phải đổ kị.

Nhưng cái mà Lawrence ghen tị nhất không phải là mái tóc buông xõa kia, lại càng không phải là chiếc áo choàng xa xỉ mà cô ấy đang khoác trên người.

Thứ anh ghen tị nhất chính là cái đuôi dày và rậm rạp đang nằm vắt vẻo trên đùi mà cô ấy chần chu chải chuốt.

Cũng mang màu nâu hạt lanh như màu tóc, chỉ có điều chóp đuôi được tô điểm bởi màu tuyết trắng tinh khôi, từng li từng tí trên chiếc đuôi đều ấm áp hết như vẻ bề ngoài của nó. Nếu được chế tác thành khăn quàng thì nó sẽ trở thành niềm ao ước của mọi phu nhân quý tộc, hiềm một nỗi đây lại là hàng không bán.

"Cô có nhanh nhanh chải đuôi cho xong đi không, để còn cất nó xuống dưới chân nữa?"

Ngồi một chỗ với chiếc áo choàng khoác trên người, mãi mê và tỉ mỉ

chải chuốt lông đuôi, Holo tạo cho người ta cảm giác như một nữ tu khổ hạnh đang chế tác một món đồ mỹ nghệ.

Lẳng cho Lawrence một ánh mắt khó chịu bằng đôi mắt màu hổ phách pha sắc đỏ, bờ môi đang mím chặt tách ra, hiển lộ cặp răng nanh trắng tinh và sáng lóa.

"Đuôi của tôi không phải chiếc khăn ấm của anh đâu nhé."

Cái đuôi bên dưới bàn tay thiếu nữ khẽ động đậy.

Cũng chiếc đuôi đó, những vị lữ khách hay thương nhân đi qua hẳn đều nhầm tưởng rằng đó là một mảnh lông thú bình thường, thực ra lại là một phần không thể tách rời của người chủ nhân đang mài mê chải chuốt kia. Và, không chỉ mỗi cái đuôi, ẩn dưới lớp áo choàng kia cô còn có một đôi tai sói nhọn hoắt nữa.

Chiếc đuôi và đôi tai kia hiển nhiên đã chứng tỏ cô không thể là người thường được.

Dù đúng là có những người bị gọi là tay sai của quỷ dữ do bị tinh linh hay quỷ ám mà có một vài đặc điểm dị dạng khác người bẩm sinh, nhưng cô gái này thì không thuộc trường hợp đó.

Chân diện mục của cô là một con sói không lồ chuyên trú ngụ giữa những cánh lúa mì; cô chính là Holo, Hiền giả sói vùng Yoitsu. Nếu là một tín đồ chính đạo thông thường, chắc chắn sẽ gọi Holo là một vị thần tà giáo, một sự tồn tại đáng khiếp sợ, nhưng Lawrence đã vượt qua được nỗi sợ đó.

Thay vào đó, anh chỉ muốn chiếm lấy chiếc đuôi mà Holo vẫn luôn tự hào để làm chăn phủ trước khi ăn sáng.

"Nhưng nó thật sự quá mềm mại, lót nó dưới chăn khiến chân tôi ấm áp

như được vùi mình dưới cả núi lông thú dày dặn ấm áp vậy."

Đúng như những gì Lawrence trông đợi, Holo khịt mũi đầy tự hào và lại nhét chiếc đuôi xuống dưới tấm chăn đang phủ trên đùi hai người.

"Lại nói, chúng ta sắp tới thị trấn chưa? Liệu có tới được trong ngày hôm nay không?"

"Men theo bờ sông này một đoạn nữa thôi," Lawrence nói.

"Chà, vậy là cuối cùng cũng được một bữa ấm nóng lót dạ. Tôi chán cháo lạnh lắm rồi. Không ăn thêm được nữa đâu!"

Riêng về kinh nghiệm phải ăn những món dở ẹc thì Lawrence có thể ưỡn ngực khoe khoang rằng mình ăn đứt Holo, nhưng anh lại hoàn toàn đồng ý với cô về khoản này.

Một trong những lạc thú hiếm hoi của việc đi đây đi đó là được ăn ngon, nhưng khi mùa đông về thì nó cũng bị cuốn phăng theo.

Trong cái lạnh tê tái, lựa chọn duy nhất là những lát bánh mì lúa mạch khô cong hay những bát cháo vô vị, những miếng thịt khô nhạt nhẽo để ăn kèm, hoặc là những món rau củ tồn trữ được trong thời gian dài - hành và tỏi chẳng hạn.

Với khứu giác tinh nhạy của mình, Holo không thể ăn những món như hành với tỏi kể trên, và mặc dù cô ghét thậm tệ cái vị đắng ngắt của bánh mì lúa mạch, cô vẫn gắng uống nước để nuốt trôi chỗ thức ăn đó xuống.

Đối với một người phàm ăn như Holo, việc này cũng không khác tra tấn là bao.

"Chà, thị trấn mà chúng ta sắp tới đang diễn ra một lễ hội cực lớn, vậy nên

cứ yên tâm đi, sẽ có đủ loại sơn hào hải vị cho cô."

"Ô hô. Nhưng ví tiền của anh có gánh vác được khoản bội chi kia không?"

Một tuần trước, tại thành Ruvínheigen, lòng tham của Lawrence đã đẩy anh rơi vào cạm bẫy của một thương hội đang trên đà hấp hối, đến mức anh đã sắp sửa phải chấp nhận cảnh khánh kiệt.

Tuy nhiên, sau một chuỗi những biến cố bất ngờ, anh cuối cùng vẫn tránh được kết cục kia, nhưng cũng chẳng thu về được một đồng lời nào, trái lại phải ngậm đắng một khoản lỗ mà rời đi.

Còn về chỗ áo giáp, căn nguyên của mọi sự cố, rốt cuộc anh phải dỡ hàng xuống bán tổng bán tháo tại Ruvínheigen với giá thấp cùng cực, thay vì chuyên chở lô hàng nặng nề tới phương Bắc xa xôi, nơi giá thậm chí còn rẻ mạt hơn.

Dù Holo vẫn luôn miệng đòi anh mua này mua nọ nhưng câu nói vừa rồi chứng tỏ cô vẫn quan tâm tới cảnh khốn khó của Lawrence hiện nay.

Thường xuyên tỏ ra kiêu căng và thô lỗ là vậy nhưng tựu chung cô vẫn là một người tốt.

"Đừng lo, chuyện cơm nước của cô tôi vẫn chi được."

Holo dường như vẫn còn chút lo lắng. "Mm..."

"Hơn nữa, cuối cùng tôi vẫn không thể mua được món đào ủ mật ong như đã hứa. Cứ coi đây là khoản đền bù đi."

"Cũng đúng... cơ mà..."

"Cái gì?"

"Tôi nửa thì lo cho tình hình tài chính của anh, nửa lại lo cho mình. Nếu chẳng may tôi ăn quá phung phí thì chúng ta sẽ phải trú chân trong quán trọ còn tồi tàn hơn nữa mất."

Lawrence mỉm cười đầy thấu hiểu. "Chà, tôi đang tính sẽ thuê một nhà trọ tương tất một chút. Nhưng chắc cô không định ra yêu sách rằng nó phải có hai phòng ngủ riêng, mỗi phòng có một lò sưởi đâu nhỉ?"

"Tôi nào có quá đáng như vậy chứ, nhưng lấy dạ dày của tôi ra để lý do lý trấu cho việc đó cũng không có được đâu nhé."

"Lí do cho cái gì cơ?"

Lawrence ngược mắt về phía trước để lái ngựa, đúng lúc đó Holo nghiêng người sang và thì thầm vào tai anh, "Lấy cớ rằng anh hết tiền nên chỉ thuê được có một giường. Thỉnh thoảng tôi vẫn thích ngủ một mình đấy."

Lawrence giật mạnh dây cương, khiến con ngựa phải hí lên bối rối.

Tuy nhiên, do đã quen với những màn trêu chọc của Holo, anh nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Cố gắng phục hồi vẻ bình tĩnh trên mặt, Lawrence lạnh lùng nhìn cô và đáp. "Tôi không chắc một người đặt lưng là ngáy như ai kia được phép ý kiến đây đâu."

Dường như không ngờ được Lawrence lại thần nhanh tới vậy, Holo xê ra khỏi người anh, bĩu môi đầy cau có.

Không để cơ hội chiến thắng hiếm hoi này vuột mất, Lawrence lấn tới.

"Bên cạnh đó, cô cũng không phải kiểu người tôi thích."

Đôi tai linh mẫn của Holo có thể dễ dàng phân biệt được thật giả.

Những điều Lawrence vừa nói lại không phải nói dối.

Nét mặt của Holoờ ra, hẳn là do quá bất ngờ trước lời thật lòng của Lawrence.

"Chắc cô cũng nhận ra tôi đang nói thật đúng không," Lawrence tung đòn chốt hạ.

Holo bần thần nhìn anh một lúc lâu, miệng cô cứ mấp máy không thành tiếng. Cuối cùng cô nhận ra chỉ riêng việc đáp lại cũng chứng tỏ cô đã để anh đọc vị.

Bên dưới tấm áo choàng, đôi tai cô cụp lại, ánh mắt thì thần thờ nhìn xuống.

Đây là chiến thắng đầu tiên của Lawrence sau suốt một quãng thời gian dài.

Tuy nhiên, nó lại không phải là một chiến thắng thật sự.

Cũng không hẳn là nói dối khi bảo rằng Holo không phải tuýp người Lawrence thích, nhưng lại cũng không hẳn là sự thật.

Chỉ tiết lộ một nửa cho Holo, và thế là màn trả thù sau bao lần bị cô biến thành trò tiêu khiển đã thành công rực rỡ.

Anh ngẫm lại bản thân đã thích thú biết bao khi được thấy Holo tươi cười, cũng như vẻ ngây ngô của cô khi say giấc.

Và tất nhiên, vẻ mặt rầu rĩ của cô cũng đáng yêu vô cùng.

Hay nói cách khác...

"Vậy là anh thích nhìn thấy tôi như thế này đúng không?"

Lawrence bắt gặp ánh mắt ngược lên của Holo và không khỏi đỏ mặt.

"Thật ngu ngốc. Đúng là mấy gã trai càng ngốc nghếch thì càng yêu thích những thứ yếu ớt ha. Đến mức chẳng nhận ra nổi thứ yếu đuối nhất là cái đầu của gã," Holo khinh khỉnh đáp, trưng ra cặp răng nanh trắng phau khi cô đảo ngược thế cờ ngay tắp lự.

"Nếu muốn tôi là một nàng công chúa yếu đuối thì người ta phải vào vai chàng hiệp sĩ dũng cảm chứ. Nhưng anh thì sao, thiệt tình?"

Cô chìa tay thúc giục anh đưa ra câu trả lời.

Vô số cảnh tượng xẹt qua trong tâm trí Lawrence - tất cả đều nhắc nhở anh một cách đầy đau thương rằng anh không phải là một chàng hiệp sĩ được chọn nào cả, chỉ là một tay thương nhân lưu động bình thường mà thôi.

Holo khẽ thở dài, hiển nhiên là rất đắc thắng khi thấy phản ứng của anh, nhưng sau đó lại tì ngón trỏ lên cằm, cứ như vừa nhớ ra chuyện gì đó.

"Tuy nhiên nếu là lúc đó thì anh cũng có thể xem là một hiệp sĩ đấy. Hm."

Lawrence cố gắng lục lọi kho kí ức nhưng vẫn không tài nào nhớ ra được mình đã từng tỏ ra đặc biệt lịch thiệp hào hoa khi nào.

"Cái gì, bộ anh quên rồi sao? Không phải anh đã từng chắn giữa tôi và kẻ địch sao? Cái lần ở trong đường hầm bên dưới Pazzio, trong vụ đồng bạc nhảm nhí ấy."

"...Ồ, là lần đó à."

Lawrence nhớ lại sự kiện ngày ấy, nhưng anh lại không cảm thấy mình giống hiệp sĩ cho lắm. Lúc đó anh toàn thân run lẩy bẩy, khó khăn lắm mới

đứng được, áo quần thì tan tác tả tơi.

"Hiệp sĩ hay không không phụ thuộc vào sức mạnh thể chất. Đây là lần đầu tiên có một ai đó đứng ra bảo vệ tôi."

Holo dịch lại gần Lawrence, bẽn lẽn mỉm cười. Tốc độ thay đổi tâm trạng của cô ấy vẫn luôn đáng sợ như vậy - mau lẹ tới mức kể cả những tay thương lái quen với việc thay đổi thái độ xoành xoạch vì lợi nhuận cũng phải khóc thét mà bỏ chạy.

Nhưng Lawrence không thể chạy đi đâu được.

"Từ nay về sau nhờ anh tiếp tục chăm sóc cho tôi nhé?" "Sói" ngây ngô mỉm cười, trông không khác một chú mèo con là bao. Một nụ cười mà nếu tiếp tục những chuyến hành trình trong cô đơn, dù trôi qua mấy chục năm nữa, người thương nhân có lẽ sẽ chẳng có cơ hội được chiêm ngưỡng.

Nhưng nụ cười đó lại là giả tạo. Holo vẫn còn đang giận chuyện Lawrence thẳng thừng tuyên bố cô không phải tuýp người anh thích - rất, rất giận.

Và Lawrence nhận thấy rõ điều đó.

"...Xin lỗi."

Như một phép màu, nụ cười của Holo liền trở nên chân thành khi nghe thấy hai tiếng đó. Cô ngồi thẳng dậy và khúc khích cười, đầy vẻ hiền từ và khoan dung. "Đây chính là điều tôi thích ở anh đó."

Holo và Lawrence cứ như hai chú cún con tinh nghịch, liên tục đưa đẩy trêu ghẹo nhau.

Rốt cuộc thì cả hai người đều cảm thấy giữ khoảng cách như vậy là thoải mái nhất.

"Mà thôi, ngủ một giường cũng không sao, nhưng bù lại tôi sẽ ăn gấp đôi trong bữa tối đấy."

"Biết rồi, biết rồi," Lawrence đáp, thuận tay gạt đi những giọt mồ hôi trộm trên lông mày - chúng thậm chí còn không lạnh.

Nghe thấy vậy, Holo lại bật cười lạnh lạnh. "Thế ở xứ đó có cao lương mỹ vị gì nào?"

"Ý cô là đặc sản địa phương ấy à? Chà, tôi cũng không rõ nó có được coi là đặc sản hay không, nhưng..."

"Là cá phải không?"

Đấy cũng là cái Lawrence định nói, vậy nên câu cướp lời của Holo khiến anh khá bất ngờ.

"Ừ, đúng là cá. Nếu từ đây đi về phía Tây sẽ gặp một cái hồ. Những món chế biến từ cá được đánh bắt tại hồ đó chính là thứ được công nhận là đặc sản địa phương. Nhưng sao cô biết?"

Holo có thể đại khái nhận biết được động cơ của người khác, nhưng anh không nghĩ rằng cô có thể đọc thấu tâm tư của mình dễ dàng như vậy.

"À, vừa nãy tôi có ngửi được mùi hương thấp thoáng trong gió," cô chỉ tay sang phía bờ bên kia con sông, nơi họ đang men theo. "Có cá trong cỗ xe kia."

Lawrence nhìn sang và lần đầu tiên nhận ra bên kia có một đoàn xe hàng, chúng cách xa tới mức anh chỉ lờ mờ đếm được số lượng chứ không tài nào nhìn rõ chúng chở gì. Từ tốc độ của các con ngựa cũng như phương hướng mà cả đoàn di chuyển, họ sớm muộn rồi cũng sẽ chạm mặt với Lawrence và Holo.

"Nhưng tôi không hình dung ra được món cá như thế nào. Mùi vị liệu có giống mấy con lươn mà chúng ta ăn ở Ruvinheigen không?"

"Lần đó chỉ là chiên dầu thôi. Còn nhiều cách thức chế biến lắm - luộc chung với thịt hay rau củ này, kho tiêu này. À, thị trấn này còn một món đặc sản khác nữa."

"Ồ hử!" Hai mắt Holo rực sáng long lanh, và bên dưới chần, chiếc đuôi của cô cũng đang vẫy vẫy hưởng ứng.

"Cứ chờ đến khi chúng ta tới đó đi."

Holo phòng má đầy hờn dỗi khi bị Lawrence trêu chọc, nhưng vẫn chưa tới mức để gọi là tức giận.

"Hay là lát nữa anh thử xem cá của đoàn xe kia có tươi ngon không, nếu có thì mua một ít?" cô hỏi.

"Tôi không giỏi lựa cá lắm. Trước đây đã tôi buôn cá bị lỗ nặng, thành ra tôi cũng tránh mua nữa."

"Nhưng giờ anh có đôi mắt cùng khứu giác tinh tường của tôi ở đây rồi."

"Cô có thể đánh hơi được chất lượng của cá ư?"

"Tôi đang định ngửi xem thử phẩm chất con người anh thế nào đấy!" Holo hé miệng cười tinh quái. Thấy vậy, Lawrence bèn phải đầu hàng.

"Tha cho tôi đi mà! Đã vậy thì lát nữa lại xem họ có gì đáng mua không, nếu có thì mua một ít và nhờ ai đó ở thị trấn chế biến hộ. Làm như vậy thì hay hơn."

"Được! Cứ tin ở tôi."

Chưa biết được Lawrence và Holo sẽ gặp đoàn xe kia ở vị trí nào, nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn đang từ từ được thu hẹp. Lawrence thúc ngựa hướng về phía họ.

Cơ mà - trước tiên nhìn đoàn xe, sau đó quay sang nhìn bạn đồng hành của mình, anh thầm nghĩ.

Nếu đôi mắt và khứu giác của cô ấy đủ linh mẫn để nhận biết được chất lượng của cá, vậy có khi cô ấy có thể đánh giá người khác theo cách y hệt như vậy không chừng.

Lawrence ngay lập tức gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, nhưng quả nhiên vẫn bận tâm một chút về nó.

Anh bất giác đưa vai phải lên mũi và ngửi thử. Dù phải sống lang bạt trên đường nhưng anh thấy mình cũng không hơi hám gì lắm - còn vấn đề chẳng có bộ quần áo nào khác ngoài bộ đang mặc thì Holo cũng như anh.

Đang mãi tìm cách tự bào chữa thì anh nhận ra cô ấy đang nhìn mình chăm chăm.

"Trời ạ. Anh hơi bị duyên quá đó, tôi thật không biết phải làm sao nữa," Holo cúi kính đáp.

Còn Lawrence thì im bật.

Dòng nước cứ lặng lẽ trôi, êm đềm và lờ lững tới mức nếu chỉ liếc qua một lần thì hiếm ai nghĩ nước sông vẫn đang lưu chuyển. Không lâu sau, những người dừng lại để cho ngựa uống nước hoặc bốc dỡ hàng lần lượt hiện ra trong tầm mắt. Ở đó cũng có một tay thợ mài kiếm dạo rất hiếm gặp - bằng chứng là một thanh gươm đang cắm thẳng xuống đất thay cho biển hiệu. Gã thợ mài kiếm đó ngáp dài một tiếng, tay chống cằm và ngả người ra sau hòn đá mài ngoại cỡ của mình.

Ngoài ra, ở phía bến tàu cũng có một cái bè đang neo tại cảng, trên đó có một tay hiệp sĩ đứng cùng ngựa của mình, cùng với người chèo thuyền tranh cãi inh ỏi.

Tay hiệp sĩ kia chỉ mang trang bị hạng nhẹ, chứng tỏ anh ta là người truyền tin từ một pháo đài nào đó. Nguồn cơn của cuộc tranh cãi ắt hẳn là do người chèo thuyền không muốn cho thuyền khởi hành khi chưa đủ số người.

Bản thân Lawrence cũng từng có lần điên tiết lên khi tay chèo thuyền nhất quyết không muốn lên đường trong khi anh lại đang rất vội, vậy nên cảnh tượng này khiến anh bất giác cười khỗ.

Khi những dải đồng bằng bất tận trở mình thành những mẫu đất nông nghiệp thì những cô bác nông dân cần mẫn gieo trồng xuất hiện cũng ngày một nhiều.

Không có ngoại lệ, mỗi lần nhìn thấy khung cảnh đơn điệu được thay thế, tô điểm bởi hoạt động của con người, Lawrence luôn cảm thấy vui sướng khôn tả.

Và đó cũng là lúc Holo và Lawrence hội ngộ với đoàn xe.

Có tổng cộng ba xe cả thảy, mỗi cỗ được kéo bởi một cặp ngựa. Những xe hàng kia không có ghế lái, thay vào đó có một kẻ làm công được thuê để dẫn lối từng chiếc một, trong khi một người đàn ông ăn mặc chần chu ngồi ở thùng xe của chiếc cuối cùng.

Ban đầu Lawrence cực kỳ kinh ngạc trước sự phung phí của đoàn xe này khi để tận hai con ngựa kéo mỗi xe, nhưng khi đến gần đoàn xe hơn, anh nhận ra chúng không chỉ để làm cảnh.

Trên thùng hàng là những thùng sọt to tới mức đủ để một người lớn lọt vào. Một vài cái đã được đổ đầy nước - hẳn là để cho những con cá được bơi

lợi tự do.

Cá chưa được ướp muối là một mặt hàng xa xỉ vô cùng, bất chấp loại cá là gì. Cá sống thì lại càng xa xỉ hơn.

Chỉ riêng việc chuyên chở cá sống như thế này thôi đã hiếm gặp lắm rồi, nhưng ở đoàn xe còn có một thứ khiến Lawrence càng ngạc nhiên hơn.

Người chuyên chở ba xe lớn đầy cá tươi này lại là một thương nhân thậm chí còn trẻ hơn cả Lawrence.

"Anh nói gì, cá á?" nghe thấy câu hỏi của Lawrence, chàng trai trẻ ở cỗ xe cuối cùng đáp. Trên mình anh ta là chiếc áo khoác da bóng loáng dầu, trang phục đặc trưng của dân buôn cá.

"Đúng vậy, không biết cậu có thể bán cho tôi một ít được không," Lawrence, lúc này đã đổi chỗ cho Holo, đáp.

Tay thương nhân trẻ trả lời ngay tắp lự. "Tôi xin lỗi, tất cả chỗ cá này đều đã có người đặt trước rồi."

Đây là một câu trả lời hết sức bất ngờ; chàng trai trẻ có vẻ như cũng đã nhận ra mình gây cho Lawrence sự kinh ngạc như thế nào, thế là cậu ta kéo mũ trùm đầu xuống, để lộ khuôn mặt mình ra.

Mặt mũi của tay thương nhân kia cũng non choẹt y như chất giọng tươi trẻ của cậu ta. Mặc dù gọi "cậu nhóc" thì không hoàn toàn chính xác nhưng cậu ta chắc chắn chưa đầy hai mươi tuổi. Những tay buôn cá hầu hết đều là những kẻ rắn rỏi và nam tính, nhưng chàng trai trẻ này lại thanh mảnh lạ thường. Mái tóc vàng hoe phất phơ kia chỉ càng tôn thêm khí chất tao nhã của cậu ta.

Nhưng kể cả chàng thanh niên này trẻ tuổi hết như vẻ bề ngoài thì việc

chuyên chở ba xe đầy cá tươi như thế này cũng đã chứng tỏ cậu ta là một gã thương nhân không thể coi thường.

"Thứ cho tôi được hỏi, hai người là thương nhân lưu động phải không?"
Cậu nhóc hỏi.

Lawrence không phân biệt nụ cười của chàng trai trẻ kia là thật lòng hay chỉ là nụ cười cầu tài, nhưng có là thật hay giả thì cũng chỉ có một cách đáp lại duy nhất, chính là mỉm cười lại. "Đúng vậy, chúng tôi vừa tới từ Ruvinheigen."

"Tôi hiểu rồi. Chà, đi dọc đoạn đường chúng ta vừa đi này thêm nửa ngày sẽ gặp một hồ nước. Tôi tin rằng anh có thể trao đổi buôn bán với những ngư dân ở đó. Họ có những con cá chép cực kỳ tươi ngon và hảo hạng."

"À không, không phải tôi muốn mua cá để bán. Tôi chỉ hy vọng cậu bán cho tôi vài con để làm bữa tối. Chỉ vậy thôi."

Lần này đến lượt nụ cười của tay thương nhân tắt ngúm vì kinh ngạc - đây có thể là lần đầu tiên cậu được nghe một đề nghị kiểu này.

Thương nhân chở cá ướp muối đường dài thường sẽ dừng xe bán lẻ một ít dọc đường, nhưng nếu là chở cá từ một hồ nước không xa thì chuyện này lại khá hiếm gặp.

Vẻ mặt sững sờ của tay thương nhân trẻ chẳng mấy chốc bị thay thế bằng vẻ trầm tư thận trọng.

Gặp phải tình huống bất thành linh này, chắc hẳn cậu ta đang cân nhắc xem có cơ hội kiếm lời nào trong đây không.

"Cậu thật sự nghiêm túc với công việc của mình đấy nhỉ," Lawrence nói.

"Ồ" Tên choai choai hồi thần lại, ngượng ngùng cười đáp. "Xin lỗi! Ồm, nhân đây, anh đang muốn kiếm một ít cá để nấu bữa tối, vậy chứng tỏ anh sẽ dừng chân tại Kumersun, đúng không?"

"Đúng vậy. Tôi đến tham gia chợ phiên mùa đông, tiện thể thăm thú lễ hội ở đó luôn."

Kumersun là thị trấn mà họ đang hướng tới, vừa vặn lại đúng vào dịp chợ phiên lớn nhất ở đây. Phiên chợ này diễn ra hai lần mỗi năm, một vào mùa hè và một vào mùa đông.

Ngoài phiên chợ đông, cùng dịp này còn có một lễ hội được tổ chức đồng thời.

Tuy không nắm rõ thông tin chi tiết nhưng anh có nghe đồn rằng đây là một lễ hội dị giáo, thứ đủ khiến bất kì con chiên ngoan đạo nào của Giáo hội cũng phải bất tỉnh nhân sự.

Sáu ngày lữ hành từ Ruvínheigen ngược lên phương Bắc, tại nơi đây, một thị trấn đến tận bây giờ vẫn còn là trạm tiếp ứng cho các nhóm thanh trừng ngoại đạo do Giáo hội đứng ra chu cấp, mối quan hệ giữa những con chiên Giáo hội và dị giáo không hề đơn giản như ở phương Nam.

Quốc gia cai trị dải đất bao la phía Bắc Ruvínheigen - là Ploania, có rất nhiều hoàng thân quý tộc nơi đây không theo đạo chính thống. Chính vì vậy, không có gì khó hiểu khi ở đây có đôi ba thành phố nơi cả Giáo hội và dị giáo đồng thời tồn tại.

Tương tự như vậy, Kumersun là thị trấn thuộc chủ quyền của quý tộc Ploania, tách biệt bản thân khỏi những phiền tạp về vấn đề tôn giáo. Hướng tới sự hưng thịnh về mặt kinh tế, nơi đây cấm tiệt mọi loại hoạt động truyền đạo của Giáo hội. Dò xét, điều tra xem lễ hội tại thị trấn này là của Giáo hội

hay của dị giáo cũng là hành vi cấm kỵ - "chỉ là truyền thống của địa phương, thể thôi" là câu trả lời thường được đưa ra.

Những lễ hội như vậy không phải đi đâu cũng gặp, cộng thêm việc các tín đồ dị giáo được phép thoải mái tới dự khiến cho mỗi năm đều có hàng loạt khách thập phương đến trải hội nơi này, lễ hội Laddora.

Tiếc là Lawrence chưa từng được nhìn thấy lễ hội này, bởi anh chỉ đến Kumersun vào mùa hè. Từ những gì Lawrence lượm lặt được, anh dự tính tới đây sớm một chút để tránh gặp đám đông, nhưng có vẻ như anh đã quá ngây thơ rồi.

"Cho tôi được hỏi, không biết anh đã chuẩn bị chỗ trú chân chưa?" khuôn mặt chàng lái buôn trẻ tuổi ánh lên vẻ lo âu.

"Lễ hội ngày mốt mới diễn ra mà. Không đến mức mọi nhà trọ đều đã kín khách chứ?"

"Tin tôi đi, không còn chỗ đâu."

Bên cạnh Lawrence, Holo bắt đầu cựa quậy không yên. Ất hẳn cô đang vô cùng lo lắng không biết sắp tới hai người họ sẽ ngủ lại ở đâu.

Mặc cho cô có năng lực gì ở dạng sói, dưới hình hài con người Holo chỉ là một cô gái mỏng manh, yếu ớt trước giá lạnh, y như người thường. Cô cũng muốn mau mau tránh khỏi cái lạnh không kém gì Lawrence.

Lawrence nảy ra sáng kiến.

"À, nhưng những thương quán hẳn là đã sắp xếp chỗ ở cho các thành viên của họ tới tham gia phiên chợ đúng không, để tôi tới đó hỏi họ thử xem," anh nói.

Liên lạc với thương quán đồng nghĩa với việc phải trả lời vô vàn câu hỏi về Holo, vậy nên bình thường Lawrence tránh phải nhờ cậy họ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, nhưng tình thế hiện nay không cho phép anh làm vậy nữa rồi.

"Ồ, ra anh là người thuộc nghiệp đoàn sao? Liệu có thể cho tôi biết anh thuộc nghiệp đoàn nào không?" anh ta hỏi lại.

"Nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen của Kumersun."

Nghe đến đây, khuôn mặt của chàng thương nhân trẻ bừng sáng. "Thật là một sự trùng hợp diệu kì! Tôi cũng là thành viên của Nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen."

"Ài, đây chắc hẳn là sự sắp đặt của Chúa trời rồi... A, hình như những câu như vừa rồi bị coi là cấm kỵ ở đây."

"Ha ha, đừng lo. Tôi cũng là một tín đồ của Giáo hội từ phương Nam mà."

Chàng thương nhân trẻ mỉm cười, sau đó khẽ ho khan tế nhị. "Xin được tự giới thiệu. Tôi là Fermi Amati, một người buôn cá từ Kumersun. Khi hành nghề tôi hay lấy tên Amati."

"Tôi là Kraft Lawrence, một thương nhân lưu động - tương tự, cứ gọi tôi là Lawrence."

Cả hai người đều ngồi trên xe ngựa của riêng mình, nhưng vẫn đủ gần để vươn ra bắt tay nhau.

Tiếp theo Lawrence giới thiệu về Holo.

"Đây là Holo, bạn đồng hành của tôi. Cơ duyên đưa đẩy đã khiến chúng tôi đi cùng nhau, nhưng cô ấy không phải vợ tôi," Lawrence mỉm cười giới

thiệu. Holo ngoảnh sang phía Amati, nhìn cậu ta rồi khẽ nhoẻn miệng cười.

Khi cần tỏ ra lịch sự, Holo đúng là đáng gờm.

Hai má chàng trai trẻ Amati đỏ bừng, anh lúng túng giới thiệu lại bản thân. "Quý cô Holo đây là... một nữ tu?"

"Ừ, cô ấy là một nữ tu đang trên đường hành hương, đại loại là vậy."

Những chuyến hành hương không chỉ dành cho những người đàn ông, ngay cả những nữ công dân cũng có thể phiêu bạt đây đó. Những cô gái như vậy thường sẽ tự giới thiệu mình là một nữ tu, thay vì đưa ra danh tính đích thực là một đứa con phương xa hành hương về đất mẹ, do chuyện này sẽ giúp lảng tránh được kha khá chuyện phiền hà.

Tuy nhiên, bận một bộ trang phục mang phong cách Giáo hội như vậy vào Kumersun sẽ không ít rắc rối, vậy nên phong tục ở đây là đính ba chiếc lông vũ lên trang phục. Áo choàng của Holo đích thực có ba cọng lông gà màu nâu xinh xắn được đính bên trên.

Tuy vẫn còn trẻ tuổi nhưng vì là một thương lái tới từ phương Nam nên Amati liếc qua là hiểu ngay sự tình.

Cậu ta cũng không gặng hỏi thêm nữa, định ninh rằng cô gái trẻ có lý do của riêng mình khi đồng hành cùng một chàng thương nhân với trang phục như vậy.

"Dù sao thì, những rắc rối chúng ta vấp phải đường đời chỉ đơn giản là những thử thách từ cõi trên mà thôi. Tôi nói vậy là vì, tuy bố trí một phòng thì không có vấn đề gì, nhưng thật không may là nếu cần hai phòng thì hơi khó khăn đó."

Những lời của Amati dường như đã khiến Lawrence bất ngờ. Cậu chàng

mỉm cười và tiếp tục "Hẳn đây là ơn huệ Chúa ban tặng nên chúng ta mới cùng chung một nghiệp đoàn. Nếu bây giờ đặt vấn đề với nhà trọ mà tôi từng tới bán cá, tôi tin rằng mình sẽ xin được một phòng đơn. Nhờ cậy bên thương hội trí phòng chắc chắn sẽ khiến những kẻ lười đời đặt nhiều câu hỏi về cô bạn đồng hành của anh."

"Cậu nói đúng, nhưng chỉ e chúng tôi chẳng có gì để đền đáp lại cho cậu."

"Tôi là một thương gia, vậy nên tất nhiên đây cũng là một thương vụ rồi. Tôi hy vọng rằng anh sẽ thưởng thức thật nhiều món cá ngon khi ở tại nhà trọ đó."

Dù tuổi đời còn trẻ nhưng anh chàng Amati với ba xe cá tươi này thật sự là một người đáng để giao dịch.

Đây chính là ví dụ điển hình của một tay buôn khéo mồm khéo miệng.

"Cậu đúng là một thương nhân không vừa đâu. Đã vậy thì chúng tôi cũng rất vui lòng chấp nhận lời mời," Lawrence đáp, lòng vừa ghen tị lại vừa biết ơn.

Amati hé môi cười, và trong thoáng chốc, ánh mắt của cậu ta đảo sang chỗ khác.

Lawrence vờ như không để ý, nhưng rõ ràng Amati đã liếc nhìn Holo.

Nếu chỉ dựa vào trực giác kinh doanh sắc bén thì không đời nào anh ta chịu hào phóng như vậy, chắc chắn ham muốn được thể hiện trước Holo cũng góp một phần nguyên nhân.

Trong giây lát, Lawrence ngất ngây cảm giác tự hào và ưu việt khi được là người đồng hành cùng Holo, nhưng suy nghĩ như vậy chỉ sợ sẽ bị cô đem ra làm trò cười mất.

Gạt đi hết những ý nghĩ vẫn vơ trong đầu, Lawrence quay sang tập trung cho việc thắt chặt mối quan hệ với anh chàng buôn cá trẻ tuổi và thành đạt trước mặt mình đây.

Khi họ đặt chân tới Kumersun thì mặt trời đã bắt đầu lặn.

Chễm chệ giữa bàn ăn lúc này là một nồi lẩu với nước súp ninh rễ rau và vài lát cá chép, vây quanh bởi rất nhiều hải sản các loại. Sự có mặt của anh chàng buôn cá Amati rõ ràng đã ảnh hưởng không nhỏ tới thực đơn, thay thế cho những bữa ăn lấy thịt làm chủ đạo của miền Nam. Trong số các món ở đây, nổi bật nhất là món ốc hấp.

Ốc biển được cho là có thể giúp tăng cường tuổi thọ, trong khi đó ốc nước ngọt lại khiến người ta bị đau dạ dày. Chính vì vậy người phương Nam rất kị món này, họ chủ yếu chỉ ăn nghêu và sò. Giáo hội thậm chí còn truyền bá rằng giam cầm bên trong vỏ ốc là những linh hồn quỷ dữ và ra lệnh cấm ăn chúng.

Tuy vậy, đây không phải là giáo điều được ghi lại trong Kinh Thánh mà là một lời khuyên để áp dụng cho thực tế thì đúng hơn. Trước đây đã có lần Lawrence bị lạc, khi mò tới được bờ sông bèn buộc phải ăn ốc cầm hơi. Cơn đau thắt bao tử do chúng gây ra đến giờ vẫn còn hằn sâu trong tâm trí, khiến anh chẳng muốn nhìn thấy ốc dù là ốc nước ngọt hay ốc biển đi nữa.

Cũng may là bữa tối hôm nay không chia khẩu phần riêng cho từng người, và Holo có vẻ khoái món ốc này.

Lawrence quyết định nhường hết những món mình không ăn được lại cho Holo.

"Hmm. Mùi vị của sò hến ra là thế này." Holo bưng bưng khí thể xĩa ốc ra khỏi vỏ bằng một con dao Lawrence cho mượn, đánh chén hết con này tới

con khác. Về phần mình, Lawrence chỉ chuyên tâm vào món cá nhồng muối hun khói.

"Đừng ăn nhiều quá, kéo lại bị đau bụng đấy."

"Mm?"

"Trong mấy con ốc nước ngọt này chứa đầy âm hồn ma quỷ. Cứ ăn bữa ăn bãi đi rồi cô sẽ hối hận cho mà xem."

Holo liếc qua ruột con ốc mà cô vừa xia ra khỏi vỏ, sau đó vênh mặt lên và thả nguyên con vào trong miệng. "Anh nghĩ tôi là ai cơ chứ? Đừng tưởng tôi chỉ biết giám định mỗi lúa mì thôi nhé."

"Ngày trước có lần cô kể mình từng nhắm mắt ăn bữa ớt cay và sau đó hối hận mãi còn gì?"

Bị anh nhắc nhở, cô giãy nảy lên.

"Có là tôi đi nữa thì cũng không thể chỉ nhìn mỗi bên ngoài mà đoán được mùi vị. Để tôi nói cho anh hay, chúng đỏ rực luôn - đỏ như trái chín cây ấy," nói đoạn, Holo lại nhể một con ốc khác ra khỏi vỏ. Thỉnh thoảng cô sẽ tạm nghỉ để đưa cốc lên môi nhấp một ngụm rượu, khi đó hai mắt sẽ lim dim khép lại.

Do vùng này nằm ngoài tầm mắt thăm soi của Giáo hội nên rượu chưng cất (chú thích một chút, chưng cất rượu ở đây là đun rượu đến khi hóa hơi, sau đó làm lạnh để cô đặc lại. Rượu chưng cất sẽ rất thuần và nặng độ) - thứ theo ý Giáo hội là cực kì nguy hiểm - được bày bán và thưởng thức công khai.

Cốc của Holo đang được rót đầy bởi một loại rượu gần như tinh khiết tên là rượu cháy.

"Có cần tôi gọi cho cô loại rượu khác ngọt hơn không?"

Holo lặng thinh lắc đầu, nhưng thấy ánh mắt nhắm nghiền kia của cô, Lawrence dám cá rằng bây giờ mà lén nhìn bên trong áo choàng sẽ thấy chiếc đuôi của cô phe phẩy hết như cây chổi lau.

Một lúc sau, cô uống cạn cốc rượu, sau đó thở dài một hơi và đưa ống tay áo lên lau đi những giọt lệ vương trên khóe mắt.

Với thứ rượu mà cô vừa uống (loại rượu còn được biết với cái tên "rượu tiêu hồn"), vẫn may là Holo không còn ăn vận theo kiểu nữ tu nữa. Chứ bây giờ, với mái đầu được che lại bởi chiếc khăn rằn hình tam giác, cô ấy trông không khác một cô thôn nữ bình thường là bao.

Trước bữa tối, Holo đã thay trang phục và tới cảm ơn Amati thêm một lần nữa. Nói về vẻ mặt của Amati lúc đó, không chỉ riêng Lawrence, ngay cả ông chủ nhà trọ cũng kìm không được mà bật cười ha hả trước dáng điệu của cậu. Như thể muốn tội trạng càng thêm nặng nề, Holo tiếp tục chào hỏi Amati bằng vẻ duyên dáng và quyến rũ hơn hẳn mọi ngày.

Nhưng nếu Amati được diện kiến bộ dạng phàm ăn tục uống của Holo thì anh chàng sẽ vỡ mộng ngay thôi.

Holo khịt mũi. "Thật là một hương vị đầy hoài niệm", hai mắt cô đã rưng rưng, không biết là do rượu hay do những kỉ niệm ở quê nhà.

Quả thật, càng tiến về phương Bắc, thứ rượu tiêu hồn này lại càng thông dụng.

"Rượu chưng cất kĩ như thế này khiến tôi không tài nào cảm nhận được mùi vị gì," Lawrence nói.

Dường như đã ngán món ốc, Holo với tay lấy đĩa cá hấp và cá nướng. Cô

vui sướng đáp.

"Vài thập kỉ trôi qua, hình hài có thể dần chìm vào quên lãng, nhưng hương thơm, mùi vị thì lắng đọng trong tâm thức, có thêm vài chục năm nữa cũng không phai nhòa. Thứ rượu này mang về cho tôi nhiều kỉ niệm. Anh biết không, hương vị của nó không khác gì rượu ở Yoitsu quê tôi."

"Rượu mạnh quả rất được ưa chuộng ở phương Bắc. Nhưng từ trước đến giờ cô chỉ uống mỗi loại rượu này ư?" Lawrence nhìn những gì còn sót lại trong cốc rượu, sau đó ngẩng lên nhìn Holo.

"Rượu ngọt làm sao mà xứng với một kẻ quý phái như Hiền giả sói đây," cô hãnh diện đáp, lộ ra cả mấu cá dính trên khóe miệng.

Tất nhiên với vẻ ngoài như thế kia thì sữa và mật ong mới là thứ hợp với Holo nhất, nhưng Lawrence cũng chỉ khúc khích cười và đồng tình với cô.

Hương vị cay nồng của rượu hắc đã khơi gợi lại trong cô không ít kỉ niệm về quê nhà.

Đây quả thật là bữa ăn thịnh soạn đầu tiên họ được thưởng thức trong suốt mấy ngày qua, nhưng chỉ thế là chưa đủ để lý giải cho nụ cười hạnh phúc ấy.

Đó là nụ cười hân hoan của một cô gái vừa nhận được một món quà bất ngờ - bằng chứng xác thực đầu tiên cho thấy họ đã tiến gần hơn tới Yoitsu, quê nhà của cô.

Thế nhưng Lawrence lại bất giác ngoảnh mặt đi.

Không phải anh sợ ánh mắt của mình bị cô ấy phát hiện và sau đó chắc chắn sẽ bị cô trêu ghẹo không ngừng.

Cái anh sợ chính là những lời đồn anh nghe được về việc Yoitsu từ lâu đã

bị san bằng và vùi mình trong đất; Lawrence vẫn luôn giấu kín chuyện này với Holo ngay từ khi hai người cùng đồng hành. Bí mật này khiến nụ cười hạnh phúc của Holo trở thành một vầng thái dương quá rực rỡ, quá chói lóa, làm anh không dám nhìn vào.

Anh không thể nhẫn tâm phá hoại bầu không khí êm đềm của bữa tối ngày hôm nay được.

Hòng tránh bị Holo phát giác mối tơ vò trong lòng mình, Lawrence cố gắng dời tâm trí mình sang chủ đề khác. Anh mỉm cười với Holo khi thấy cô vươn tay tới món cá chép hầm.

"Chà, có vẻ như cô khoái món cá chép hầm này quá nhỉ?"

"Mm. Ai mà ngờ được con cá chép kia ninh lên lại ngon như vậy? Làm ơn cho tôi xin thêm một tô nữa."

Món cá chép được nấu trong một nồi lẩu to nên tay Holo không với được. Lawrence bèn lấy hộ cô, nhưng mỗi lần như vậy là lại có thêm vài lát hành xuất hiện trên chiếc đĩa gỗ của anh. Có vẻ như Holo vẫn không thể chịu nổi món hành, dù nó đã được luộc chín kĩ.

"Trước đây cô từng ăn cá chép ở đâu thế? Không có nhiều nơi bán món này đâu."

"Hm? Tôi bắt từ dưới sông lên đó. Bọn cá chép bơi chậm rì à, bắt dễ không."

Thế là Lawrence ngộ ra - hóa ra cô ấy từng bắt cá dưới lốt sói.

"Tôi chưa từng ăn cá chép sống bao giờ. Mùi vị thế nào?" Anh hỏi.

"Chúng có nhiều xương lắm, đã thế vảy cá còn kẹt hết vào kẽ răng. Trước

đây tôi thấy đám chim lúc nào cũng nuốt chửng mấy con cá bé, nên tôi tưởng phải ngon lắm chứ. Ai dè rốt cuộc lại không hợp với tôi."

Lawrence hình dung trong đầu bộ dáng khổng lồ của Holo khi cô nhai rôm rốp một cái đầu cá lớn.

Cá chép nổi tiếng là loài sống lâu, chúng vừa được Giáo hội tôn sùng như thánh thần lại vừa bị xem thường như tay sai của quỷ dữ. Chính vì vậy nên việc ăn cá chép bị hạn chế rất nhiều, mãi tới tận phương Bắc này mới thôi.

Thằng thằn mà nói, ở phương Bắc nơi có những con sói như Holo đang lảng vảng mà con người lại đi ôm nỗi kinh sợ với những con cá chép với tuổi thọ tầm trung thì hết sức ngớ ngẩn."Tài nghệ nấu nướng của loài người thật không chê vào đâu được, nhưng không chỉ có vậy - những con cá được chọn ra đều rất tinh chuẩn. Tên Amati này quả thật có ánh mắt không vừa đâu."

"Với tuổi đời như vậy thì công nhận. Và xe hàng anh ta chở cũng ấn tượng phết."

"Còn nhìn anh kìa. Anh đang chở cái gì ấy nhỉ?" Ánh mắt Holo đột nhiên lạnh tanh.

"Hm? Đinh ốc. Như ở trong cái bàn này này... ồ, hình như cái bàn này không dùng đinh."

"Tôi thừa biết đinh là cái gì. Tôi đang bảo anh đáng ra phải buôn bán cái gì đó ấn tượng hơn kia. Đừng nói anh vẫn còn đang bị khớp sau thất bại thảm ở Ruvinheigen nhé?"

Nghe cô xia xói khiến lòng anh đau thắt lại, nhưng buồn một nỗi đây lại là sự thật rành rành, và anh không thể phản pháo lại được.

Hồi đó, trong cơn máu nóng bốc hết lên não, anh đã mua chịu một lượng

lớn áo giáp với tổng giá trị xấp xỉ gấp đôi lượng vốn anh đang có, kết quả là anh phải giáp mặt với cảnh khánh kiệt và trở thành nô lệ suốt đời. Không chỉ vậy, anh còn khiến Holo phải gặp vô số phiền toái và tù cực.

Bắt đầu biết thân biết phận, Lawrence quyết định chỉ mua một ít đinh sắt bình thường trên đường rời khỏi Ruvnheigen, với tổng giá trị chỉ khoảng bốn trăm đồng trenni bạc. Phi vụ dè dặt này khiến anh còn dư một lượng kha khá tiền mặt trong tay.

"Món hàng có lẽ không to tát gì cho cam, nhưng ít nhất nó cũng giúp thu được một khoản lợi nhuận hợp lý. Mà lại nói, đâu phải trên xe hàng tôi chẳng có thứ gì hấp dẫn đâu."

Holo nghiêng đầu nhìn Lawrence, miệng vẫn đang ngậm chặt một con cá nhồng nước ngọt, nhìn không khác gì một chú mèo hoang.

Lawrence chợt nảy ra một câu đáp rất dí dỏm.

Anh khẽ ho khan. "Ý tôi là, dù sao cũng có cô ngồi trên đó mà."

Nghe thì có vẻ hơi giả tạo, nhưng Lawrence tự lừa phỉnh bản thân rằng câu vừa rời của anh thật ra cũng khá bùi tai.

Thế là anh mỉm cười, nhấp một ngụm rượu cháy khác, sau đó nhìn sang Holo và phát hiện cô đang ngây người ra, cứng đờ như khúc gỗ.

"... Chà, có vẻ như anh cũng chỉ được có thế," sau cùng, cô thở dài thườn thượt và đáp.

"Này, cô đối tốt với tôi hơn chút cũng không chết ai đâu," Lawrence nói.

"À, nhưng nếu anh đối đãi với một con đực quá tốt, chẳng mấy chốc anh ta sẽ quen mui. Kết cục là anh sẽ phải nghe đi nghe lại những lời sáo rỗng và

ngốc nghếch kia cho xem."

"Ừc..." Lawrence không thể im lặng cam chịu trước sự khinh thường trần trụi này được. "Tốt thôi, đã vậy từ giờ tôi..."

"Đồ ngốc," Holo ngắt lời anh ngay. "Đàn ông mà tử tế thì đáng giá bao nhiêu chứ?"

Lawrence nhú chặt lông mày, quyết định lùi về uống rượu, nhưng cuộc đi săn của sói vẫn không dừng lại ở đây.

"Thêm vào đó, chỉ cần tôi giả bộ ử rữ một xíu là anh tốt bụng lên luôn nhỉ?" Với vẻ mặt ngây thơ, Holo thẳng thừng buộc tội, khiến anh chẳng có đường hào đáp lại.

Cô ấy thật là bất công.

Anh nhìn cô đầy u oán, nhưng cô vẫn điềm nhiên mỉm cười thỏa mãn.

Sau khi kết thúc bữa ăn tử tế hiếm hoi trong nhiều ngày qua để trở về nhà trọ, con đường phía bên ngoài cũng đã trở nên yên ắng.

Khi họ tới Kumersun, trời đã bắt đầu nhá nhem, nhưng phố phường khi ấy tấp nập hơn những gì anh tưởng tượng nhiều.

Nếu không phải gặp được Amati thì ắt hẳn hai người họ đã phải cầu cạnh thương quán bố trí một phòng để tá túc, thậm chí đã phải trú tạm trong phòng của trụ sở thương quán không chừng.

Khắp thị trấn tràn ngập những bức tranh khắc gỗ cùng búp bê rơm không biết lấy hình tượng từ đâu. Những ban nhạc và chú hề đầy nhong nhóc khắp nơi, tận những ngõ ngách sâu nhất trên phố.

Khu chợ lớn ở quảng trường phía Nam thành phố được dịp kéo dài thời

gian hợp chợ ra, thành ra tại đây nườm nượp bầu không khí huyền ảo rất xứng danh với tên của một thành phố lớn. Thậm chí cả những người thợ thủ công vốn dĩ không được bày bán những sản phẩm của họ tại đây nay cũng có một loạt quầy dài xếp dọc đại lộ.

Trở về nhà trọ, cả người vẫn còn nóng hầm hập do loại rượu nặng đô vừa rồi, Lawrence bèn mở cửa sổ ra để dịu bớt. Dưới ánh trăng huyền ảo, anh vẫn còn thấy một vài cô bác chủ tiệm đang luồn tay dọn dẹp quầy hàng của mình.

Căn phòng mà Amati sắp xếp cho họ là của một trong những nhà trọ đường hoàng nhất thị trấn, thuộc loại mà nếu bình thường chắc chắn anh sẽ không đời nào chọn. Phòng được đặt ở tầng hai, có thể phóng mắt ra nhìn dài phố rộng chạy dọc từ Bắc xuống Nam và len qua trung tâm thành phố, không cách quá xa điểm giao cắt ở đại lộ Tây-Đông. Đúng như những gì Holo muốn, căn phòng có hai chiếc giường. Tất nhiên Lawrence vẫn không rũ bỏ được mối hiềm nghi rằng căn phòng đôi hai giường này chính là do Amati cố tình bố trí.

Nghĩ đến đây, Lawrence có chút ngờ ngợ trong lòng, nhưng anh vẫn rất biết ơn về sự giúp đỡ của Amati, thế nên anh tạm dẹp những suy nghĩ kia sang một bên và dõi về phía con đường.

Trên đại lộ, có vẻ ai cũng đang chệnh choáng bước về nhà.

Lawrence khúc khích cười và quay ra đằng sau để thấy Holo đang ngồi vắt chéo chân trên giường, tự rót cho mình thêm một cốc rượu nữa, như thể cô ấy vẫn chưa uống tận hứng vậy.

"Đừng có chạy tới khóc lóc với tôi nếu mai cô đau đầu đấy. Bộ cô quên hết những chuyện đã xảy ra ở Pazzio rồi sao?"

"Mm? À, không sao đâu. Rượu ngon không bao giờ nán lại quá lâu. Từ

chối tình bạn với nó thì tôi là hạng người nào chứ?"

Sau khi rót xong, cô ấy hơn hờ đặt chiếc cốc lên môi, sau đó nhắm chút cá hồi khô còn thừa từ bữa tối.

Nếu cứ để mặc Holo như vậy, cô nàng không sớm thì muộn cũng sẽ ăn rồi uống đến say khướt thì thôi, nhưng Lawrence vẫn mừng khi thấy tâm trạng cô thoải mái.

Bởi anh sắp phải đề cập tới một vấn đề mà anh không hề muốn nói ra chút nào.

Lý do khiến anh phải thay đổi lộ trình thường niên của mình, bao gồm cả Kumersun nơi anh vốn chỉ hay đi vào mùa hè, chính là vì anh đang hướng tới quê nhà của Holo.

Lawrence không rõ Yoitsu, quê hương của cô chính xác là ở nơi nào. Tuy có biết tới cái tên đó nhưng hầu hết đều là nghe qua từ những câu chuyện cổ, và chúng thì hoàn toàn không cung cấp một chút thông tin nào đáng tin cậy về vị trí của nó.

Từ trước đến giờ anh vốn luôn tránh gặng hỏi cô thêm thông tin, bởi vì mỗi lần nói về chủ đề đó, vẻ mặt cô liền gợn lên nỗi hoài niệm xa xăm, rồi chẳng mấy chốc liền chìm vào trong u sầu khi cô nhớ ra khoảng cách giữa mình với quê hương, cả về mặt không gian lẫn thời gian.

Đáng buồn thay, chỉ mỗi lý do đó thôi đã đủ để anh chần chừ không dám gọi chủ đề Yoitsu ấy lên.

Nhưng nếu bây giờ, khi họ đã tới gần phương Bắc hơn, hẳn là chẳng có gì phải buồn rầu khi nhắc tới nó nữa, anh thầm quyết. Ngồi trên mặt bàn tự tường, anh lên tiếng.

"Nào, trước khi cô say quắc cần câu, tôi có chuyện muốn hỏi cô đây."

Đôi tai trần cùng chiếc đuôi của Holo lập tức vênh ngược lên.

Hai mắt cô cũng nhìn sang. "Có chuyện gì thế?"

Rõ ràng bản năng sắc bén của loài sói đã mách bảo rằng chuyện Lawrence sắp sửa đề cập không phải là chuyện đùa. Đôi môi cô cong lên thành nét cười nhẹ, một dấu hiệu hiển nhiên cho thấy tâm trạng của cô đang rất tốt.

Những lời kìm nén trong miệng bị anh gượng ép nói ra. "Là về quê nhà của cô."

Holo tức thì mỉm cười và hớp thêm một ngụm rượu nữa.

Lạ quá. Lawrence cứ tưởng cô sẽ nghiêm mặt khi anh nhắc tới Yoitsu cơ.

Ngay khi anh tự nhủ rằng cô ấy hẳn đã say rồi, Holo liền nuốt chỗ rượu kia xuống và cất tiếng.

"VẬY là anh không biết nó ở nơi nào hử? Tôi còn đang thắc mắc không biết khi nào anh mới hỏi đây này." Sau đó cô ấy cúi xuống, như thể muốn chiêm ngưỡng nụ cười của mình phản chiếu trong ly rượu, Holo nói, "Anh thật sự nghĩ tôi sẽ rầu rĩ mỗi khi nhắc tới Yoitsu ư? Bộ tôi trông yếu đuối đến vậy sao?"

Lawrence đang tính nhắc lại cái lần cô ấy khóc lã chã khi mơ về quê nhà, nhưng có vẻ như Holo đã nhận ra điều đó. Cái đuôi cô tung tăng đầy phần khích.

"Không hề," Lawrence đáp.

"Ồn ngọc. Đây đáng ra là dịp để anh nói 'ừ, đúng vậy!' chứ!"

Đuôi của cô lại vẩy lên, có vẻ như cô đã nhận được đáp án thật sự mà mình mong muốn.

"Nhưng phải nói, anh quả thật lo lắng mấy chuyện chi li ghê ha. Vậy là sau khi thấy tâm tình tôi khá lên, rốt cuộc anh cũng dám đưa chuyện này ra hỏi? Lạ khéo lắm." Vừa uống rượu, cô vừa cười khì khì, sau đó tiếp tục, "Thú thật, tôi khó mà không thấy cảm động cho được, mặc dù phần lớn vẫn là buồn cười trước sự ngờ nghệch của anh. Bộ anh tính để bị lạc ở phương Bắc rồi mới hỏi tôi sao?"

Lawrence nhún vai. "Thế cô có thể nói cho tôi biết Yoitsu ở đâu để tôi đỡ phải trông như thằng hề như thế này không?"

Nghe đến đây, Holo tạm ngừng để nhắm một ngụm rượu.

Sau đó cô thử dài.

"Tôi không nhớ chính xác nữa."

Như thế muốn ngăn Lawrence tưởng lầm cô đang nói đùa và phản đối, cô tiếp tục.

"Đúng là tôi có biết phương hướng cụ thể. Nó ở đằng này này."

Lawrence nhìn theo chỗ cô chỉ, nơi đó là phương Bắc rõ ràng rành.

"Nhưng tôi không nhớ nổi phải trèo qua bao ngọn núi, băng qua bao con sông, hay phải đi bao lâu vượt qua đồng bằng. Tuy nhiên tôi vẫn tin rằng nếu đến gần hơn tôi sẽ nhớ ra nhiều hơn - vậy không được sao?"

"Cô không thể cho tôi một chút gợi ý nào về phương vị của nó sao? Đoạn đường này không hề thẳng tắp, và một khi chúng ta vào trong lãnh thổ các nước phương Bắc thì bản đồ sẽ rất khó kiếm. Tùy trường hợp mà có thể

sẽ phải đi đường vòng. Hay là cô có nhớ, giả dụ như, địa điểm nào đó gần kề không?"

Holo trầm ngâm một lúc, ngón tay tì vào thái dương. "Tôi nhớ có Yoitsu và Nyohhira. Và... hừm... Cái gì nhỉ... Pi..."

"Pi?"

"Pire... không, Piro... Đúng rồi! Pirohmoten."

Holo trông khá là mừng rỡ khi nhớ ra cái tên đó, nhưng Lawrence lại chỉ nghiêng đầu. "Tôi chưa từng nghe tới nơi đó. Còn gì nữa không?"

"Ờ... thị trấn thì nhiều, nhưng ngày ấy không phải thị trấn nào cũng có tên như bây giờ. Người ta chỉ cần chĩa tay và nói thị trấn nọ ở bên kia ngọn núi, thế là đủ rồi. Chúng tôi không cần dùng đến tên."

Đúng thật, Lawrence đã từng rất ngạc nhiên khi lần đầu ghé thăm phương Bắc. Tại một thị trấn nọ mà anh đặt chân tới, anh phát hiện ra chỉ có những lữ khách mới dùng tới cái tên của nó, còn cư dân thị trấn hay những người sống ở các nơi kế cận đều không biết và có biết thì cũng chẳng mấy may quan tâm.

Thậm chí có những bậc bô lão còn khẳng định rằng đặt tên cho thành thị sẽ khiến ma quỷ để ý.

Và hiển nhiên đám "ma quỷ" mà họ nhắc tới thật ra chính là Giáo hội.

"Chà, chúng ta đành bắt đầu từ Nyohhira vậy. Tôi biết nó ở nơi nào."

"Thật là một cái tên mang tới nhiều hoài niệm. Ở đó vẫn còn những con suối nước nóng chứ?"

"Tôi có nghe bảo các vị quý tộc và giám mục vẫn thường lén lút tới thị trấn đó để tắm suối nước nóng, dù cho nó đã bị phán định là vùng đất dị giáo."

Người ta thậm chí còn đồn rằng nhờ có suối nước nóng mà nơi đó không bao giờ bị Giáo hội công kích."

"Dù sao những con suối kia cũng chẳng phải của cá nhân ai hay tổ chức nào," Holo vừa mỉm cười vừa nói, sau đó khẽ ho khan. "Nếu Nyohhira là đích đến của chúng ta, vậy từ Nyohhira sẽ phải đi đường này," Holo chỉ về phía Tây Nam - Lawrence thực lòng thở phào nhẹ nhõm vì cô không chỉ tay về phía Bắc.

Bởi từ Nyohhira nếu tiếp tục hướng lên phương Bắc sẽ là những vùng đất mà tuyết không bao giờ tan, kể cả trong mùa hè.

Nhưng kể cả có biết Yoitsu ở phía Tây Nam của Nyohhira thì phạm vi tìm kiếm vẫn còn quá rộng.

"Từ Nyohhira tới Yoitsu phải mất bao nhiêu ngày đường?"

"Tôi thì chỉ cần hai ngày. Còn người thường... không rõ nữa."

Lawrence nhớ lại lúc anh cười lên lưng Holo khi cô đang trong lồng sói lúc ở gần Ruvínheigen. Cô nàng hẳn có thể chạy băng băng qua cả những con đường không lối.

Như vậy thì cho dù đã có điểm xuất phát là Nyohhira thì khu vực cần phải tìm kiếm vẫn quá bao la. Tìm một thị trấn mà rất có thể chỉ là một ngôi làng nho nhỏ đúng là không khác gì mò kim đáy bể cả. Chính bởi bản thân Lawrence là một thương nhân lưu động, vốn đã quen với việc đi bộ từ thị trấn này sang thị trấn khác nên anh hiểu rõ những gian nan khổ cực trong đó.

Đây là chưa kể tin đồn mà Lawrence nghe được về việc Yoitsu đã bị một con quỷ gấu khổng lồ tàn phá và hủy diệt.

Nếu quả thật là vậy thì việc tìm kiếm những mảnh tàn dư của một thị trấn

đã tan hoang cách đây hàng thế kỉ đúng là chuyện bất khả thi.

Lawrence không phải là một gã quý tộc với thú vui xa xỉ như ăn không ngồi rồi ngày qua ngày. Anh không thể đi chệch khỏi lộ trình buôn bán của bản thân để ở bên ngoài quá sáu tháng. Sai lầm tại Ruvinheigen đã khiến mục tiêu mở cửa hiệu riêng của anh càng thêm xa vời và anh không hề có thứ gọi là thời gian rảnh.

Trong lúc anh còn đang mãi suy nghĩ vấn đề trên thì ý tưởng đột nhiên nảy ra.

"Nhưng cô có thể tự tìm về đó từ Nyohhira mà? Cô biết phương hướng đại khái rồi đúng không?"

Nếu chỉ cách Nyohhira có hai ngày đường thì đúng như Holo nói, càng tới gần cô có lẽ sẽ nhớ được càng nhiều chi tiết hơn.

Những lời trên cứ thản nhiên thoát ra từ miệng anh, không hề có một chút gì là ác ý, nhưng chỉ giây lát sau Lawrence nhận ra ngay sai lầm của mình.

Bởi Holo đang chờ người ra nhìn anh.

Nét sững sốt cũng chiếm cứ khuôn mặt anh khi Holo ngoảnh mặt đi.

"Ừ-ừm... nếu đến được Nyohhira, tôi hẳn là có thể nhớ ra đường về Yoitsu."

Holo gượng gạo cười. Đang ngây ngấn tự hỏi có chuyện gì không ổn ở đây thì anh chàng hiểu ra và thốt lên, "A."

Tại thành phố cảng Pazzio, Holo từng nói cô đơn chính là căn bệnh chí tử.

Holo sợ nỗi cô đơn hơn bất cứ điều gì. Dù những lời anh nói không có ẩn ý gì nhưng vẫn khiến cô rầu rĩ không thôi, và cô lại còn uống rượu này giờ

nữa.

Ắt hẳn cô đã nghĩ anh đề nghị như vậy là vì anh đã quá mệt mỗi khi phải tìm kiếm quê nhà cho cô.

"Này, coi nào, chờ chút đã. Đừng hiểu nhầm ý tôi chứ. Đâu có lý nào tôi lại không thể đợi ở Nyohhira vài ngày để chờ cô tìm xong."

"Ừm. Thế là đủ rồi. Anh sẽ dẫn đường cho tôi tới Nyohhira đúng không? Tôi vẫn hy vọng được dạo qua vài thị trấn nữa."

Cuộc trò chuyện diễn ra trôi chảy tới mức có phần hơi thất vọng, và Lawrence cũng chỉ biết quy hết cho cái đầu nhanh nhạy của Holo.

Rõ ràng cô ấy đã đồng thuận, thế nhưng đâu đó bên trong, sự ngập ngừng vẫn hiện hữu.

Holo đã xa quê hàng thế kỉ. Tương tự như những truyền thuyết mà Lawrence nghe được, cô chắc cũng đã từng cân nhắc đến khả năng Yoitsu không còn tồn tại, và kể cả nó vẫn còn thì đã quá nhiều năm tháng trôi qua rồi, nơi đó cũng chẳng còn như xưa nữa. Nhất định cô ấy đang rất băn khoăn lưỡng lự.

Hiển nhiên cô sợ phải trở về quê nhà một mình.

Sự do dự kia vẫn luôn lẫn khuất dưới nụ cười ngây ngô và hạnh phúc của Holo khi cô nói rượu cháy nhắc cô nhớ về quê nhà Yoitsu.

Chỉ mất vài giây suy nghĩ Lawrence đã sáng tỏ, và anh hối hận khôn nguôi khi đã quá hấp tấp đề nghị.

"Nghe này, tôi thật lòng muốn giúp cô hết mức có thể. Những gì tôi nói ban nãy..."

"Không phải tôi đã bảo anh lòng tốt của đàn ông đáng giá thế nào rồi ư? Tôi không thể để anh đối tốt mãi thế được."

Cô đặt cốc xuống giường và tiếp tục, nét cười gượng gạo hòa lẫn với vẻ ưu tư, "Tôi mới là người có lỗi. Tôi chỉ biết đứng dưới góc độ bản thân mà suy nghĩ. Nhưng với tôi, loài người các anh già đi chỉ như trong chớp mắt. Trong vòng đời ngắn ngủn đó một năm cũng cực kì đáng quý phải không. Tôi luôn quên mất chuyện đó."

Ánh trăng tuôn chảy qua cửa sổ phòng, rọi xuống bóng hình cô. Trong khoảnh khắc đó, Lawrence cảm giác Holo như mộng ảo; anh do dự không dám gần cô, sợ rằng cô sẽ biến mất.

Holo tần ngần nhìn tàn dư trong đáy cốc, sau đó ngược mắt lên và lại tiếp tục nở nụ cười phiến muộn.

"Anh tốt bụng quá. Tôi biết phải làm gì khi anh cứ nhìn tôi như vậy đây?"

Nói gì cho phải bây giờ? Lawrence lựa không ra ngôn từ thích hợp.

Rõ ràng đã có một khe nứt xuất hiện giữa hai người.

Ấy vậy mà những lời để hàn gắn khe nứt kia lại không xuất hiện. Một lời nói dối tùy tiện là vô ích bởi Holo có thể nhìn ra ngay.

Những lời của Holo khiến Lawrence không biết phải nói thêm gì. Anh không thể hùng hồn bảo cô rằng anh sẽ cùng cô tìm về Yoitsu dù phải tốn bao nhiêu năm ròng rã. Thương nhân là những người vô cùng thực dụng, trong khi điều đó lại quá ư vĩ đại và cao cả. Sinh mạng dài hằng bao thế kỉ của Holo thật sự quá xa xôi.

"Tôi mới là người đã quên đi sự thật hiển nhiên. Tôi đã quá thư thái khi được ở bên anh. Tôi đã lợi dụng... quá nhiều," Holo mỉm cười tự giễu, đôi tai

cụp lại vì xấu hổ. Cô nói chuyện như một nàng thiếu nữ, trút bầu tâm sự từ sâu thẳm đáy lòng.

Nhưng sự thành thật của cô không khiến Lawrence thoải mái hơn chút nào.

Như thế cô đang nói lời chia tay vậy.

"Hê, hình như tôi hơi say rồi. Có lẽ tôi nên đi ngủ đây, không thì ai mà biết được tôi sẽ nói lung tung những gì."

Holo không mấy khi tỏ ra dè dặt kiệm lời, nhưng cái cách cô ấy nói chuyện lại tạo cho người ta cảm giác rằng cô ấy chỉ đang cố làm ra vẻ kiên cường.

Đến cuối cùng, Lawrence vẫn không thể nói thêm gì với cô.

Tất cả những gì anh có thể làm là tự nhủ rằng cô vẫn chưa gói ghém hành lý và rời đi. Chuyện ấy nghe có vẻ không tưởng nhưng lại hoàn toàn khả thi.

Lawrence chỉ muốn gào thét với chính bản thân mình vì đã bất lực không thể giúp được cô.

Đêm chìm vào tĩnh lặng.

Xa xa ngoài cửa sổ, vang vọng tiếng lèm bèm của những gã say khướt.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương li

Người ta vẫn hay bảo thương nhân là những kẻ dù có bị bao mối lo toan đè nặng thì vẫn có thể dễ dàng đặt lưng ngủ ngon lành.

Thế nên đầu lòng vẫn còn đang lấn cấn chuyện Holo có thể sẽ tự mình rời đi trong đêm, Lawrence vẫn ngủ say sưa và chỉ tỉnh giấc khi nghe tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ.

Tuy không có những cử chỉ quá khích như nhảy bổ ra khỏi giường nhưng Lawrence quả thật đã liếc sang giường bên và lập tức thở phào nhẹ nhõm khi thấy Holo vẫn còn ở đó.

Anh rời giường và bước ra nhìn ngắm bên ngoài cửa sổ. Bên trong phòng vẫn đang khá lạnh, nhưng khí trời buổi ban mai ở ngoài kia lại càng thêm buốt cóng; chỉ vừa mới tiếp xúc với nó là hơi thở của anh liền biến thành một làn khói trắng.

Tuy vậy bầu không khí lạnh lẽo kia lại trong trẻo bất ngờ - một buổi sáng tinh mơ chiết xuất từ pha lê.

Trên mặt đường đối diện nhà trọ đã bắt đầu có người lại qua. Cúi xuống quan sát những thương nhân thành thị, đám người thức giấc còn sớm hơn cả những tay thương nhân lưu động vốn nổi danh với việc dậy sớm, Lawrence thầm sắp xếp lịch làm việc của ngày hôm nay trong đầu, cuối cùng hô lên "được rồi" khi mọi thứ đã vào guồng.

Tuy không hẳn là muốn đền bù cho sai lầm ngớ ngẩn của mình ngày hôm

qua nhưng Lawrence thật lòng hy vọng có thể tận hưởng trọn vẹn kì lễ hội - bắt đầu từ ngày mai - với Holo, tức là anh phải hoàn tất công cán của mình trong hôm nay.

Việc đầu tiên cần làm lúc này là bán hết chỗ hàng đã mua ở Ruvinheigen, Lawrence thầm nghĩ và xoay người lại nhìn về phía căn phòng.

Lòng vẫn còn nặng trĩu sau sự cố tối qua, anh bước về phía người bạn đồng hành của mình, lúc này đang ngủ nướng như thường lệ, định bụng đánh thức cô dậy - nhưng đúng lúc đó chợt khựng lại và nhú hai hàng chân mày.

Chuyện Holo ngủ đến đã đời mới chịu dậy không phải là hiếm, nhưng hình như có gì đó không đúng.

Tiếng ngáy thoải mái mọi khi hôm nay tự dưng mất tăm.

Lawrence với tay tới chỗ cô, lo lắng không biết sự im lặng này có đúng như mình đoán hay không. về như cô nàng cũng cảm nhận được, chiếc chăn bên trên khẽ lay động.

Anh nhẹ nhàng nhắc tấm chăn lên.

Khung cảnh bên dưới khiến anh thở dài thườn thượt.

Dưới chiếc chăn, khuôn mặt Holo trông thất thểu tội nghiệp hơn bất cứ chú mèo con bị bỏ hoang nào.

"Lại đau đầu à?"

Có lẽ đến cả xoay đầu cũng gây đau đớn, nên đôi tai của cô gái khẽ nhúc nhích thay cho lời đáp.

Đang định tiếp tục làm một bài thuyết giáo nho nhỏ thì anh chợt nhớ tới chuyện đêm qua, thế là lại thôi. Dù sao cô ấy cũng chả có bụng dạ nào mà

nghe.

"Để tôi đi lấy cho cô cốc nước, cả một cái xô nữa, phòng khi cần. Cô cứ ngồi yên và nghỉ ngơi đi."

Anh nhấn mạnh vào phần "ngồi yên", khiến hai tai cô lại khẽ lay động.

Lawrence không nghĩ cô sẽ ngoan ngoãn cư xử y như lời anh bảo, nhưng coi bộ cô nàng cũng không thể đi đâu trong tình trạng thể thảm thế kia. Thấy cô chưa thể gói ghém đồ và tự mình rời đi khiến anh nhẹ nhõm đôi chút.

Anh biết Holo hoàn toàn có thể giả vờ rằng mình đang đau đầu, tuy nhiên khuôn mặt trắng bệch kia khiến anh khá nghi ngờ về tính khả thi của chuyện đó.

Trong đầu nghĩ vẫn nghĩ vợ, anh lặng thinh không nói thêm gì nữa, chỉ tập trung sửa soạn để chuẩn bị ra ngoài, sau đó quay trở về giường của cô - bây giờ rõ ràng cô nàng còn không thể làm nổi một việc đơn giản như tự xoay người lại.

"Lễ hội phải đến ngày mai mới bắt đầu, vậy nên cô không cần phải vội đâu."

Vẻ nhẹ nhõm lập tức hiện lên trên khuôn mặt kiệt quệ và đuối rệu của Holo, thấy vậy Lawrence không khỏi bật cười.

Dường như với Holo, cơn đau đầu sau khi say còn không quan trọng bằng việc được đi trải hội.

"Chiều tôi sẽ về."

Hai tai của cô vẫn không nhúc nhích, câu vừa rồi hiển nhiên không hề khiến Holo mảy may để ý.

Lawrence chỉ đành cười khố, và thấy vậy, khóe miệng của Holo từ từ nhếch lên rồi vẽ thành một nụ cười thật tươi.

Có vẻ như cô nàng cố ý làm vậy.

Lawrence nhún vai rồi đáp lại chần lên người Holo. Tin chắc bên dưới chần cô nàng vẫn đang cười toét miệng.

Nhưng nói thì nói vậy, thật lòng anh vẫn rất mừng khi thấy cô không hờn giận gì sau vụ tối hôm qua.

Trước khi rời khỏi phòng, Lawrence vẫn cố ngoái lại nhìn Holo một lần nữa. Chóp đuôi của cô ló ra khỏi tấm chần và vẫy qua vẫy lại hai lần, cứ như đang vẫy tay chào tạm biệt.

Thầm nhủ khi về sẽ mua cho cô cái gì đó ngon ngon, anh khẽ đóng cửa lại.

Mua bán trước khi tiếng chuông mở chợ vang lên không phải là một hành vi được chào đón ở bất kì thị trấn nào - nếu là ở bên trong khu chợ lại càng khó coi hơn.

Tuy nhiên, tùy vào thời điểm và tình huống cụ thể, quy định này có thể bị thay đổi.

Ở Kumersun, thậm chí người ta còn thầm khích lệ chuyện này, chủ yếu là để tránh gặp phải tình trạng đông nghìn nghịt khi phiên chợ mùa lễ hội được mở ra.

Vậy nên mặc dù vẫn còn rất sớm, mặt trời cũng chỉ vừa bắt đầu nhú lên từ sau những tòa nhà, khu chợ - vốn phải đến một nửa diện tích quảng trường phía Nam Kumersun - đã đầy ắp các thương nhân.

Khắp đó đây là hàng đồng những thúng sọt, từng chồng từng chồng bao bố, rồi thì lợn, gà và đủ kiểu gia súc gia cầm bị buộc lại hoặc nhốt trong những chiếc lồng đặt trong những khe hở hẹp giữa hàng hóa quây quán. Kumersun là một trọng điểm xuất khẩu lớn trong vùng nên ở đây người ta dễ dàng tìm thấy những con cá tươi roi rói đang quẫy đạp tung tăng trong những thùng nước sạch lớn, y hệt những con mà Amati vận chuyển ngày hôm qua.

Hết như Holo không thể kìm được niềm phấn khích trước một dãy những quầy hàng, mạch đập của Lawrence cũng không khỏi trở nên dồn dập khi anh thấy bao nhiêu hàng hóa muôn màu muôn vẻ xếp dài trên chợ.

Chuyển món hàng này tới thị trấn kia thì sẽ kiếm được bao nhiêu tiền đây ta? Còn mặt hàng này nhiều như vậy chứng tỏ nơi đó nguồn cung đang thừa rồi - như vậy không biết giá có thấp hơn không nhỉ? Những suy nghĩ như vậy cứ vụt qua vụt lại trong đầu anh.

Khi mới bắt đầu nghiệp bán buôn, Lawrence không thể nhận biết được giá cả hàng hóa như thế nào mới được gọi là tốt, vậy nên anh đã từng lang thang trong vô định, không biết phải làm gì - nhưng giờ thì anh đã có thể phân biệt đủ các loại hàng hóa rồi.

Một khi nắm vững hết mạng lưới hàng hóa rồi rắm như mạng nhện này, thương nhân sẽ giống như các nhà giả kim vậy, đủ năng lực để biến than chì thành vàng khối.

Quyền lực mà ý tưởng này mang lại khiến anh lâng lâng như say, cho tới khi nhớ ra phi vụ thất bại của mình tại Ruvineigen, thế là lại đâm ra cười ảo não.

Mờ mắt trước lòng tham càng khiến con người ta dễ dàng vấp ngã.

Anh hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, nắm lấy dây cương và hướng thẳng

tới phía trung tâm khu chợ. Cũng như các quầy hàng khác, quầy hàng mà anh nhắm tới cũng đã bắt đầu đi vào hoạt động. Chủ tiệm chỉ thua Lawrence có một tuổi và cũng khởi nghiệp bằng nghề thương nhân lưu động. Anh ta có thể trở thành một thương nhân lúa mì hoành tráng - có một gian hàng của mình và thậm chí còn có cả một chiếc mái che tử tế, tuy hơi nhỏ - chủ yếu là nhờ vào vận may kinh người của gã. Gã thậm chí còn đổi sang kiểu râu vuông khá thịnh hành ở vùng này.

Mark Cole - tay buôn lúa vừa được đề cập - ngấn người một lát khi thấy Lawrence xuất hiện, nhưng hồi thần lại ngay sau đó và hớn hờ mỉm cười, giơ tay lên vẫy chào anh.

Người thương nhân đang bàn bạc với Mark cũng quay lại và gật đầu chào hỏi Lawrence. Không ai lường trước được người chúng ta gặp mặt hôm nay liệu sẽ có ngày trở thành đối tác của ta hay không, vậy nên Lawrence cũng trưng ra nụ cười đậm chất thương nhân của mình và ra dấu cho họ cứ tiếp tục trao đổi.

"Le, spandi amirto. Vanderji."

"Haha. Pireji. Bao!"

Rõ ràng cuộc trao đổi giữa hai người vừa kết thúc, người đàn ông nọ trò chuyện với Mark bằng một thứ ngôn ngữ lạ tai mà Lawrence không hiểu, sau đó cất bước rời đi. Và đương nhiên Lawrence không quên tiễn anh ta bằng một nụ cười vô cùng chuyên nghiệp khác.

Anh cố nhớ kỹ khuôn mặt của người đó, phòng trường hợp có gặp lại nhau ở một thị trấn khác.

Tích tiểu thành đại, những mối tương tác con con này rồi sẽ có ngày biến thành lợi nhuận thật sự.

Gã thương nhân - có vẻ như đến từ phương Bắc - mắt nhắm vào trong đám đông, còn Lawrence thì cuối cùng cũng từ trên xe hàng bước xuống.

"Hình như tôi làm lỡ chuyện làm ăn của anh thì phải."

"Làm gì có! Anh ta cứ luyên thuyên về đức tin của mình với thần Núi Pitra này giờ. Anh vừa cứu tôi một mạng đấy," Mark nói, anh ta ngồi trên một chiếc hòm bằng gỗ, hai tay cuộn xếp một tờ giấy da cừu, nở nụ cười ra điều chán ngán cực độ.

Tương tự như Lawrence, Mark là một thành viên của Nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen. Hai người quen thân với nhau là do năm nào họ cũng gặp mặt tại cùng một khu chợ để buôn bán. Biết nhau kể từ khi cả hai mới bắt đầu khởi nghiệp, hai người họ có thể tùy tiện bỏ qua màn thủ tục chào hỏi phiền phức.

"Nếu biết trước có ngày này thì tôi đã không bỏ công đi học ngôn ngữ của bọn họ. Họ không phải là người xấu, nhưng một khi phát hiện ra anh hiểu họ nói chuyện, anh sẽ không bao giờ thoát khỏi màn ca tụng không ngừng nghỉ về sự vĩ đại của vị thần họ tôn sùng."

"Một vị thần bản địa có khi vẫn tốt hơn một vị chúa trời không bao giờ rời khỏi điện thờ trừ khi nhìn thấy hào quang lấp lánh của vàng ấy chứ?" Lawrence nói.

Mark bật cười, cầm cuộn giấy da đã cuộn lại ngăn nắp tự vỗ lên đầu mình vài cái. "Anh nói phải! Và người ta còn bảo các vị thần mùa vụ đều là những cô gái xinh đẹp kìa."

Khuôn mặt Holo lập tức hiện lên trong tâm trí Lawrence. Anh gật đầu đồng thuận và mỉm cười tươi rói, nhưng tất nhiên sẽ không để lộ suy nghĩ vừa nảy ra trong lòng: Nhưng tính tình của họ thì tệ hết biết.

"Được rồi, tán nhảm đến đây thôi. Tôi sẽ bị bà xã rầy cho một trận mất. Chúng ta bắt đầu bàn chuyện làm ăn được rồi nhỉ? Tôi đoán đây mới là lý do anh tìm tới đây."

Biểu tình trên mặt Mark tức khắc chuyển từ vẻ đùa bỡn thân thiện sang làm ăn nghiêm túc. Mặc dù giữa hai người họ không cần phải nói chuyện kiểu câu nệ rườm rà nhưng mối quan hệ giữa hai người vẫn là thứ được xây dựng dựa trên sự tính toán và vụ lợi. Lawrence lên dây cót sẵn sàng, sau đó cất tiếng.

"Tôi có mang tới một lô đình từ Ruvinheigen đây. Tôi nghĩ anh sẽ muốn mua chúng đấy."

"Đình sắt hử? Nhưng tôi là dân buôn lúa mì mà. Bộ anh nghe phong thanh ở đâu tin chúng tôi bây giờ dùng đình để đóng gói bao tải lúa à?"

"À, nhưng không sớm thì muộn anh sẽ có rất nhiều khách hàng tới mua lương thực dự trữ cho mùa đông dài. Anh có thể bán chỗ đình này cho họ y hệt như lúa mì vậy. Người ta cần phải gia cố lại nhà cửa để chống chọi với tuyết mà."

Mark ngược mắt lên trầm ngâm nhìn trời một lát, sau đó dời ánh mắt về lại phía Lawrence.

"Anh nói cũng đúng... Đình à? Anh có bao nhiêu?"

"Tôi có một trăm hai mươi cây loại dài ba paté, hai trăm cây loại bốn paté và hai trăm cây năm paté, kèm theo một bản chứng nhận chất lượng của hiệp hội thợ rèn Ruvinheigen."

Mark giơ cuộn giấy da lên và gãi gãi má, sau đó cất tiếng thở dài. Cái kiểu lưỡng lự giả vờ này chính là nét đặc trưng của cánh thương lái.

"Mười đồng rưỡi lumione, tôi sẽ mua hết chỗ này."

"Tỷ giá của đồng lumione hiện nay là gì? So với đồng trenni bạc ấy."

"Tỷ giá vào phiên đóng cửa thị trường ngày hôm qua là ba mươi tư đồng chẵn. Như vậy là... ba trăm năm mươi bảy trenni!"

"Thế thì bèo quá, thưa ngài," Lawrence đáp.

Từng đẩy tiền thậm chí còn chưa đủ hoàn lại vốn Lawrence bỏ ra để mua chỗ đình. Lòng mày của Mark nhướn lên khi thấy Lawrence phản hồi tức thì như vậy.

"Anh đã nghe qua vụ áo giáp trượt giá chưa?" Mark hỏi. "Năm nay, khi không còn cuộc viễn chinh quân sự ra Bắc, người ta đang bắt đầu bán tổng bán tháo gươm đao giáp trụ ở khắp nơi, tức là sẽ có rất nhiều sắt thô thừa mứa. Bây giờ kể cả đinh sắt cũng đã giảm giá rồi - thậm chí mười lumione vẫn là một cái giá hào phóng đấy."

Đây là phản ứng mà anh đã tiên liệu từ trước, thế nên Lawrence giữ bình tĩnh và đáp.

"Ừ, nhưng đấy chỉ là ở phương Nam thôi. Khi có quá nhiều sắt thép cần được nung chảy, giá của nhiên liệu sẽ leo thang. Nếu vào thời điểm này tại Ploania anh có thể mua đủ củi để nung chảy đồng sắt thép kia thì tôi xin được phép chống mắt ra xem. Những người dám làm việc đó vào thời điểm này nhiều khả năng sẽ bị một cây rìu bổ củi xé tung đầu lắm."

Ở những quốc gia tuyết rơi nhiều, một khi mùa đông tới thì nhu cầu về củi sẽ tăng đột biến. Với nhu cầu không đáy về nhiên liệu của mình, các lò rèn đều sẽ ngừng hoạt động khi đông về. Nếu có một tay thợ rèn nào đó vẫn quyết tâm rèn sắt giữa mùa đông, giá củi lửa sẽ tăng vọt như hỏa tiễn, và chẳng bao lâu sau anh ta sẽ ngập ngựa trong tiếng chửi bới và nguyên rủa của

những cư dân trong làng đang run lấy bối vì lạnh. Chính vì vậy nên dù nguyên liệu để đúc đinh có đột ngột dư thừa thì giá cả của chúng vẫn sẽ ổn định.

Bất cứ một thương nhân nào với một chút vốn liếng kinh nghiệm cũng đều có thể rút ra được điều đó.

Và không có gì bất ngờ, Mark nhoẻn miệng cười. "Coi nào, anh có nhất thiết phải bán đinh cho một gã thương nhân lúa mì nghèo túng thế không? Nếu là thóc lúa thì tôi thừa biết phải mua thế nào cho rẻ, nhưng đinh điếc các kiểu đâu phải sở trường của tôi."

"Vậy thì mười sáu lumione."

"Chát quá. Mười ba."

"Mười lăm."

"Mười bốn và hai phần ba." Cơ thể tầm trung của Mark bắt đầu chùng xuống, khiến anh ta trông như tảng gỗ.

Lawrence nhận ra mình không thể kiếm thêm được gì từ giao dịch này nữa rồi.

Tiếp tục đẩy giá lúc này chỉ khiến mối quan hệ làm ăn bị tổn hại, thế nên Lawrence bèn gật đầu và đưa tay ra. "Vậy thì thành giao."

"Rất vui được gặp, người anh em!" Mark mỉm cười bắt tay Lawrence và nói.

Cái giá này tất nhiên cũng là một sự thỏa hiệp từ bên phía Mark.

Là một lái buôn lúa mì, công bằng mà nói thì Mark thậm chí còn không được phép mua hay bán đinh sắt. Thương nhân nào muốn bán gì đều là do

các hiệp hội tương ứng quyết định, vậy nên muốn tàng trữ mặt hàng nào mới, một thương nhân phải có được sự đồng ý của những thương nhân khác chuyên bán mặt hàng đó, nếu không sẽ làm ảnh hưởng tới lợi nhuận của họ.

Nếu chỉ mới nhìn qua thì quy định này dường như đã hạn chế tự do thương mại mậu dịch, nhưng nếu thiếu nó thì những thương hội lớn với lượng vốn liếng khổng lồ sẽ nuốt gọn thị trường mà chẳng mất mấy thời gian. Quy định này được đặt ra chính là để ngăn chuyện như vậy xảy ra.

"Anh thích thanh toán bằng tiền xu hay chi phiếu?" Mark hỏi.

"Nếu được thì chi phiếu đi."

"May quá. Vào thời điểm này trong năm, số lượng tiền mặt cần phải thanh toán đúng là nhiều đến mức khó mà theo kịp được."

Với các thương nhân, việc ghi chép và theo dõi các nghiệp vụ trên sổ cái không phải là vấn đề gì to tát, thế nhưng có rất nhiều người mang hàng hóa tới các ngôi làng và thị trấn lại muốn tiền xu và chỉ tiền xu mà thôi.

Nhưng việc thiếu hụt tiền tệ luôn là vấn đề nghiêm trọng ở bất cứ tỉnh thành nào. Một thương nhân kể cả khi có đủ tài sản để mua hàng nhưng nếu không có lượng tiền mặt tương ứng để thanh toán thì sẽ không có mua bán gì hết. Và một gã nông dân nhà quê thất học thậm chí còn chả buồn phỉnh mũi lấy một cái trước một tờ giấy hẹn trả tiền.

Hiệp sĩ và thanh gươm của anh ta là những kẻ mạnh nhất ở chốn hoang vu, nhưng vào đến thành thị rồi thì tiền mới là sức mạnh chân chính. Đây cũng là lý do mà Giáo hội lại giàu có đến thế. Tuần này qua tuần khác đi trưng thu thuế tôn giáo, sao mà không quyền lực cho được.

"Do đã chấp nhận thanh toán bằng chi phiếu nên tôi có một việc muốn nhờ anh giúp," thấy Mark tiến tới và kéo túi đình từ trên xe hàng xuống,

Lawrence cất tiếng nhờ. Nghe thấy vậy, vẻ mặt tay buôn lúa liền trở nên cảnh giác.

"Cũng không phải việc gì quá quan trọng. Tôi sắp phải đi tới phương Bắc có việc, và tôi đang tự hỏi không biết có thể nhờ anh hỏi thăm tình trạng đường xá ở hướng đó được không. Người khách ban nãy của anh cũng tới từ phương Bắc phải không?"

Thấy câu hỏi của Lawrence không liên quan gì tới chuyện làm ăn, Mark nhẹ nhõm ra mặt.

Sự chuyển biến nét mặt vừa rồi rõ ràng là có chủ đích, Lawrence buồn bực nghĩ thầm. Chắc chắn đây chính là cách Mark trả đũa anh vì đã bán đình với giá quá cao.

"Ừ, vẫn di chuyển tốt," Mark đáp. "Mặc dù nếu anh tới vào mùa hè như thường lệ thì vẫn dễ đi hơn. Hẳn là phải có phi vụ gì đó hấp dẫn lắm mới khiến anh lặn lội tới phương Bắc vào ngay giữa mùa đông như vậy nhỉ."

"Chà, anh biết đấy, nhiều chuyện lắm. Nhưng thẳng thắn mà nói thì không có liên quan gì tới chuyện làm ăn hết."

"Ha-ha-ha. Cả những gã thương nhân lưu động không khi nào nghỉ chân cũng chẳng thoát nổi chút bồn phận nho nhỏ của cuộc đời nhỉ? Thế anh muốn tới chỗ nào?"

"Một nơi tên là Yoitsu. Nghe qua bao giờ chưa?"

Mark tựa người ra sau xe hàng, nhướn một bên chân mày lên. "Chưa nghe bao giờ. Nhưng ai mà biết được có bao nhiêu thị trấn làng mạc mà tôi chưa từng nghe nói tới. Vậy anh muốn nhờ tôi tìm xem có ai biết tới nó không à?"

"Chà, dù sao thì chúng tôi sẽ đi tới Nyohhira, vậy nên anh có thể hỏi thăm

về Yoitsu đại loại như kiểu 'tiện đây cho hỏi', thế là được rồi."

"Cứ vậy đi. À nếu anh định tới Nyohhira anh sẽ phải đi qua đồng bằng Dolan đấy."

"Anh biết đường à? Thế thì càng tiện cho tôi."

Chàng lái buôn lúa mì gật đầu và dấn vào ngực hàm ý "cứ để đó cho tôi". Mark chắc chắn sẽ cóp nhặt được những thông tin mà Lawrence cần.

Đây mới chính là lý do chủ yếu mà ngay từ đầu Lawrence đã muốn tới tìm Mark, nhưng nếu anh ta cản trở việc làm ăn của gã bán thóc này trong mùa bận rộn nhất của năm chỉ để thu thập thông tin mà không mang tới bất kì thương vụ nào kèm theo thì lương tâm anh sẽ cực kì day dứt - và Mark chắc chắn cũng sẽ không quá thoải mái.

Chính vì vậy anh mới mang đĩnh tới đây bán. Lawrence thừa biết Mark quen biết rất nhiều thợ rèn trong vùng. Anh ta có thể dễ dàng bán sạch chỗ đĩnh kia cho bất kì ai và thu được một khoản lợi tức vừa xinh.

Mark thậm chí có thể yêu cầu người mua thanh toán một phần bằng tiền mặt nữa. Là một thương lái lúa mì, khi cơ hội cuối cùng để tích trữ tiền trong năm nay đang ngày một tiến gần, có thể thu một ít tiền xu về tay ắt hẳn sẽ khiến anh ta khoái hơn dăm đồng lợi nhuận con con nhiều.

Và quả đúng như Lawrence đoán, Mark đồng ý ngay. Nhờ vậy việc tìm kiếm thông tin cho chuyến hành trình sắp tới cũng được giải quyết.

"Ồ đúng rồi. Vẫn còn một chuyện khác tôi đang định hỏi anh. Đừng lo, nhanh thôi." Lawrence nói.

"Bộ trông tôi hà tiện đến vậy sao?" Lawrence bắt gặp nụ cười khổ của Mark.

"Thị trấn này có người chép sử nào không?"

"Người chép sử...?Ồ, ý anh là những người chuyên viết những bút ký dài lê thê bất tận về các sự kiện trong trấn á?"

Người chép sử là những người được các quý tộc hay quan chức Giáo hội thuê về để ghi chép lại lịch sử của một vùng hay một thị trấn nào đó.

Lawrence nhin không phì cười khi nghe thấy Mark mô tả công việc của họ bằng "bút ký lê thê bất tận".

Nhận xét trên không phải là hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không cách xa thực tế là bao, thế cho nên lại càng thêm buồn cười.

"Tôi không nghĩ người ta thích nghe anh nói như thế đâu, nhưng đúng vậy." Lawrence đáp.

"Ài, chẳng qua tôi có hơi khó chịu khi thấy tất cả những gì họ cần làm để kiếm tiền chỉ là ngồi lì trên ghế cả ngày và viết lách."

"Tôi không nghĩ họ muốn nghe câu đó từ một người chỉ vì hên mà mở được một cửa hàng trong thị trấn như anh đâu."

Câu chuyện về vận may của Mark vốn cũng là một chuyện khá nổi tiếng.

Lawrence lại bật cười, nhưng lần này là vì vẻ mặt thất thần trong giây lát của Mark.

"Thế rốt cuộc ở đây có người chép sử nào không?"

"À... ừ, tôi nghĩ là có. Nhưng nếu là anh thì tôi sẽ không muốn dính líu gì với bọn họ đâu." Mark cầm lấy chiếc túi đựng đinh trên xe Lawrence và tiếp lời. "Người ta đồn rằng kẻ đó từng bị một tu viện tuyên là phần tử dị giáo và phải lẩn trốn sang đây. Thị trấn này đầy rẫy những kẻ như vậy."

Cư dân Kumersun không quá quan tâm tới sự thù địch giữa Giáo hội và các tín đồ dị giáo như cái cách họ quan tâm tới nền kinh tế hưng thịnh, vậy nên nơi đây rất tự nhiên trở thành nơi ẩn náu cho hàng loạt các nhà tự nhiên học, nhà giả kim và các con dân dị giáo khác.

"Tôi chỉ muốn hỏi người ta vài việc thôi." Lawrence nói. "Người chép sử chuyên thu thập những truyền thuyết địa phương và những câu chuyện tương tự, đúng không? Tôi đang có hứng thú với mấy thứ đó."

"Này, sao tự dừng anh lại quan tâm tới chuyện đó thế? Bộ muốn kiếm cái để mở đầu câu chuyện khi tới phương Bắc ư?"

"Đại khái vậy. Tôi biết là có phần đường đột, nhưng anh có thể giới thiệu một người cho tôi không?"

Mark khẽ nghiêng đầu sang bên, và với túi đình vẫn đang cầm trên tay, anh ta đứng tại chỗ cất tiếng gọi.

Một chàng trai liền xuất hiện từ phía sau núi bao tải lúa mì. Rõ ràng Mark đã phát lên tới mức có cả một người học việc.

"Tôi có biết một người. Nếu là người tới từ Rowen thì càng tiện, phải không?" Nói đoạn, Mark đưa túi đình cho cậu học nghề trẻ tuổi.

Thấy cảnh này, cảm giác nôn nóng lại hiện về, khiến Lawrence chỉ muốn mau mau tới được Yoitsu rồi trở về nhịp sống kinh doanh bình thường của mình càng nhanh càng tốt.

Cơ mà nếu để Holo phát hiện thì phiền to - hơn nữa bản thân Lawrence cũng không muốn mau chóng để cô đi.

Anh nhận ra bản thân không tài nào dung hòa nổi hai dòng cảm xúc này

được.

Nếu anh có thể sống lâu như Holo, tạm nghỉ không kinh doanh một đến hai năm hoàn toàn không phải là vấn đề gì to tát.

Nhưng sinh mạng của Lawrence lại quá ngắn ngủi để làm việc đó.

"Có chuyện gì thế?"

"Hm? Ồ... không có gì. Ủm, nếu có một người chép sử ở trong thương hội thì lại càng tiện. Phiên anh giới thiệu người đó cho tôi được không?"

"Tất nhiên, chỉ nhiều đó thì tôi thừa sức. Kể cả làm không công cũng không thành vấn đề."

Lawrence không khỏi toét miệng cười khi thấy Mark nỗ lực thế nào để nặn ra từ "không công".

"Càng sớm càng tốt nhỉ?" Mark hỏi.

"Nếu được vậy thì hay quá."

"Vậy để tôi phái thẳng nhóc đi. Có một gã bán hàng rong lớn tuổi mà gan dạ tên là Gi Batos, và nếu tôi nhớ không lầm, ông ta khá thân thiết với một tu sĩ dị giáo chuyên đi chép sử. Già Batos dành một tuần trước và sau lễ hội để nghỉ ngơi, thế nên nếu anh tới trụ sở thương quán vào ban ngày, anh có thể tìm thấy ông ta đang nhậu nhẹt ở đó."

Dù chỉ trong phạm vi một nghiệp đoàn như nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen thì những thương nhân lưu động như Lawrence cũng không thể quen biết hết tất cả mọi người trong đó - như Amati chẳng hạn, việc kinh doanh của người này không hề dính dáng gì tới anh.

Lawrence lặp đi lặp lại cái tên trong đầu, cố gắng khắc sâu nó vào trong

tâm trí.

"Hiếu rồi. Tôi nợ anh lần này."

"Ha ha. Nếu chừng đó thôi mà đã mắc nợ tôi rồi thì tôi chẳng dám nghĩ đến việc gì xảy ra tiếp theo đâu. Mà dẹp chuyện đó sang bên đã - anh sẽ ở lại thị trấn tới khi lễ hội kết thúc đúng không? Hôm nào ghé qua làm một chén chứ?"

"Chà, có lẽ đành phải ngồi nghe anh ba hoa về thành công của mình một lần vậy. Tôi sẽ ghé qua."

Mark cao giọng bật cười rồi thở dài khi đưa túi đình cuối cùng cho cậu nhóc học việc. "Dù có là một thương nhân thành thị thì vẫn phải chịu đựng vô vàn phiền toái và sầu lo thôi. Thỉnh thoảng tôi lại ước mình có thể trở về với những chuyến hành trình kia."

Lawrence chỉ biết cười trừ ra vẻ đồng ý, bởi anh bây giờ vẫn còn phải vật lộn ngày qua ngày để có được cái mà Mark đã có. Có vẻ như Mark cũng đã nhận ra chuyện này. "Ừ, quên những gì tôi vừa nói đi." anh ta mỉm cười hồi đáp.

"Tất cả những gì chúng ta có thể làm chỉ là tiếp tục kiên trì lao động. Thương nhân nào cũng như thương nhân nào cả thôi."

"Đúng vậy. Cả hai ta đều phải cố gắng thôi!"

Lawrence bắt tay Mark, và sau đó, khi thấy một khách hàng khác tới gọi chàng bán lúa, anh cũng xoay người rời tiệm mà đi.

Chậm rãi điều khiển chiếc xe ngựa hòa vào trong đám đông, anh ngoái lại chỗ của Mark.

Mark đứng đó, dường như đã hoàn toàn quên mất Lawrence, nhập tâm vào giao dịch với khách hàng tiếp theo. Trước cảnh đó, Lawrence cảm thấy ghen tị không thôi.

Thế nhưng, kể cả một thương nhân thành thị thành công như Mark cũng phải thừa nhận có đôi lúc anh ta ước gì mình được trở về kiếp du hành.

Lawrence sức nhớ tới một câu chuyện. Ngày xưa ngày xưa, có một đức vua muốn xoa dịu sự nghèo đói của quốc gia mình bằng cách xâm lược quốc gia thịnh vượng nằm ngay kế bên, nhưng vào lúc đó, một nhà thơ hoàng gia đã nói: "Người ta chỉ nhìn thấy được những gì bất hạnh nhất trên mảnh đất của mình và những gì tốt đẹp nhất trên mảnh đất láng giềng."

Lawrence nhớ lại câu chuyện trên và thử nhìn lại chính mình.

Anh chỉ luôn nghĩ tới những phiền toái liên quan tới việc tìm quê nhà của Holo hay chướng ngại anh gặp phải ở Ruvínheigen khiến giấc mộng sở hữu một cửa hàng dân trôi xa, thế nhưng lại chưa bao giờ nhận ra rằng mình đang được chu du cùng một cô bạn đồng hành hiếm có như vậy.

Nếu không gặp được Holo, Lawrence hẳn vẫn sẽ tiếp tục men theo lộ trình buôn bán quen thuộc, cam chịu để nỗi cô đơn bất tận giày vò.

Nó đã từng trầm trọng đến mức khiến anh bắt đầu nghiêm túc tự hỏi không biết nếu con ngựa của anh biến thành người thì mọi chuyện sẽ ra sao. Nghĩ đến đây, Lawrence chợt nhận ra một trong số những giấc mơ của anh hóa ra đã trở thành hiện thực.

Rồi sẽ có ngày anh trở lại với chuyến hành trình trong đơn độc, và khi thời khắc đó đến, Lawrence biết rằng mình sẽ nhìn lại quãng thời gian bên Holo với vô vàn luyến tiếc.

Anh lại siết chặt dây cương.

Sau khi dạo một vòng qua mấy thương hội và thương quán, anh chắc chắn sẽ mua mấy món thật ngon về đãi Holo bữa trưa.

Kumersun không có nhà thờ, vậy nên nhiệm vụ rung chuông báo giữa trưa hằng ngày thuộc về chiếc tháp chuông nằm trên chóp mái của dinh thự cao nhất trong thị trấn. Tất nhiên chiếc chuông được điêu khắc bởi những họa tiết tỉ mỉ nhất, còn mái nhà có thể thấy rõ từ bất kì nơi đâu trong trấn kia được tu sửa bởi tay thợ thủ công lành nghề nhất có thể thuê được.

Người ta kháo nhau rằng cái mái nhà cùng chiếc chuông - được xây lên chỉ vì sự phù phiếm và hư vinh của những gã quý tộc cư trú bên dưới - đã ngốn tổng cộng ba trăm đồng lumione, nhưng chẳng có ai trong thị trấn thù oán gì những gã quý tộc cả, rất đơn giản là vì chính những hành động như vậy mới khiến họ trở thành quý tộc.

Có lẽ lý do khiến những thương nhân giàu có nhất, những kẻ cất giấu tiền bạc trong những tầng hầm vĩ đại, lại bị người ta oán hận như vậy chính là vì họ thiếu mất cái phong cách hoang phí đến khôi hài kia. Kể cả những hiệp sĩ nổi tiếng bạo lực nhất cũng sẽ được mọi người yêu quý nếu anh ta chi đủ bạo tay.

Với những suy nghĩ kia trong đầu, Lawrence đẩy cửa bước vào phòng - và ngay tức thì bị mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

"Hôi thế này cơ à..."

Lawrence bỗng dừng hồi hận vì đã không súc miệng kĩ càng trước khi đi ra ngoài, nhưng mùi hôi chủ yếu vẫn đến từ con sói đang ngủ lăn ngủ lóc trước mặt anh đây.

Holo không có vẻ gì sẽ động dậy dù cho Lawrence đã bước vào phòng, nhưng tiếng ngáy khoan khoái kia chứng tỏ cô ấy đã bình phục hẳn sau cơn

đau đầu.

Không tài nào chịu nổi mùi hôi của rượu, Lawrence phải mở cửa sổ trước rồi mới về giường. Cốc nước để kế bên đã trống trơn, tương tự như cái xô - thật may mắn. Đầu cô ló ra khỏi chăn, sắc mặt trông đã hồng hào hơn trước, thay vì bánh quy phết mật ong, Lawrence mua về một ổ bánh mì làm từ lúa mì thực thụ, món anh ít khi thưởng thức; anh cảm giác đây đúng là một lựa chọn sáng suốt.

Anh tin chắc rằng lời đầu tiên bật ra từ miệng Holo khi cô tỉnh dậy sẽ là "Tôi đói quá."

Lawrence đưa túi bánh mì lại gần mũi của Holo, khiến nó khẽ giật giật. Không giống món bánh yến mạch và mì đen vừa khô cứng lại vừa đắng chát mà họ thường xuyên phải cắn răng nuốt xuống, cái hương vị non mềm của bánh mì thật khiến người ta mê li.

Thấy Holo khịt khịt mũi ngửi chiếc túi, Lawrence tự hỏi không biết cô có thật sự ngủ hay không nữa. Sau một hồi, cô khẽ rên lên "ừm" đầy thỏa mãn rồi vùi mặt vào trong chăn.

Liếc về phía cuối giường, Lawrence nhìn thấy chiếc đuôi của Holo đang tuột ra khỏi chăn và run lên khe khẽ.

Xem ra bên dưới tấm chăn cô nàng đang ngáp dờ.

Lawrence gắng đợi thêm một lát, và quả nhiên khuôn mặt lim dim dờ dãn của Holo cuối cùng cũng chịu chui ra ngoài.

"Mm... Mùi gì thơm thế..."

"Thấy dờ hơn không?"

Holo dụi mắt, lại ngáp dài thêm một cái, sau đó cất tiếng, như thể nói với chính mình. "Tôi đói quá."

Mặc dù đã cố gắng nín nhịn nhưng Lawrence vẫn không kìm được mà phá lên cười.

Trông không có vẻ gì là để tâm, Holo từ từ lê người dậy và ngáp dài lần thứ ba. Sau đó cô hít hà trong không khí và dõi ánh mắt phàm ăn về phía chiếc túi Lawrence đang cầm.

"Tôi biết ngay là cô sẽ nói vậy mà. Hôm nay tôi tiêu hoang một bữa và mua bánh mì lúa mì về cho cô đây."

Ngay khi Lawrence đưa chiếc túi ra, vị Hiền giả sói đầy kiêu hãnh liền trở thành một chú mèo con.

"Anh không ăn sao?"

Ngồi bệt trên giường, Holo chộp lấy chiếc túi và nhai ngấu nghiến ổ bánh mì trắng tinh thơm bên trong, một chút tinh thần sẻ chia cũng không có.

Mặc dù cô hỏi anh thật đấy, nhưng vẻ mặt của cô hiện tại trông không khác một con chó săn nhất quyết không chịu để con mồi chạy thoát là mấy.

Đánh bạo hỏi Lawrence trước khi xử lý gọn đẹp toàn bộ túi bánh có vẻ như đã là giới hạn cao nhất cho lòng rộng rãi của cô rồi.

"Không, cảm ơn. Ban này tôi có thử qua rồi."

Nếu là mọi khi, Holo chắc chắn sẽ liếc nhìn anh với ánh mắt đầy hồ nghi, nhưng cô - với năng lực nhìn thấu mọi lời nói dối - có vẻ như đã chấp nhận coi lời anh nói là thật. Cô nhẹ nhõm ra mặt, quay trở về đánh chén chỗ bánh mì.

"Cẩn thận không nghẹn bây giờ."

Lawrence nhớ lại thời điểm sau ngày anh và Holo gặp gỡ không lâu, cô suýt nữa đã mắc nghẹn bởi mấy củ khoai tây mà họ được phát tại một nhà thờ nhỏ vào đêm đó. Cô lờm nguýt một cái, khiến anh bật cười khúc khích. Anh lôi một chiếc ghế từ bên bàn ra và ngồi xuống.

Trên mặt bàn gỗ ngang vài tấm phong bì vẫn còn nguyên dấu sáp. Sau khi đi một vòng quanh vài thương quán, Lawrence đã nhận được một vài bức thư.

Mặc dù có cuộc sống nay đây mai đó nhưng các thương nhân lưu động vẫn có nhiều cơ hội để gửi và nhận thư do các điểm dừng chân định kỳ của họ đều rất dễ đoán.

Người thì muốn hỏi mua một mặt hàng nào đó với giá cao nếu anh có đi qua một thị trấn nào đó có bán mặt hàng trên; những người khác thì giới thiệu giá cả của một mặt hàng tại thị trấn của họ và hỏi thăm xem giá ở các nơi khác như thế nào - nội dung các bức thư đều muôn hình vạn trạng.

Nhưng có gì đó rất kì lạ ở đây, Lawrence thầm nghĩ. Bình thường anh hay tới Kumersun vào mùa hè, thế nên những bức thư được chuyển tới tay anh vào đúng lúc mùa đông về như thế này là một chuyện vô cùng bất thường. Trong tình huống xấu nhất, có lẽ những bức thư đó đã dành cả nửa năm mục nát nằm chôn vùi giữa những giấy tờ của các thương quán. Trên bì thư có viết nếu Lawrence không tới Kumersun sau khi bức thư đến được hai tuần, chúng sẽ được gửi đi phương Nam. Không cần nói cũng biết cách gửi thư thế này vô cùng đắt đỏ.

Xem ra những bức thư này đều rất khẩn cấp.

Người gửi những bức thư này đều là các thương nhân thành thị ở phía Bắc

Ploania.

Lawrence cẩn thận dùng dao gỡ những con dấu phong ấn bằng sáp ra. Và trong lúc đó, anh phát hiện Holo đang nhìn mình chăm chăm.

"Đây là thư."

"Ừm," Holo cụt lùn đáp, sau đó cầm ổ bánh mì nhảy lên trên mặt bàn ngồi.

Lawrence không bận tâm tới chuyện cô có thể xem được nội dung bức thư, thế nên sau khi bóc con dấu sáp anh rút bức thư ra đọc luôn.

"Thân gửi ngài Lawrence..."

Dường như bức thư này tới từ phương Bắc bởi nó không bắt đầu bằng câu "Nhân danh đức Chúa công của chúng tôi".

Lawrence lướt qua những đoạn chuyện trò thân thiện và đánh mắt xuống thẳng phần bên dưới.

Lần theo những con chữ viết tay nguệch ngoạc và vội vã, anh nhanh chóng nhận ra tầm quan trọng của bức thư.

Đây quả thật là những thông tin hệ trọng mà một thương nhân nhất định phải biết.

Anh tiếp tục đọc bức thư thứ hai, xác nhận rằng nội dung bên trong cũng giống như của bức thư thứ nhất, sau đó thở dài và khẽ mỉm cười.

"Họ nói gì vậy?" Holo hỏi.

"Cô muốn đoán không?"

Dường như bất mãn trước cái cách đáp lại câu hỏi của cô bằng một câu hỏi khác, hai chân mày của cô nhướn lên, hai mắt đảo qua một lượt. "Không giống thư tình cho lắm."

Có lẽ lửa tình hừng hực trăm năm cũng sẽ bị nét chữ nguệch ngoạc thế này dập tắt ngúm, Lawrence thầm nghĩ.

Anh đưa những lá thư cho Holo rồi nhoẻn miệng cười. "Lúc nào cũng vậy, thông tin quan trọng chỉ đến sau lúc chúng ta cần nó nhất."

"Hmph."

"Những bức thư này đều là thật tâm gửi tới, vậy nên ít nhất tôi cũng nợ họ vài lời cảm ơn. Cô thấy sao?"

Không biết là do thỏa mãn hay chỉ đơn giản là do đã chén sạch tất cả những gì có thể chén, Holo liếm từng đầu ngón tay và nhìn bức thư cô đang cầm ở tay kia.

Sau đó cô trả nó lại cho Lawrence, vẻ chưa chát hiện rõ trên mặt.

"Tôi không biết đọc."

"Ồ... không biết á?"

Lawrence nhận lại bức thư với vẻ ngạc nhiên đôi chút, còn Holo thì nheo mắt nhìn anh.

"Nếu như anh đang giả đồ thì tôi phải thừa nhận anh càng ngày càng giỏi rồi đấy."

"Không, không, xin lỗi. Tôi hoàn toàn không biết."

Holo dán mắt nhìn anh chăm chăm, như thể đang muốn xác nhận xem lời

anh nói là thật hay giả, sau đó ngoảnh mặt đi và thở dài.

"Đầu tiên," cô nói, "có quá nhiều ký tự phải nhớ, quá nhiều tổ hợp rườm rà. Anh có thể sẽ nói rằng chỉ cần viết đúng theo những gì mình nói là được, nhưng đây rõ ràng là một lời nói dối trắng trợn."

Có vẻ như Holo cũng từng tập đọc.

"Ý cô là mấy cái như kiểu phụ âm á?"

"Tôi không biết các anh gọi nó là gì, nhưng phải thừa nhận các quy luật trong đó quá phức tạp. Nếu như có một khía cạnh nào đó loài người vượt mặt loài sói chúng tôi thì đó chỉ có thể là khả năng nắm vững những kí tự rối rắm kia."

Lawrence suyt chút nữa đã buột miệng hỏi xem các con sói khác cũng không biết đọc giống như cô không, nhưng may thay anh đã kịp nuốt lại câu đó vào bụng trong phút chót, chỉ đơn thuần gật đầu đồng ý.

"Nhưng với chúng tôi, nhớ hết đồng kí tự rồi quy luật kia cũng không phải là một chuyện đơn giản," anh nói. "Tôi đã gặp rất nhiều khó khăn với nó, và mỗi khi tôi mắc lỗi, thầy giáo lại cốc lên đầu tôi một cái. Tôi cứ tưởng mình sẽ có một cục u không bao giờ xẹp chứ."

Holo nhìn anh với ánh mắt đầy hồ nghi như muốn nói: nếu dám nói dối cô sẽ nổi giận ngay lập tức.

"Cô nhìn ra được tôi không nói dối mà." Lawrence đáp.

Cuối cùng Holo cũng tạm dẹp ánh mắt ngờ vực kia đi. "Thế trong thư viết gì?"

"À, nó bảo là cuộc hành quân lên phương Bắc đã bị hủy, vậy nên nhớ cần

thận khi mua áo giáp." Lawrence gạt bức thư qua một bên và nói. Thấy ánh mắt trống rỗng của cô, anh bèn cười ảo não.

"Thế tức là nếu nhận được mấy bức thư này sớm hơn thì anh đã không bị đánh vào mớ rắc rối kia?"

"Đúng vậy. Tiếc là quá muộn màng. Nhưng cũng bỏ công khi biết hai gã thương nhân kia sẵn sàng chi tiền để gửi mấy bức thư này cho tôi. Tôi có thể tin tưởng họ."

"Hm. Nhưng khác biệt giữa việc đọc và không đọc thư quả thật là giống hệt như giữa thiên đường và địa ngục nhỉ."

"Đây hoàn toàn không phải chuyện đùa. Cô nói hoàn toàn chính xác. Chỉ một bức thư là quá đủ quyết định vận mệnh của một người rồi. Thương nhân không có thông tin trong tay cũng hệt như bịt mắt ra trận vậy."

"Tôi không rõ mắt anh có vấn đề gì, nhưng công nhận anh lấp liếm nỗi hồ thẹn của mình khá thường xuyên đấy."

Đang định dứt mấy lá thư vào lại phong bì thì Lawrence đột nhiên bị cô chọc ghẹo. Anh chờ đợi cả người, miệng lẩm bẩm chửi thề.

"Hừm. Nay cả việc trêu chọc anh cũng chẳng giúp tôi tỉnh ngủ nữa." Holo lại ngáp một cái, từ trên bàn nhảy xuống và bước tới giường. Ở đằng sau, Lawrence nhìn cô với ánh mắt đăm chiêu. Nhưng đột nhiên cô quay đầu lại.

"Ồ, đúng rồi - chúng ta đi thăm thú lễ hội được rồi chứ nhỉ?" Cô lượn tẩm áo choàng vứt chông chơ cạnh giường lên, hai mắt rực sáng long lanh. Thấy cô háo hức như vậy, Lawrence cũng muốn dẫn cô đi, nhưng anh vẫn còn việc phải làm trước.

"Xin lỗi, vẫn ch..."

Chưa nói được hết câu, Lawrence đã ngưng bật. Holo đang túm chặt lấy áo choàng, hai mắt rưng rưng lệ.

"Dù biết là cô đang đùa nhưng xin cô - thôi đi, tôi năn nỉ đấy." Anh đáp.

"À há, ra anh thật sự mềm lòng trước mánh này à. Tôi sẽ nhớ kĩ." Holo không buồn đóng kịch nữa. Lawrence cảm giác mình đúng là không thể vịn vẹo được cô câu nào.

Lại một điểm yếu nữa bị lộ ra, anh thất thểu trở về bàn.

"Mm. Cơ mà - tôi có thể tự mình xuống phố không?"

"Tôi có cho phép hay không thì cô vẫn đi thôi."

"Hừm, anh nói cũng đúng..."

Lawrence bỏ những bức thư vào lại phong bì sau đó quay sang phía Holo; cô lúc này đang nắm chặt lấy áo choàng, bộ dạng trông rất kì quái.

Mới đầu, anh chỉ biết thăm thở dài - mới đó mà cô đã muốn lôi trò kia ra diễn lại sao? - nhưng sau đó anh nhận ra: nếu không có tiền thì cô nàng chỉ có thể đứng ngoài nhìn vào, mà với Holo việc này đúng là sống không bằng chết.

Nói cách khác, cô ấy cần tiền tiêu vặt, nhưng cái tôi không cho phép cô nàng mở miệng ra xin.

"Bây giờ tôi không có tiền lẻ bên người nên... đừng có tiêu một lần hết luôn đấy."

Anh đứng dậy và rút một đồng irehd bạc từ trong ví ở bên hông ra, sau đó lại gần Holo và đưa cho cô.

Trên đồng xu là chân dung của thị trưởng thứ bảy của Kumersun.

"Đồng này không đáng giá như đồng trenni, thế nên cô sẽ không bị người ta nhìn với ánh mắt sùng sĩa khi mua bánh mì đâu. Họ sẽ thối lại cho cô ngay."

"Ừ...", Dù đã nhận lấy đồng tiền, Holo cũng chỉ đáp lại xui lơ. Việc này khiến Lawrence lập tức tự hỏi không biết có phải cô muốn thêm tiền không.

Nhưng nếu để lộ mối nghi này ra, anh chắc chắn sẽ bị cô dồn vào chân tường ngay.

Thế là Lawrence đành phải nặn ra vẻ mặt tỉnh bơ. "Sao thế?"

"Hửm? À..."

Phải tuyệt đối cẩn thận khi cô nàng tỏ ra nhu mì như thế này.

Lawrence liền kích hoạt chế độ đàm phán.

"Tôi... tôi chỉ đang nghĩ nếu đi một mình thì phí quá." Holo nói.

Và cứ như vậy, đầu óc anh liền bị quay mòng mòng.

"Anh còn việc gì phải làm thế? Nếu anh dẫn tôi đi, tôi sẽ trả lại đồng bạc này," cô hỏi.

"Ờ, ừm, tôi - tôi chỉ đi gặp mặt một người thôi."

"Chà, dù sao tôi cũng định đi dạo lòng vòng mà. Nếu anh không muốn tôi ở gần thì tôi sẽ ráng giữ khoảng cách. Để tôi đi cùng nha?"

Hình như cô nàng không phải đang nịnh nọt hay dỗ dành gì - có vẻ như cô muốn đi theo thật.

Nếu như cô nghiêng đầu và nói những câu như kiểu "Ôi, làm ơn dẫn tôi theo với!" thì anh sẽ hoài nghi là cô đang đóng kịch ngay.

Nhưng lời đề nghị của cô lại rất đỗi bình thường.

Nếu thật sự chỉ là đóng kịch, Lawrence cảm giác mình có bị dính bẫy cũng không sao.

Còn nếu đó không phải là giả vờ, vậy Holo nhất định sẽ bị tổn thương nếu anh nỡ nghi ngờ cô.

"Tôi thật sự xin lỗi - hôm nay cô có thể để tôi đi một mình được không? Tôi sắp phải đi gặp một người, sau đó chúng tôi dự định sẽ tới nơi khác để người đó giới thiệu tôi với một người khác nữa. Nếu cô đi cùng, cô sẽ phải chờ ở bên ngoài gần như là cả buổi."

"Hm..."

"Hết ngày hôm nay thì chắc tôi cũng xong việc rồi, và bắt đầu từ ngày mai, chúng ta có thể nghỉ ngơi và tận hưởng lễ hội. Thế nên cô gắng tự lo cho bản thân thêm một ngày nữa thôi nhé?"

Giọng điệu của Lawrence lúc này chính là cái giọng mà anh sẽ dùng với một bé gái mười tuổi, nhưng Holo - đứng ở đó, bên cạnh giường - thật ra trông mỏng manh không kém cô bé mười tuổi là bao.

Lawrence hoàn toàn thấu hiểu cảm giác của cô lúc này.

Chính vì không quá hứng thú với việc thăm thú lễ hội mùa đông một mình nên anh mới chỉ toàn đến Kumersun vào mùa hè.

Giữa nơi phố xá đông đúc, người đi đường không tránh khỏi được cảnh va đập vào nhau, nổi cô đơn sẽ càng thêm da diết.

Đến một thương quán để dự tiệc, sau đó lại đơn độc trở về nhà trọ đầu hiu lạnh vắng, cảm giác này suy cho cùng cũng chẳng kém phần xót xa.

Lawrence muốn mang Holo theo cùng lắm chứ, nhưng vì một lý do cụ thể mà anh không làm vậy được

Anh đang muốn tới chào hỏi Gi Batos. từ đó liên hệ với người chép sử trong trấn mà Batos có quen biết. Một trong những thương quán mà Lawrence có ghé qua cũng quen biết một người chép sử. Trong lúc tới nhận những lá thư, anh không quên tận dụng cơ hội này để tìm hiểu thêm. Và đúng như những gì anh nghi ngờ, người chép sử không chỉ góp nhặt những thông tin tại Ploania mà còn ghi chép lại những câu chuyện dị giáo từ xứ Bắc xa xôi.

Nếu như lúc đó câu chuyện về vùng Yoitsu xuất hiện và để Holo nghe được thì hậu quả có thể sẽ khôn lường. Do Lawrence có biết một câu chuyện tương tự - trong đó Yoitsu đã bị một con quỷ gấu tàn phá và hủy diệt - thế nên anh khó mà tin rằng sắp tới anh sẽ được nghe kể về một vùng đất Yoitsu thịnh vượng.

Giấu kín sự thật này mãi mãi là chuyện quá mức khó khăn, nhưng Lawrence tin rằng ít nhất mình cũng phải cố chọn thời điểm thích hợp rồi hăng nói cho cô ấy. Đây là một chủ đề hết sức nhạy cảm.

Cả hai lặng thinh trong giây lát.

"Mm. Chà, tôi cũng không muốn làm vướng chân anh. Không thể để anh gạt tay tôi lần nữa được." Cô nói, sắc mặt trông lại càng rầu rĩ hơn - và đây tám chín phần mười là đóng kịch.

Tuy vậy, cái lần tát tay Holo ở Ruvinheigen vẫn còn giày vò anh tới tận bây giờ. Nàng Hiền giả soi trước mặt anh đây biết rõ điều đó và hiển nhiên

đang trả đũa anh vì tội dám từ chối yêu cầu của cô.

"Tôi sẽ mua cho cô một món đồ lưu niệm. Gắng chờ thêm một ngày nữa thôi."

"Vậy là tôi lại sắp sửa bị mua chuộc hử?" Tuy ra vẻ hếch sách, nhưng cái đuôi sột soạt phía sau đã làm lộ tẩy sự háo hức của cô nàng.

"Thế hay là tôi lại dễ ngon dễ ngọt cô vậy?"

"Hừm. Lời của anh thì có gì mà ngọt ngào cơ chứ, có ăn được đâu. Cho tôi miễn."

Lời nói thì rõ khó nghe, nhưng Holo đang mỉm cười; tâm trạng của cô có vẻ đã khá lên. Lawrence vẫy tay yếu ớt, tỏ vẻ xin hàng.

"Có lẽ tôi đành đi dạo một mình vậy."

"Tôi xin lỗi." Lawrence đáp, và đúng lúc đó dường như chợt nhớ ra gì đó, Holo cất tiếng.

"Ồ đúng rồi. Khi về nếu anh thấy trong phòng đang có hai người thì phiền anh tạm lánh đi một lát được không?"

Trong giây lát, Lawrence thất thần không hiểu nổi cô đang có ý đồ gì, nhưng sau cùng anh ngộ ra Holo đang ám chỉ rằng cô có thể sẽ làm quen với một anh chàng trong khi đi tản bộ bên ngoài.

Với sự quyến rũ của cô nàng, Lawrence tin tưởng chuyện này hoàn toàn khả thi.

Nhưng Lawrence thật sự không biết mình nên phản ứng như thế nào trước câu vừa rồi của cô.

Anh nên giận dữ chẳng? Hay là bật cười? Vào lúc anh quyết định rằng phương án tốt nhất lúc này là lờ tịt cô nàng đi, Holo liền hé môi cười với đầy vẻ thích thú.

"Khuôn mặt đáng yêu của anh vừa rồi đại khái đã đủ cho tôi xài cả ngày rồi," cô nói.

Trước thú trêu ghẹo của cô, Lawrence chỉ còn nước thở dài.

Holo đúng là một con sói đáng ghét.

"Nhưng tôi vẫn muốn ở trong vòng tay của anh hơn," cô hồn nhiên đáp.
"Thế nên đừng lo."

Đến đây Lawrence cũng cạn lời.

Cô quả thật là con sói cực kì đáng ghét.

Cánh cửa dẫn tới thương quán bị Lawrence đẩy ra. Bây giờ đang là buổi chiều, và nơi đây quả nhiên đông đúc hơn hẳn ban sáng.

Bên trong tòa nhà lúc này đông nghịt những thương nhân thành thị cắm rễ tại Kumersun và những thương nhân lưu động hoạt động chung quanh.

Thương quán đã mở cửa nhưng gần như không kinh doanh buôn bán gì, bởi phần lớn mọi người đều đang tận hưởng lễ hội; cả căn phòng bị nhấn chìm bởi bầu không khí náo nhiệt và hơi men cay.

Batos - người đàn ông làm trung gian cho Lawrence và người chép sử - rõ ràng là không nát rượu như những gì Mark nói bóng nói gió, bởi khi anh tới tìm vào buổi sáng thì ông ta đã đi ra ngoài làm việc.

Lawrence tới hỏi thăm tin tức Batos từ chỗ trưởng thương quán nhưng có

về ông ta vẫn chưa trở về. Do sắp phải gặp mặt người khác nên Lawrence cũng không thể thoải mái uống rượu được, thế là anh đành ngồi đăm chiêu nghĩ cách giết thời gian.

Ở đây cũng có một vài thương nhân đang lâm vào tình cảnh tương tự như anh, thế nhưng không một ai trong số họ có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của bầu không khí lễ hội và bu lại vào sòng bài, vậy nên Lawrence cũng không thể tới bắt chuyện với họ được.

Vậy là chẳng còn cách nào khác ngoài việc ngồi tán gẫu với trưởng thương quán, là một người có uống rượu nhưng không thể để mình bị say được. Trong lúc hai người đang chuyện trò, cánh cửa đột nhiên mở ra và một bóng người đi vào bên trong.

Lawrence và hội trưởng ngồi chếch ngay phía chính diện cửa vào, thế nên anh lập tức nhận ra người vừa tiến vào là ai.

"Anh Lawrence." Sau khi chào hỏi sơ qua mấy gã ngồi uống gần cửa, Amati cất tiếng.

"Chào buổi chiều. Và cảm ơn sự giúp đỡ của cậu trong vụ nhà trọ."

"Không vấn đề gì. Tôi mới là người phải cảm ơn khi được anh gọi nhiều món cá cho bữa tối như vậy."

"Cô bạn cầu kỳ khó tính của tôi khen nước nở luôn. Cô ấy còn bảo cậu có mắt chọn cá thật tinh chuẩn." Lawrence cảm thấy lời khen như thế này sẽ hiệu quả hơn nhiều so với việc anh nói bản thân mình rất thích món cá. Và anh đoán trúng phóc.

Khuôn mặt của cậu chàng Amati sáng bừng lên cứ như một cậu bé đang vô cùng hưng phấn.

"Ha ha. Được cô ấy nói vậy thì mừng quá! Nếu cô ấy có yêu cầu gì, ngày mai tôi sẽ kiếm cho bằng được vài con cá hảo hạng ngay."

"Cô nàng có vẻ đặc biệt khoái món cá chép đấy."

"Tôi hiểu rồi... tốt thôi. Tôi sẽ đi mua thêm mấy món mà cô ấy thích."

Lawrence thầm cười chua chát; Amati thậm chí vẫn chưa hỏi xem bản thân anh nghĩ gì về món cá, nhưng rõ ràng cậu chàng chưa nhận ra điều đó.

"Ồ, tiện đây, Anh Lawrence - hiện giờ anh có bận gì chẳng?"

"Tôi đang ngồi giết thời gian để chờ gặp ông Batos."

"Tôi hiểu rồi."

"Sao cậu lại hỏi vậy?"

Amati lóng ngóng không biết đáp lại thế nào, mặt mũi cậu khi đó chợt tối sầm lại, nhưng sau cùng cậu vẫn vượt qua được bằng một loại phong thái đúng chuẩn thương nhân hay dùng khi lăn xả vào trong chợ cá mỗi ngày. "Ờ, vâng, thật ra tôi đang tự hỏi không biết tôi có thể dẫn anh và bạn đồng hành đi thăm thú thị trấn được không. Cuộc hội ngộ của chúng ta rõ ràng là một sự an bài của Chúa, và chắc chắn tôi sẽ học hỏi được rất nhiều khi cùng trò chuyện với một thương nhân lưu động lành nghề như anh."

Lời Amati nói nghe rất chân thật, nhưng Lawrence biết thừa cậu nhóc đang nhắm vào Holo. Nếu Amati có đuôi, anh dám cá là lúc này nó đang phẫn khích vẫy qua vẫy lại liên hồi.

Lawrence chợt nảy ra sáng kiến.

"Tôi rất cảm kích trước lời mời của cậu, và bạn đồng hành Holo của tôi vẫn luôn muốn được tham quan thị trấn, nhưng tôi không nghĩ..."

Vẻ mặt của Amati liền thay đổi. "Nếu anh thấy không phiền, tôi rất sẵn lòng dẫn riêng cô Holo đi dạo! Thật ra tôi vừa mới xử lý xong công cán trong ngày và hiện giờ đang khá rảnh."

"Ồ, tôi sao có thể..."

Không biết vẻ ngạc nhiên giả vờ của anh bây giờ trông có thuyết phục hay không, nhưng có vẻ như Amati đã không để ý quan sát nét mặt của Lawrence quá thấu đáo.

Dù sao đầu óc cậu chàng cũng chỉ có Holo thôi mà.

"Không vấn đề gì. Nếu để tôi một mình, tôi chỉ sợ sẽ uống đến cạn tiền lời mất. Thằng thẩn mà nói, chuyện này hoàn toàn không thành vấn đề. Tôi rất vinh dự khi được hộ tống cô ấy dạo phố."

"Tôi hiểu rồi. Dù đã dặn trước nhưng tôi tin chắc cô nàng sẽ không ngoan ngoãn ngồi yên trong nhà trọ đâu - có thể cô ấy không còn ở đó nữa đâu đấy."

"Ha-ha! Nhưng tôi quả thật cần phải tới chỗ nhà trọ để bàn chút chuyện mua bán với họ, vậy nên khi tới nơi tôi sẽ hỏi han một chút, và nếu cô ấy vẫn còn ở đó, tôi sẽ mời cô ấy ra ngoài."

"Xin lỗi vì đã phải phiền cậu chuyện này." Lawrence đáp.

"Không, không vấn đề gì. Lần sau xin hãy cho tôi cơ hội được dẫn anh tham quan thành phố!"

Với tài nói chuyện khéo như vậy, Amati quả đúng là một thương nhân tiêu chuẩn không lẫn đi đâu được.

Cậu ta nhỏ hơn Lawrence phải đến năm sáu tuổi, nhưng dù bề ngoài trông non nớt, cậu chàng đúng thật là một gã thương nhân đầy cẩn trọng.

Dù đã bị Holo phân tâm không ít nhưng Amati vẫn giữ được phong thái hết mực điềm đạm.

Trong khi Lawrence còn đang tự nhủ rằng mình không được phép lơ lửng cảnh giác trước cậu ta thì cánh cửa thương quán lại một lần nữa bị mở ra.

Cả Amati và Lawrence ngoái đầu nhìn về phía cửa cùng lúc. "Có vẻ như tôi cần giờ chuẩn thật." Amati nói, và Lawrence ngay sau đó cũng hiểu ra tại sao.

Đúng như cậu ta bảo, người anh đợi đã tới.

"Chà, vậy tôi xin phép đi trước - Anh Lawrence."

"À ừ. Một lần nữa cảm ơn cậu."

Cứ vậy, Amati rời đi, không biết có phải là do không còn việc gì để làm ở thương quán nữa hay là do trong đầu đã bị hình ảnh của Holo choán lấy khiến cho quên mất cả lý do mình tới đây.

Mặc dù Lawrence đã để lại một ít tiền nhưng anh tin tưởng Holo bây giờ vẫn đang nằm dài trên giường ở nhà trọ thôi.

Căn cứ vào tình trạng hiện giờ của Amati, cậu nhóc sẽ trở thành miếng mồi hoàn hảo để bị cô lừa phỉnh mua hết những món cô nàng muốn.

Trong giây lát, Lawrence suýt nữa đã thấy thương cho cậu nhóc tội nghiệp, nhưng anh biết Amati sẽ rất vui lòng được tháo sợi dây buộc túi tiền ra vì Holo.

Không có gì khiến Lawrence vui bằng việc tâm trạng Holo khá lên nhờ tiền của người khác.

Ước gì mình có thể sáng trí như vậy khi đối đầu trực tiếp với Holo, anh thầm nghĩ.

Anh thậm chí luôn bị lừa bằng những mảnh vật vãnh, chứ đừng nói đến đi trước cô một bước. Khi Lawrence còn đang thầm tự hỏi không biết tài trí của Holo có trên cơ anh nhiều như tuổi đời của cô không thì người đàn ông nọ, cái người tiến vào thương hội lúc Amati rời đi, nhìn quanh quất trong phòng, sau đó bắt đầu bước tới phía Lawrence.

Người học việc của Mark có vẻ như đã chạy khắp nơi trong trấn để tìm và báo cho Batos biết về thỉnh cầu của Lawrence, ắt hẳn là thế nên bây giờ ông ta mới tiến lại chỗ này.

Lawrence đưa mắt chào hỏi người đàn ông, hé miệng trưng ra nụ cười thương nhân của mình.

"Kraft Lawrence phải không? Tôi là Gi Batos."

Cánh tay Batos vươn ra chắc nịch và rắn rỏi như của một gã lính đánh thuê.

Từ những gì Mark kể, Lawrence có cảm tưởng Batos là kiểu người kiếm được đồng nào liền đổ vào rượu chè đồng nấy, nhưng sau khi gặp mặt trực tiếp, anh lại có những cảm nhận hoàn toàn trái ngược.

Rảo bước trên phố, Batos toát ra một vẻ cường tráng và vững vàng, dễ khiến người ta liên tưởng tới hình ảnh một chiếc móng ngựa, còn khuôn mặt của ông ta thì trông rất dẻo dai và bền bỉ (do nhiều năm trời phơi gió phơi cát) với một bộ râu bén nhọn như một con nhím biển mọc bên trên. Khi Lawrence bắt tay chào hỏi, anh nhận ra đây không phải là cánh tay của một thương nhân nhàn hạ, ngày qua ngày không bao giờ phải cầm lấy thứ gì nặng quá sợi dây cương; nó đủ săn chắc và tráng kiện, chứng tỏ người đàn ông này

quanh năm suốt tháng thường xuyên mang vác nặng.

Nhưng bất chấp vẻ bề ngoài là vậy; Batos không hề bảo thủ hay thô lỗ; những lời ông ấy nói ẩn chứa sự yên bình như của một linh mục.

"Dường như những thương nhân ngang dọc khắp nhiều tỉnh thành như anh Lawrence đây ngày nay càng lúc càng đông. Công việc như của tôi hiện tại, đi qua đi lại vồn vện có mấy chỗ, mua đi bán lại quanh quẩn được vài món hàng, nhanh chán lắm."

"Ah, nhưng đám thương nhân thành thị và thợ thủ công tin chắc sẽ rất tức giận nếu họ nghe thấy ông nói vậy đấy."

"Hahaha! Anh nói đúng. Quả thật có không ít người dành tới năm mươi năm chẳng để bán gì ngoại trừ áo choàng da. Tôi chắc chắn sẽ bị càu nhàu tới nhức óc nếu tôi dám công khai rằng mình đã chán." Batos cười và đáp.

Ông ta kể rằng mình là một thương nhân chuyên buôn kim loại quý từ một khu mỏ ở Hyoram và ông ta đã bỏ ra ba mươi năm chỉ để đi qua đi lại giữa vùng núi non hiểm trở kia và thị trấn Kumersun.

Bất cứ người đàn ông nào có thể chở những kiện hàng nặng nề đó xuyên qua miền núi Hyoram - nơi gió thì lồng lộng còn cây thì thưa thớt - đều là những người đáng gờm.

"Cơ mà tôi phải nói rằng anh đúng là một người hiếu kì đấy, anh Lawrence."

"Hử?"

"Tôi nghĩ anh muốn tìm người chép sử là để tìm hiểu về những truyền thuyết của xứ Bắc nhĩ. Hay là có liên quan gì tới việc kinh doanh?"

"Ồ không, không phải thế đâu. Đại khái chỉ là chợt nổi hứng thôi."

"Hahaha! Một người trẻ tuổi như anh mà lại có sở thích thú vị thật đấy. Chỉ đến gần đây tôi mới bắt đầu có hứng thú với những câu chuyện cổ. Ban đầu tôi cũng định dựa vào đó để làm ăn, nhưng rồi tôi lại bị chúng quyến rũ!"

Lawrence không hình dung được việc kinh doanh từ những câu chuyện cổ theo ý Batos là gì, nhưng cái cách nói chuyện của ông ta rất cuốn hút người nghe, thế nên anh quyết định im lặng và lắng nghe.

"Ý tưởng nảy ra trong đầu tôi sau quá nhiều năm di chuyển qua lại cùng một chỗ. Thế giới tôi biết quá nhỏ bé, anh thấy đấy. Nhưng kể cả ở đó, có biết bao nhiêu người đã đến rồi đi trong suốt mấy trăm năm qua, và tôi thì hoàn toàn không biết gì về quãng thời gian đó cả."

Lawrence mơ hồ hiểu được ý mà Batos muốn diễn đạt.

Càng đi nhiều, thế giới lại càng trải rộng ra trước mắt anh, vươn ra vô hạn định.

Về mặt nào đó, nếu đây là chiều rộng của thế giới thì những gì Batos cảm nhận được chính là chiều sâu của nó.

"Tôi già rồi, anh thấy đấy, không còn đủ hăng hái và sức khỏe để đi xa nữa, mà cũng chẳng thể đem thời gian quay trở về được. Thế nên, dù chỉ qua những câu chuyện, tôi muốn tự mình viếng thăm những nơi tôi chưa từng được thấy, đắm mình vào thời đại mà Chúa, trong cơn bốc đồng của Người, đã ngăn tôi không được trải nghiệm. Khi còn là một chàng trai trẻ, trong đầu chẳng có gì ngoài tiền và tiền, những ý tưởng này chưa bao giờ lóe ra, nhưng bây giờ tôi lại hay nghĩ giả dụ như ngày xưa tôi có cơ hội cân nhắc tới mấy cái này, cuộc đời tôi ắt hẳn đã khác rồi. Thế nên tôi phải thừa nhận tôi cũng khá hâm mộ anh đấy, anh Lawrence, bởi mới ngần này tuổi mà anh đã có

hứng thú với chúng rồi. Ha, tôi nói chuyện nghe già cỗi quá nhỉ." Batos bật cười trước sự ngớ ngẩn của mình, nhưng những lời của ông lại để lại cho Lawrence ấn tượng sâu sắc.

Quả thật, những truyền thuyết hay truyện cổ có thể giúp người ta tìm hiểu những thứ mà họ không thể trực tiếp trải nghiệm.

Anh nhận ra hàm ý ẩn sau những lời Holo từng nói khi hai người mới gặp nhau được dăm ba ngày.

"Thế giới mà tôi sống, với thế giới mà anh sống, là hai thứ khác xa nhau."

Trong suốt phần lớn quãng đời đã trôi qua của bản thân, những người sống cùng thời với Holo đều đã chết từ lâu, bản thân cái thời đại đó đã bị vùi vào trong lịch sử.

Và Holo không phải là người, cô là một con sói.

Giờ nghĩ lại, Lawrence mới thấy sự tồn tại của Holo hóa ra lại đặc biệt không chỉ trên một phương diện.

Cô đã nhìn thấy những gì, nghe thấy những gì? Cô đã đi những nơi đâu?

Anh bắt đầu muốn tìm hiểu về những chuyến hành trình của cô - có lẽ đợi khi về nhà trọ anh sẽ hỏi.

"Nhưng khi Giáo hội biết về những truyền thuyết và truyện cổ kia, tất cả những gì họ thấy được là sự mê tín và dị đoan. Rất khó lượm lặt những câu chuyện tại những nơi bị Giáo hội để mắt. Hyoram là một vùng núi với rất nhiều câu chuyện hấp dẫn, nhưng Giáo hội lại cũng ở đó. Kumersun hóa ra lại là một nơi khá hay ho nếu xét trên phương diện này."

Ploania là đất nước mà cả Giáo hội lẫn dị giáo cùng song hành tồn tại,

nhưng cũng chính vì vậy mà Giáo hội càng tỏ ra khắc nghiệt tại những thị trấn và vùng lãnh thổ nơi họ nắm quyền kia.

Những thị trấn dị giáo đang cố gắng loại bỏ sức ảnh hưởng của Giáo hội thường xuyên phải chuẩn bị cho chiến tranh. Kumersun là một địa phương đặc biệt ở Ploania khi bình yên tránh thoát được những phiền toái trên.

Nhưng kể cả ở Kumersun cũng không thể nào hoàn toàn vắng bóng xung đột được.

Lawrence và Batos cùng nhau bước tới quận phía Nam Kumersun để gặp người chép sử.

Thị trấn này được dựng lên và quy hoạch với ý tưởng sẽ mở rộng về sau, thế nên tường thành được xây bằng gỗ để có thể dễ dàng tháo lắp, còn đường phố và các tòa nhà thì đều thên thang rộng rãi.

Nhưng dù trong thị trấn này thì vẫn tồn tại một bức tường thành cao bằng đá.

Bức tường đó bao bọc nơi cư trú của những con người phải bỏ chạy tới Ploania vì bị Giáo hội truy đuổi.

Sự tồn tại của bức tường đá vây quanh khu vực kia đã chứng tỏ rằng cư dân trong thị trấn coi sự hiện diện của những người này là một gánh nặng. Dù ở Kumersun họ không bị xem là tội phạm nhưng - ví dụ như ở Ruvinheigen - họ chắc chắn sẽ bị xử trảm thị chúng.

Nhưng ngẫm nghĩ thêm một lúc, Lawrence lại thay đổi quan điểm.

Bức tường kia tồn tại không chỉ để cô lập bọn họ; có lẽ nó còn để bảo vệ họ nữa.

"Có phải đó là... lưu huỳnh?" Lawrence hỏi.

"Aha, vậy ra anh cũng từng thử qua đá thuốc rồi à?"

Hyoram nổi tiếng là một khu vực với rất nhiều các quặng mỏ dồi dào, có thể Batos thì đã quen với cái mùi đặc trưng của vùng này còn Lawrence thì vẫn không nhận được phải cau mày.

Cái mùi kia xộc lên mũi của anh ngay khi họ bước ngang qua cánh cổng của bức tường đá, và anh lập tức nhận ra ngay những người sống bên trong là ai.

Kẻ thù lớn nhất của Giáo hội - Nhà giả kim.

"Không, chỉ là tôi có biết chút kiến thức về nó, thế thôi."

"Kiến thức quả đúng là vũ khí mạnh mẽ nhất của thương nhân. Anh khá lắm."

"... Ông quá khen."

Khu vực bên trong bức tường thấp hơn bên ngoài vài bước chân.

Khoảng cách giữa những tòa nhà bên trong địa hạt đó đều rất hẹp, và mặc dù chúng khiến người ta liên tưởng tới những ngõ ngách mà Lawrence từng thấy ở những thị trấn khác, ở đây vẫn có vài điểm khác biệt quái lạ.

Ví dụ, rất nhiều con ngõ họ đi qua đều có lông chim rải rác.

"Người ta không thể lúc nào cũng ngửi ra mùi gió độc được. Chính vì vậy họ mới nuôi những con chim nhỏ - và nếu chúng đột nhiên chết, họ sẽ biết rằng mình phải cẩn thận."

Lawrence có biết tới phương pháp này bởi nó thường được dùng ở các

hầm mỏ, nhưng hôm nay được trực tiếp tới nơi thật sự áp dụng, anh vẫn rung mình ớn lạnh không thôi.

Cụm từ gió độc vốn đã rất tượng hình, nhưng về phần mình, Lawrence thấy cụm từ Giáo hội dùng - bàn tay của tử thần - vẫn thích hợp hơn. Có vẻ như nó bắt nguồn từ việc người ta bị tê liệt và không thể cử động được ngay sau khi cảm nhận một cơn gió lạ vừa thổi qua.

Lawrence tự hỏi không biết những con mèo anh gặp trên đường ban này có phải cũng được dùng với mục đích tương tự không, hay chúng chỉ đơn thuần tụ tập lại để đi săn những con chim kia.

Dù là gì đi nữa, cả hai đáp án đó đều đáng sợ như nhau.

"Ông Batos- "

Cũng lâu rồi Lawrence mới cảm thấy bước đi trong im lặng lại khó tới nhường này.

Phổ xá âm u và quái đản, không khí trầm lắng liên tục bị đứt đoạn bởi tiếng mèo kêu và chim vỗ cánh; thỉnh thoảng đâu đó lại vang lên âm thanh kim loại chát chúa khó hiểu, và cái mùi lưu huỳnh vẫn lớn vờn mãi không tan. Không tìm được, Lawrence lớn giọng hỏi.

"Có bao nhiêu nhà giả kim ở cái địa hạt này thế?"

"Hmm... nếu tính cả những người học việc nữa thì xấp xỉ hai mươi. Nhưng ở đây tai nạn là chuyện rất bình thường, thế nên cũng khó biết chính xác được."

Nói cách khác, chết người là chuyện nhan nhản ở nơi này.

Thầm hối hận vì đã hỏi, Lawrence lựa một chủ đề mang nhiều tính kinh

doanh hơn.

"Ông thấy việc buôn bán với các nhà giả kim có phải là một mối làm ăn tốt không? Tôi thì thấy nó ẩn chứa rất nhiều rủi ro."

"Ừm..., " Batos âm ừ, bước quanh một cái thùng chứa một hỗn hợp màu xanh lục mà Lawrence không muốn nhìn vào quá lâu. "Làm ăn với những nhà giả kim có quý tộc bảo hộ mang tới rất nhiều lợi nhuận. Họ mua không ít sắt thép, chì, thủy ngân và thiếc - chứ chưa nói tới đồng, bạc và vàng."

Lawrence thật sự bất ngờ. Đó đều là những mặt hàng khá phổ thông.

Anh cứ tưởng họ phải mua những thứ kì dị hơn cơ - như ếch năm chân chẳng hạn.

"Hahaha, ngạc nhiên không? Kể cả ở xứ Bắc này vẫn có người nghĩ nhà giả kim về cơ bản chính là các phù thủy. Nhưng thực ra những người đó cũng không khác những người thợ kim khí là bao. Họ nung nóng kim loại hoặc làm chúng tan chảy trong axit. Tất nhiên..."

Hai người rẽ phải tại một ngã tư hẹp.

"... Trên thực tế, những người nghiên cứu phép thuật quả thực có tồn tại." Batos ngoái đầu ra sau quan sát, sau đó nhếch môi cười trông rất cục súc.

Lawrence hoảng hồn, anh đứng sững lại một lúc. Thấy vậy, Batos lập tức mỉm cười hối lỗi.

"Nhưng tôi cũng chỉ nghe đồn về họ thôi, và tôi không tin có bất kì nhà giả kim nào ở trong địa hạt này đã từng gặp những người như vậy. Và tiện đây, mọi người sống ở nơi này nhìn chung đều là những người tốt."

Đây là lần đầu tiên Lawrence nghe tới vụ các nhà giả kim - những người

thản nhiên thi hành những bí thuật của họ mà không e sợ gì trước Chúa trời - lại được người khác nhận xét là "người tốt".

Mỗi khi đề cập tới chủ đề này, người ta đều dùng giọng điệu sợ hãi và thờ ơ, như thể họ vừa phạm phải một điều cấm kị vậy.

"Họ chính là kẻ sinh nhai của tôi mà, thế nên tôi cũng không thể nói xấu đám đó được, đúng không?"

Lawrence nhếch miệng cười có phần nhẹ nhõm khi nghe một câu đậm chất thương nhân của Batos.

Không lâu sau, Batos dừng chân trước cửa một tòa nhà.

Phố xá nơi đây không có một tia nắng chiếu qua, khắp mặt đường lỗ chỗ những ổ gà và vũng nước tù đen kịt.

Trên bức tường đá quay mặt ra phía con ngõ là một ô cửa sổ bằng gỗ đang bung mở, cả tòa nhà hai tầng trông như nghiêng hẳn sang một bên.

Đây có thể là một tòa nhà từ bất kì khu ổ chuột nào trên thế giới, nhưng nó lại có một điểm khác biệt cơ bản.

Đó là sự im lặng tuyệt đối; không có nổi một tiếng cười của trẻ con nơi đây.

"Nào, không cần phải căng thẳng vậy đâu. Họ thật sự đều là người tốt đấy."

Dù Batos có cam đoan thế nào thì Lawrence cũng chỉ có thể đáp lại bằng một nụ cười ngờ vực.

Sao anh có thể không căng thẳng chứ - dù sao đây cũng là nơi cư trú của những kẻ bị chính quyền kết án với những tội danh cao nhất và không được

phép kháng cáo.

"Xin lỗi - có ai ở nhà không?" Batos rất tự nhiên gọi, ông ta thoải mái gõ cửa mà chẳng có vẻ gì là sợ sệt.

Cánh cửa kia trông cũ nát như thế mấy năm rồi chưa được mở ra.

Lawrence còn nghe thấp thoáng tiếng mèo kêu ở đâu đó.

Một linh mục bị phán định là dị giáo, bị đuổi khỏi tu viện - đó sẽ là một kẻ như thế nào nhỉ?

Trong đầu anh thoáng hiện ra hình ảnh một lão già nhăn nheo như con ếch, choàng trên mình tấm áo tả tơi.

Đây không phải là thế giới mà người thương nhân bình thường có thể đặt chân vào. Cánh cửa từ từ mở ra.

"Chà, còn ai vào đây ngoài ngài Batos!"

Ngay khoảnh khắc câu nói đó cất lên, Lawrence như cảm thấy sức lực bị hút cạn khỏi cơ thể, khiến anh xém chút nữa đã ngã khụy xuống.

"Lâu ngày không gặp. Trông cô vẫn khỏe nhỉ!"

"Tôi cũng muốn nói điều tương tự! Trong khi ngài luôn ở vùng núi Hyoram đó, Chúa có lẽ đã phù hộ cho ngài thật."

Đẩy cánh cửa gỗ mỏng ra là một người phụ nữ cao với đôi mắt màu xanh lam. Cô ta trông lớn hơn Lawrence vài tuổi, nhưng bộ áo choàng sang trọng mềm mại quấn quanh thân thể vẫn khiến cô nàng toát ra một thứ khí chất đầy mê đắm.

Giọng nói của cô gái nghe thật niềm nở và hào hứng - một người phụ nữ

đẹp tuyệt trần, không có gì phải bàn cãi.

Nhưng cũng đúng lúc đó, Lawrence lập tức nghĩ tới cái mà mọi nhà giả kim đều theo đuổi - quyền năng của sự bất tử.

Phù thủy.

Đó là từ đầu tiên hiện ra trong tâm trí anh ngay khi người phụ nữ kia nhìn anh.

"Trông ngài cũng khá điển trai đấy. Cơ mà, ngài đang nghĩ tôi là một phù thủy chứ gì - Tôi có thể thấy rõ điều đó trong mắt ngài đấy nhé."

Người phụ nữ đã nhìn thấu nội tâm anh; thấy vậy, Batos vội vàng xen vào để xoa dịu tình hình.

"Nếu đã vậy, hay là tôi cứ giới thiệu cô như thế nhỉ?"

"Đừng có vớ vẩn - nơi này đã đủ tiêu điều rồi. Và lại nói, liệu có phù thủy nào có thể xinh đẹp như tôi không?"

"Nghe người ta bảo có rất nhiều cô gái đã bị coi là phù thủy chỉ vì nhan sắc của họ đấy."

"Ngài vẫn chẳng thay đổi chút nào, ngài Batos. Chắc chắn ngài phải có cả tá chỗ chui rúc ở khắp vùng Hyoram."

Lawrence hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thế nên anh quyết định từ bỏ nỗ lực tìm hiểu, thay vào đó tập trung vào việc khiến mình bình tâm lại. Anh hít sâu một hơi.

Sau đó ưỡn thẳng lưng lên và quay trở lại là chàng thương nhân lưu động Lawrence.

"Mà này, quý cô. Hôm nay người tới bàn chuyện với cô không phải là tôi đâu, là anh Lawrence đây cơ." Batos dường như nhận ra được Lawrence đã bình tĩnh trở lại; trước lời tuyên bố rất kịp thời của ông ta, Lawrence bước một bước tới phía trước, trưng ra nụ cười thương nhân chuẩn nhất của mình và chào hỏi người phụ nữ.

"Xin thứ cho sự thô lỗ của tôi vừa rồi. Tôi là Kraft Lawrence, một thương nhân lưu động. Tôi tới đây là vì muốn tìm Dian Rubens. Giờ tôi hỏi liệu anh ấy có ở đây không?"

Lawrence hiếm khi mới dùng kiểu nói chuyện kiểu cầu kỳ và câu nệ như vậy.

Người phụ nữ đứng đó, tay chống lên cửa, lặng thinh một hồi sau đó mỉm cười đầy thích thú. "Ừa, thế ra Batos không nói gì cho ngài à?"

"A." Batos vỗ nhẹ lên đầu, như thể đang tự trách mình vì làm việc bất cẩn, sau đó quay sang phía Lawrence và nhìn cậu với vẻ hối lỗi. "Anh Lawrence đây là cô Dian Rubens."

"Dian Rubens sẵn sàng phục vụ ngài. Cái tên của tôi nghe hơi nam tính đúng không? Xin hãy gọi tôi là Diana." Người phụ nữ mỉm cười, thái độ của cô ta đột nhiên trở nên lịch thiệp đến bất ngờ, đến nỗi Lawrence cảm thấy trước đây cô ả chắc chắn phải ở trong một tu viện rất sung túc.

"Chà, chuyện này nói đến đây thôi. Xin mời vào. Tôi không ăn thịt ai đâu." Diana ra hiệu mời, nụ cười tinh nghịch nở trên môi.

Bên trong nhà Diana cũng không khác bên ngoài là mấy - nó khiến người ta liên tưởng tới khoang thuyền trưởng trên một chiếc tàu thủy rách nát tả tơi vừa trải qua một trận bão kinh hoàng.

Những thùng gỗ được gia cố bằng các dải băng kim loại nằm la liệt khắp

nơi, chất thành từng đống ở mỗi góc phòng, ngăn kéo thì tùy tiện mở bung hết ra, còn những chiếc ghế trông rất kiên cố và sang quý thì gần như bị chôn vùi dưới đống áo quần hay sách vở.

Ngoài ra, bên trong còn có cơ man là bút lông ngỗng, như thể vừa có vài con chim khổng lồ chài lông trong phòng vậy.

Nơi duy nhất suýt soát tránh thoát được khỏi mớ hỗn độn là những kệ sách và cái bàn lớn nơi cô làm việc.

"Nào, thế ngài muốn tìm tôi có việc gì?" Diana kéo chiếc ghế từ dưới bàn ra, và bằng một sự sắp đặt tài tình, dừng lại đúng nơi ánh mặt trời đổ xuống. Cô ta không hề rót nước nóng, cũng không buồn ra dấu mời các vị khách của mình ngồi xuống.

Trà nước thì thế nào cũng được, nhưng trong khi Lawrence còn đang thắc mắc không biết cô ta có định cho anh chỗ nào để ngồi hay không, Batos đã tự tiện dọn hết đồ đạc từ trên một chiếc ghế vốn bị biến thành chỗ để đồ, sau đó mời Lawrence ngồi vào.

Kể cả những gã quý tộc kiêu căng nhất cũng sẽ mời khách của hãn ta ngồi.

Tuy nhiên, Lawrence lại không cảm thấy đấng sau sự lập dị của Diana có ẩn chứa ác ý gì; có vẻ như đó cũng là một phần tạo nên sự lôi cuốn kì quái của cô ả.

"Đầu tiên, mạn phép cho tôi xin lỗi vì đã đột ngột tới làm phiền."
Lawrence nói.

Diana mỉm cười và gật đầu đáp lại với vẻ thân thiện rất đúng mực.

Lawrence hăng giọng và tiếp tục, "Thật ra, cô Rubens, tôi..."

"Làm ơn, là Diana." Cô lập tức sửa gáy anh, vẻ mặt trông không có vẻ gì là đang đùa bỡn.

Lawrence vội vàng giấu đi sự bối rối của mình. "Xin lỗi," anh nói, và nụ cười ôn hòa lại quay trở lại trên môi Diana.

"Xin phép cho tôi được nói tiếp, tôi có nghe đồn rằng cô là một người rất am hiểu về những câu chuyện cổ ở phương Bắc. Tôi đến đây với hy vọng cô có thể san sẻ một chút kiến thức đó với tôi."

"Phương Bắc?"

"Đúng vậy."

Diana lộ ra vẻ trầm tư, sau đó quay sang phía Batos. "Thế mà tôi cứ tưởng ngài ấy tới bàn chuyện làm ăn đấy."

"Khỉ gió. Anh ta mà tới bàn chuyện làm ăn thì đã bị cô xách tai quăng ra đường rồi."

Nghe thấy vậy, Diana bật cười giòn giã, nhưng Lawrence lại cảm thấy điều này hoàn toàn khả thi.

"Nhưng sao ngài dám chắc tôi biết câu chuyện mà ngài đang tìm kiếm?"

"Nếu không thì chứng tỏ câu chuyện mà tôi nghe được chắc chắn là chuyện bịa." Lawrence đáp.

"Ái chà, vậy tôi xin được lắng tai nghe câu chuyện mới."

Lawrence phải ngoảnh mặt đi để tránh nụ cười hiền từ của Diana, sau đó lại một lần nữa đằng hắng cổ họng.

May mà Holo không có ở đây, anh mừng thầm.

"Tóm lại, câu chuyện mà tôi muốn nghe liên quan tới một ngôi làng tên là Yoitsu."

"À, ngôi làng mà nghe đồn đã bị Gấu Săn Trắng phá hủy ấy à."

Có vẻ như ngăn kéo kí ức của Diana vừa bị mở tung ra.

Thấy câu chuyện về ngôi làng bị tàn phá được lôi ra nhanh như vậy, Lawrence cảm thấy quyết định của mình khi để Holo ở nhà thật là sáng suốt. Có vẻ như Yoitsu thật sự đã bị hủy diệt. Nghĩ đến viễn cảnh phải thông báo tin này cho Holo là đầu anh lại đau nhức nhối.

Trong lúc Lawrence còn đang mãi suy nghĩ, Diana đã đứng dậy và khoan thai bước tới dãy kệ sách gọn gàng đến lạ, lấy ra một cuốn từ trong một bộ sách được xếp thành hàng rất ngăn nắp.

"Tôi nhớ không nhầm thì... là, đây rồi. Gấu Săn Trắng, hay còn được biết đến dưới cái tên Irawa Weir Muheddhunde, và Yoitsu, ngôi làng bị nó tàn phá. Có rất nhiều câu chuyện kể về con gấu này. Nhưng tất cả đều cũ lắm rồi." Lướt qua các trang sách, Diana từ tốn đáp. Trên ngón trỏ của cô có một vết chai hằn lại do hay viết lách, và nó phồng lên rất to, chứng tỏ rất có khả năng toàn bộ chỗ sách này đều do cô ta viết.

Có bao nhiêu câu chuyện mê tín dị đoan được cất giấu trong những trang sách này đây?

Trong đầu anh đột nhiên sáng tỏ một chuyện. Batos từng nói ông ta đang tính cách kiểm lời từ những câu chuyện cổ này - chắc hẳn đó chính là việc bán những cuốn sách của Diana cho Giáo hội.

Với những câu chuyện trong sách, các lãnh tụ của Giáo hội có thể dễ dàng xác minh được giáo phái dị giáo nào đang xâm nhập vào vùng đất nào; họ gần như sẽ làm tất cả mọi thứ để có được những thông tin đó.

"Cái tôi muốn tìm hiểu không phải là về con gấu mà là về thị trấn."

"Thị trấn?"

"Đúng vậy. Tôi có việc cần tìm tới nơi đó. Trong các câu chuyện của cô có thông tin gì về vị trí của nó không?"

Bất kì ai nghe qua câu hỏi của Lawrence cũng sẽ cảm thấy hoang mang, bởi thay vì nguồn cung của sản vật nào đó, anh ta lại tìm hiểu bối cảnh của một truyền thuyết cổ xưa.

Nghe anh hỏi, vẻ kinh ngạc liền lộ rõ trên khuôn mặt Diana. Cô đặt cuốn sách xuống bàn và bắt đầu chìm trong suy tư.

"Vị trí hử? Vị trí à..."

"Cô có ý tưởng gì không?" Lawrence gắng hỏi lại. Thấy vậy, Diana đặt một tay lên đầu, cứ như đang phải chịu một cơn đau đầu và ra dấu cho Lawrence ngồi đợi với Batos.

Khi im lặng, người phụ nữ quyến rũ này khiến người ta dễ dàng hình dung tới một vị viện trưởng của một tu viện trang nghiêm nào đó, nhưng bộ dạng của cô ta lúc này đã cho thấy tính cách của cô cũng có một mặt rất khôi hài.

Hai mắt Diana nhắm nghiền, miệng ậm à ậm ừ, cố gắng lục lại kho kí ức trong đầu, nhưng sau đó, cô nàng đột nhiên ngẩng phắt dậy, hạnh phúc như một cô thiếu nữ vừa mới xâu được sợi chỉ vào kim.

"Nhớ ra rồi! Tại thượng nguồn Sông Roam chảy qua phía Bắc Ploania, trong một thị trấn tên là Lenos có lưu truyền một câu chuyện như sau." Cô nàng bất thành linh cất tiếng, giọng điệu hòa ái và thân thiết đến bất ngờ, y hệt như khi nói chuyện với Batos vậy.

Có vẻ như khi kể về những câu chuyện cổ, cô nàng liền quên luôn cả bản thân mình.

"Ngày xưa ngày xưa, trong một ngôi làng nọ tự nhiên xuất hiện một con sói đơn độc tên là Holoh. Nó to lớn đến nỗi người ta phải ngước mắt lên mới thấy được hết cơ thể nó. Dân làng tin rằng đây là sự trừng phạt của các vị thần, nhưng Holoh chỉ thuật lại chuyến phiêu lưu từ sâu trong rừng thẳm của mình. Nó giải thích rằng mình chỉ đang đi xuống phương Nam. Nó thích rượu ngon, và thỉnh thoảng sẽ biến thành một cô thiếu nữ để khiêu vũ cùng các cô gái trong làng. Trong lối đó, cô ta tươi trẻ và đẹp rạng ngời, tuy nhiên vẫn giữ lại cho mình chiếc đuôi sói. Sau khi vui vầy cùng họ một thời gian, cô ta phù hộ cho mùa màng của dân làng và rồi tiếp tục xuôi xuống phương Nam. Kể từ đó, những vụ mùa bội thu vẫn đều đặn tiếp diễn, và dân làng tưởng nhớ cô ta dưới cái tên Holoh Đuôi Lúa mì."

Lawrence ngạc nhiên bội phần - trước câu chuyện đầy trôi chảy của Diana lẫn sự xuất hiện của Holo trong đó.

Cách phát âm có thể hơi khác, nhưng đây rõ ràng là câu chuyện kể về Holo. Mùa màng của ngôi làng đã được cô nàng chúc phúc, còn cả chuyện cô ấy biến thành một nàng thiếu nữ nhưng vẫn giữ lại chiếc đuôi sói nữa, tất cả đã chứng minh cho điều đó.

Nhưng sự ngạc nhiên này vẫn chưa tính là gì so với nội dung của câu chuyện mà Diana đề cập.

Ngôi làng Lenos đó vẫn còn tồn tại ở thượng nguồn sông Roam. Lấy đây làm đầu mối, ngoài ra còn biết rằng có một khu rừng ở phía Đông, Lawrence có thể vẽ ra hai đường thẳng, một đường từ Nyohhira hướng về phía Tây Nam, đường còn lại từ Lenos hướng về phía Đông, và Yoitsu sẽ chính là điểm giao cắt giữa hai đường thẳng.

"Câu chuyện này có giúp được gì cho ngài không?"

"Có chứ, nhờ nó mà phạm vi tìm kiếm đã được giới hạn trong khu rừng phía Đông Lenos. Vô cùng hữu ích là đằng khác!"

"Thế thì may quá."

"Tôi hứa sẽ đền đáp lại cho cô ngay khi..."

Diana đột nhiên ra dấu ngắt lời Lawrence. "Như ngài thấy đấy, dù có bị Giáo hội truy lùng, tôi vẫn yêu thiết tha những câu chuyện cổ - những thứ vẫn chưa bị bóp méo và xuyên tạc vì ngại đụng chạm với đức tin của Giáo hội. Và ngài Lawrence, là một thương nhân lưu động, tôi tin rằng ngài ít nhất cũng có một câu chuyện có thể chia sẻ cùng với tôi. Nếu ngài không ngại san sẻ, tôi sẽ không đòi hỏi bất kì sự đền đáp nào thêm nữa."

Những người biên soạn sử sách cho Giáo hội thường xuyên phải làm vậy để giữ gìn sự tôn nghiêm của Giáo hội. Còn những nhà sử học được quý tộc thuê về thì chỉ chăm chăm viết ra những thứ khen ngợi ông chủ của họ - đây chỉ đơn giản là cách thế giới vận hành.

Câu chuyện của Giáo hội về Thánh Ruvinheigen, trùng tên với thành phố trung tâm công giáo Ruvinheigen, khác biệt không nhỏ so với câu chuyện mà Holo kể. Sự tích của ông ta đã bị cố tình viết lại để bảo vệ và tăng cường quyền uy cho Giáo hội.

Diana yêu những câu chuyện cổ đến mức cô sẵn sàng sống trong khu ổ chuột ở Kumersun, thành phố cho phép tự do tín ngưỡng và kinh tế.

Lawrence tự hỏi lượng kiến thức cô ấy có được phải khổng lồ như thế nào mới đủ khiến cô bị phán là kẻ dị đoan và bị đuổi khỏi tu viện, nhưng bây giờ anh mới nhận ra cô ta chỉ đơn giản là yêu những câu chuyện cổ đến mức sẵn sàng bán mạng vì nó.

"Hiếu rồi." Nói đoạn, anh bắt đầu kể câu chuyện của chính mình.

Đó là một câu chuyện kể về một miền đất nổi tiếng với những mùa màng lúa mì bội thu.

Và cũng là câu chuyện về con sói ban phước cho những mùa màng đó.

Cuối cùng, sau khi mỗi người đều đã cạn vài chén rượu, họ quay ra kể cho nhau nghe những sự tích và huyền thoại từ đủ loại miền đất khác nhau.

Phải đến khi mặt trời sắp sửa lặn thì Lawrence mới hồi thần lại và lịch sự từ chối lời mời ở lại của Diana, sau đó cùng Batos trở về.

Khi sóng vai trên con đường hẹp, cả hai đều không khỏi bật cười khi kể về những câu chuyện mà họ đã san sẻ cho nhau nghe.

Cũng lâu lắm rồi Lawrence mới có cơ hội lắng nghe truyền thuyết về những con rồng và những thành phố vàng lấp lánh - anh đã quá cái tuổi vẫn còn tin sái cổ vào những câu chuyện kia từ lâu rồi.

Ngày trước, dù đã là một thương nhân học việc, anh vẫn mong ước được cầm thanh gươm và chiếc khiên lên để chiến đấu như một hiệp khách giang hồ can đảm. Khi du hành cùng với thầy dạy nghề của mình qua các miền quê, những câu chuyện về các con rồng phun lửa, những con chim lớn đến mức đôi cánh che kín cả bầu trời, và những mụ phù thủy có quyền năng dời non lấp bể luôn khiến trái tim anh đập loạn nhịp.

Tất nhiên, sau cùng anh vẫn phải thừa nhận rằng tất cả những câu chuyện đó chỉ là truyện thần tiên huyền hoặc.

Nhưng đến khi được gặp Holo, Lawrence lại tìm lại được niềm hứng khởi trong những câu chuyện đó.

Rất nhiều truyền thuyết và truyện cổ hoàn toàn không phải là chuyện bịa, và kể cả một gã thương nhân lưu động xoàng xĩnh cũng có thể có được những chuyến phiêu lưu kỳ thú không kém cạnh bất kì vị hiệp khách nào.

Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ khiến con tim anh lấy lại được cảm giác ấm áp mà anh đã nhiều năm rồi không được cảm nhận.

Tuy nhiên, trong cơn say lão đảo, anh vẫn nhớ tới sự kiện xảy ra trong lúc thử buôn lậu vàng ở Ruvinheigen. Nghĩ đến đây, anh lại cười tự giễu trước sự ngờ nghệch của chính mình.

Dù chưa được thấy chân thân nhưng không còn gì phải bàn cãi, con sói tương tự như Holo hiện đang ngụ ở bên trong khu rừng bí ẩn ở gần Ruvinheigen kia chắc chắn là nguồn cơn của mọi tai tiếng và lời đồn đại. Bản thân Lawrence hoàn toàn không phải là chàng nhân vật chính cường tráng trong mấy câu chuyện phiêu lưu kịch tính. Anh chỉ đơn giản là một gã nhân vật phụ tép riu bị cuốn vào câu chuyện.

Vẫn là cuộc sống thương nhân hợp với mình hơn, anh thầm nghĩ.

Vừa đi vừa suy nghĩ vẫn vợ, hai người họ đã quay trở về con phố lớn dẫn tới nhà trọ. Anh chia tay Batos ở đây.

Khi Lawrence cảm ơn Batos vì đã đứng ra làm trung gian cho anh, Batos liền đáp lại ngay. "Người ta sẽ đồn ra đồn vào nếu tôi một mình tới chỗ Diana, thế nên anh chính là một bình phong tốt."

Quả thật việc một mình đi gặp một người đẹp thân thiện lại còn sống tại nơi các nhà giả kim tụ tập như Diana không biết sẽ lôi kéo bao nhiêu ánh mắt hiếu kì từ những người xung quanh.

Cái đám ở thương quán đúng là khoái tám nhảm về những chuyện này thật.

"Lần sau cần thì cứ gọi tôi." Batos nói. Anh cảm thấy đây cũng không phải câu nói khách sáo mà ông ta thật sự muốn vậy. Và bản thân Lawrence cũng đã rất vui vẻ, thế nên anh cũng gật đầu chấp thuận.

Mặt trời bắt đầu khuất dần sau những mái nhà hai bên đại lộ, nơi đang đầy ắp những người thợ thủ công hối hả trở về nhà sau một ngày dài, những gã thương nhân hăng hái đàm phán và trả giá, cũng như những cô bác nông dân đã bán hết nông sản mang từ quê ra và đang trên đường về.

Đi dọc theo phía Nam đại lộ, Lawrence hướng tới trung tâm thị trấn, nơi nghìn nghịt người đang tụ tập bao gồm cả trẻ con và những gã say rượu.

Bình thường sau khi mặt trời lặn, số lượng chị em phụ nữ trên đường sẽ giảm rõ rệt, nhưng hôm nay họ lại đang đứng đầy đường, hòa mình cùng không khí háo hức đón chào lễ hội ngày mai tới. Nhìn đâu cũng thấy từng đám từng đám người tụ tập tại những quầy xem bói các loại, để mặc những kẻ đó trơ trên kiếm tiền từ đám đông.

Lawrence luôn lách qua biển người, đi ngang qua nhà trọ và tới thẳng khu chợ ở trung tâm Kumersun.

Nhờ Diana mà anh đã nắm được vị trí tương đối của Yoitsu, thế nên họ sẽ không tới Nyohhira nữa, thay vào đó là trấn Lenos.

Lenos gần hơn, đường sá cũng được tu sửa tốt hơn. Và anh cũng hy vọng khi tới Lenos anh có thể thu được thông tin chi tiết hơn về những truyền thuyết của Holo.

Thế nên, lại một lần nữa Lawrence tìm gặp Mark. Anh cần phải báo cho Mark biết mình đã thay đổi mục tiêu vì anh đang nhờ anh ta thu thập thông tin hành trình hộ mình.

"Này, chàng sát gái."

Khi tới tiệm của Mark, Lawrence thấy anh chàng đang cầm chai rượu trong tay, trông mặt thì có vẻ đã ngà ngà say; cậu học việc trẻ tuổi mà Mark phải đi đưa tin cho Batos sáng nay mặt mũi cũng đỏ bừng, cậu nhóc đang nằm sõng soài phía sau quầy hàng.

Người đang thu dọn đóng cửa tiệm, phủ bạt lên những chồng hàng hóa để che đi sương đêm là Adele, vợ của Mark.

Ngay khi thấy Lawrence, Adele liền gật đầu và chỉ tay về phía ông chồng của mình và bẽn lẽn cười xấu hổ.

"Sao thế?" Mark hô. "Bah - đây, uống đi."

"Về mấy tin tức tôi nhờ anh tìm kiếm sáng nay... Ê ê, nhiều quá."

Mark có vẻ như đã bỏ ngoài tai lời kháng nghị của anh, cứ thế cầm bình rượu găm rót tí tí vào trong cốc gỗ.

Anh ta bày ra vẻ mặt tuyệt đối không nói năng gì trừ khi Lawrence chịu cầm cái cốc rượu đầy tràn này lên.

"Rồi rồi." Tức khí, Lawrence cầm lấy chiếc cốc và đưa lên môi; là rượu ngon. Tự dưng anh lại thêm miếng thịt khô làm đồ nhắm.

"Thế rốt cuộc là sao? Thay đổi kế hoạch lên đường rồi à?"

"Đúng vậy. Ở thượng nguồn sông Roam có một thị trấn tên là Lenos. Đó là nơi tôi sẽ tới."

"Chà, thay đổi lớn đấy nhỉ. Thế mà tôi lại trót gom ít thông tin về đường tới Nyohhira rồi." Nếu không có được khả năng giữ tỉnh táo khi uống rượu, Mark đã không thể trở thành một thương nhân.

"Xin lỗi nhé. Tình hình có chút thay đổi."

"Ô hô," Mark mỉm cười, tu ừng ực chỗ rượu như tu nước lã. Sau đó anh ta đánh mắt nhìn Lawrence, ý cười hiện rõ trong mắt. "Vậy chuyện anh và bạn đồng hành đang bất hòa là thật à?"

Lawrence khựng lại.

"Anh nói gì cơ?" Và cuối cùng hỏi.

"Hahahaha. Người ta đồn ầm lên rồi đấy, anh chàng sát gái ạ. Ai cũng biết chuyện anh đang chần ầm nệm êm trong nhà trọ khang trang cùng một nàng sơ lộng lẫy rồi. Anh quả thật không biết sợ Chúa là gì nhỉ"

Kumersun là một thị trấn tương đối lớn nhưng vẫn chưa lớn bằng Ruvinheigen - tin đồn ở đây cứ liên tục truyền từ thương nhân này sang thương nhân kia với tốc độ chóng mặt, cho tới khi hầu hết mọi người đều biết mới thôi. Các lái buôn ở đây liên kết với nhau rất chặt chẽ. Chỉ cần có người thấy Holo ở cùng Lawrence thì tin đồn sẽ ngay lập tức lan ra.

Nếu Mark đã biết về Holo thì chứng tỏ mọi người ở thương hội cũng biết hết cả rồi. Thật may vì anh không đi về cùng Batos.

Điều anh không hiểu là tại sao Mark lại bảo chuyện giữa anh và Holo đang không được tốt đẹp.

"Mối quan hệ của chúng tôi không phải là kiểu như mấy câu chuyện trên bàn nhậu của các anh đâu, nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại nói tôi và cô ấy đang bất hòa."

"Hehe. Chàng sát gái biết cách giả ngơ đấy. Nhưng tôi thấy rõ sự hoang mang trên mặt anh rồi."

"Chà, cô ấy đúng là một mỹ nhân hàng thật giá thật. Nếu chúng tôi có gi

xích mích thì tiếc quá."

Lawrence ngạc nhiên trước khả năng giữ bình tĩnh của chính mình - rõ ràng đây là thành quả sau khi chịu cảnh bị Holo trêu chọc không dứt.

Nhưng nói thật, thay vì lòng kiên nhẫn, anh vẫn mong muốn trực giác kinh doanh của mình mới là thứ trở nên nhạy bén hơn.

Mark ợ dài một hơi. "Tại sao ư, vừa mới đây tôi nghe tin có người thấy bạn đường của anh đi cùng với một tên nhãi trong nghiệp đoàn của chúng ta. Rõ ràng hai anh ả đang thân thiết lắm."

"À, ý anh là ngài Amati." Lawrence không thấy thoải mái cho lắm khi gọi cậu nhóc kia bằng "Amati" cộc lốc, nhưng thêm "ngài" phía trước tự dừng lại giống như hạ mình không cần thiết.

"Ồ, thế là anh bỏ cuộc luôn rồi à?"

"Anh có vẻ nhầm lẫn gì đó thì phải. Chẳng qua hôm nay tôi bận việc nên không thể đi cùng cô ấy được, trong khi ngài Amati lại đang rảnh và muốn đưa chúng tôi đi tham quan thị trấn. Hai việc này lại vô tình trùng khớp, và chuyện chỉ có vậy thôi."

"Hừm..."

"Anh không tin tôi sao?"

Lawrence cứ đinh ninh rằng Mark sẽ thất vọng ra mặt, thế nên vẻ quan tâm chân thành của anh ta khiến anh rất hoang mang và bối rối.

"Tôi cũng từng là thương nhân lưu động, vậy nên tôi có vài lời khuyên cho anh đây. Amati không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu."

"... Ý anh là sao?"

"Ý tôi là, nếu anh không cẩn thận, cậu ta sẽ cuỗm cô bạn bé bỏng xinh xắn ngay trước mũi anh cho mà xem. Con trai ở tuổi cậu ta sẽ làm mọi cách để đạt được thứ mà mình khao khát. Và anh biết tên Amati đó vận chuyển bao nhiêu cá không? Vô cùng nhiều. Không chỉ vậy, cậu ta được sinh ra ở một vùng đất khá hiền hòa ở phương Nam, nhưng khi cậu ta nhận ra là một người con út, bản thân mình sẽ không bao giờ được phép tự thân làm gì, cậu ta liền bỏ nhà ra đi và tới đây lập nghiệp. Chuyện đó mới chỉ cách đây ba năm thôi. Câu chuyện cũng hay ho đó nhỉ?"

Thật khó để tưởng tượng một thằng nhóc như Amati lại làm được tất cả những việc đó, nhưng Lawrence đã tận mắt trông thấy ba xe chở cá tươi của cậu ta.

Hơn nữa, Amati còn dễ dàng bố trí được phòng tại nhà trọ có mặt tiền hướng thẳng ra đại lộ - dù đó có là một trong những khách hàng mua cá của cậu ta đi nữa. Đây hoàn toàn không phải là một việc đơn giản, nhất là giữa lúc các thương nhân đang tấp nập đổ về thị trấn như bây giờ.

Mầm mống sợ hãi bắt đầu bám rễ trong lòng Lawrence, nhưng cùng lúc đó, anh không tin Holo lại có thể dễ thay lòng đổi dạ như vậy. Sau khi thử nhớ lại những chuyện cả hai đã trải qua sau ngày gặp cô, lòng tin của anh càng thêm vững mạnh.

"Không cần phải lo. Cô bạn của tôi không phải là người dễ bị lay động đâu."

"Hahaha. Anh tự tin thật đấy. Nếu tôi nghe được Adele đang đi ra ngoài cùng Amati thì tôi đã bỏ cuộc ngay tắp lự rồi."

"Em với Amati sao cơ?" Adele hỏi, kèm theo đó là một nụ cười sorn gai ốch hiện rõ trên mặt. Nãy giờ cô ấy vẫn đứng sau Mark để giúp ông chồng nhậ

nhặt thu dọn cửa hàng.

Adele và Mark đã yêu nhau được bốn năm, từ cái hồi mà Mark còn là một thương nhân lưu động và ghé qua Kumersun. Chuyện tình của họ là một đề tài rất nổi tiếng trong thị trấn, đủ để khiến cho cả những tay hát rong hạng ba cũng phải bó tay mà khinh bỉ. Cô ấy bây giờ đã hội tụ đủ mọi tố chất của một phu nhân của chàng bán lúa.

Khi Lawrence và cô ấy mới gặp gỡ, Adele trông rất gầy guộc mảnh khảnh, nhưng giờ cô nàng còn nở nang hơn cả ông chồng.

Hai năm trước cô đã hạ sinh đứa con đầu lòng - có lẽ chính sức mạnh từ tình mẫu tử đã khiến cô được như bây giờ.

"Ấy, anh đang bảo là nếu anh thấy em đi cùng Amati thì ngọn lửa ghen tuông sẽ thiêu cháy anh mất, bởi anh quá yêu em mà!"

"Cứ tự do mà cháy đi anh yêu. Em sẽ nhóm lửa từ chỗ tro tàn mà anh để lại để nướng một mẻ bánh mì thật ngon cho ngài Amati."

Giọng Adele chua loét đến độ khiến Mark chẳng còn biết làm gì ngoài uống thêm một hớp rượu nữa.

Có lẽ phụ nữ luôn trên cơ cánh đàn ông, ở đâu cũng vậy thôi.

"Mà này, anh Lawrence," Adele nói. "Ngồi hầu tên ma men này uống rượu làm hỏng cả vị rượu rồi đúng không? Chúng tôi sắp sửa đóng cửa tiệm rồi, hay là anh ghé qua nhà tôi ăn tối nhé? Nhưng mà đứa bé có thể sẽ hơi làm ồn đấy."

Lawrence thậm chí còn không tưởng tượng nổi đứa bé nhà Mark sẽ nghịch ngợm như thế nào.

Anh không giỏi ứng phó với đám trẻ con cho lắm, nhưng đây không phải lý do khiến anh từ chối.

"Tiếc quá, tôi vẫn còn vài việc phải làm."

Tất nhiên anh đang nói dối, nhưng Adele không có vẻ gì là hoài nghi cả, cô chỉ gật đầu tiếc nuối.

Nhưng Mark thì ngược lại, anh ta mỉm cười cứ như đã nhìn thấu Lawrence. "Ồ, anh đúng là có nhiều việc cần làm thật. Chúc may mắn nhé."

Đúng vậy, Mark đã nhìn thấu sự thật. Lawrence bèn cười yếu ớt.

"À, đúng rồi, tôi sẽ lưu tâm tới đích đến mới của anh. Trong dịp lễ hội của hàng tôi sẽ luôn mở cửa, vậy nên tôi có thể giúp anh có một thông tin về lộ trình tới Lenos."

"Cảm ơn anh nhiều."

Lawrence uống nốt chỗ rượu còn lại, một lần nữa cảm ơn hai người, sau đó rời đi.

Trong đêm náo nhiệt, anh cảm thấy bước chân mình dường như vội vã hơn, và thế là lại cười tự giễu trước sự ngớ ngẩn của bản thân mình.

Anh bảo mình còn việc đang dở thật ra chỉ là nói dối.

Sự thật là nhìn cái cách mà Mark và Adele lời qua tiếng lại với nhau khiến anh muốn trở về nhà trọ. Nhưng nếu nói thẳng lý do thật sự thì anh sẽ càng ghét chính bản thân mình, vậy nên bảo anh thừa nhận với người khác là chuyện không thể.

Amati và Holo hạnh phúc sóng vai bên nhau - cảnh tượng đó chợt xẹt qua tâm trí anh.

Trong cơn nảo nề, anh cảm thấy bước chân mình càng lúc càng nhanh.

Những tràng âm thanh huyền ảo càng trở nên rộn rã khi đêm dần buông. Khi Lawrence đang tập trung lên lịch trình cho chuyến đi sắp tới bằng bút và mực mượn từ nhà trọ thì Holo cuối cùng cũng trở về.

Lawrence học tốc trở về nhà trọ chỉ để phát hiện ra Holo vẫn chưa về, và mặc dù phải nuốt uất ức lại vào trong bụng, chút thời gian này đã cho anh cơ hội để bình tâm lại, anh thấy mừng vì điều đó.

Holo bảo rằng Amati đã rời đi sau khi cùng cô về đến cửa nhà trọ, thế nên cô mới lên phòng một mình. Nhìn chiếc khăn choàng bằng da cáo quấn quanh cổ, anh tin tưởng Amati chắc chắn đã có một chuyến dạo chơi không mấy tiết kiệm. Lawrence hoàn toàn không nghi ngờ gì về chuyện cô nàng không chỉ dụ cậu ta mua có vậy.

Sự nhẹ nhõm và niềm hạnh phúc khi thấy cô trở về thật không thấm là bao so với cơn đau đầu khi phải nghĩ xem nên cảm ơn Amati như thế nào cho thích hợp.

"Ặc... chật quá. Lại đây... giúp tôi với?"

Không biết cô nàng đã ăn uống như thế nào nhưng Holo có vẻ như còn không tự cởi được thắt lưng.

Lawrence thở dài và ngồi dậy khỏi ghế, sau đó đi tới phía giường và giúp cô tháo chiếc thắt lưng mà cô vật lộn này giờ không gỡ ra được. Anh cũng cởi hộ cô tấm áo choàng cô quấn quanh hông làm vậy.

"Nếu cô muốn nằm thì trước hết cởi khăn choàng và khăn cổ ra đã. Kéo chúng bị nhả đấy." Còn Holo chỉ lăm bầm vai tiếng vu vơ đáp lại.

Lawrence đỡ không cho cô đổ gục xuống giường, sau đó cởi chiếc khăn quàng cổ cũng như tấm khăn choàng bằng da thỏ, còn cả chiếc khăn rằn hình tam giác cô đội trên đầu nữa.

Holo mơ mơ màng màng để Lawrence giúp cô cởi bớt trang phục ra. Ất hẳn cô nàng phải tạm biệt Amati ngay trước nhà trọ vì cô không thể giữ nổi tinh tảo thêm một giây nào nữa.

Sau khi Lawrence tháo được hết đồng khăn gồm khăn quàng cổ, khăn choàng vai và khăn rằn ra, cô liền thả mình nằm bệt xuống giường.

Lawrence không khỏi mỉm cười khi thấy con sói vô tư lự nằm ở kia, nhưng anh cũng thở dài thườn thượt khi nhìn thấy chiếc khăn quàng cổ bằng da cáo đó. Đến việc mua một món hàng như vậy để bán lại anh còn không tưởng tượng ra được chứ đừng nói là mua để làm quà.

"Này, cô kia - cô còn bắt cậu ta mua gì nữa thế?"

Nếu mà Amati đã dám đi tới nước này, hẳn là cậu ta sẽ còn mua cho Holo những thứ còn đắt đỏ hơn nữa.

Holo kiệt quệ đến độ không nhắc nổi chân lên giường, cứ giữ nguyên thế nằm kì quái như vậy mà thở đều đều rồi chìm sâu vào giấc ngủ. Đôi tai mà cô nàng hằng tự hào không thêm máy động lấy một cái trước câu hỏi của Lawrence.

Nhận ra mình chẳng thể làm gì khác, Lawrence bèn nhắc chân cô lên giường, đến cả khi đó cô vẫn không buồn mở mắt ra.

Anh tự hỏi không biết sự buông lỏng chẳng thêm phòng bị này xuất phát từ lòng tin hay chỉ đơn giản là coi thường anh.

Anh ngẫm nghĩ một lúc, nhưng rốt cuộc cũng đành gạt hết ra khỏi đầu,

bởi anh tin tưởng những suy nghĩ như vậy chỉ dẫn đến thất vọng mà thôi. Đặt hai chiếc khăn lên bàn, anh bắt đầu gấp cái áo của cô lại.

Đang dở tay, đột nhiên có một vật rơi ra khỏi áo choàng và rơi xuống sàn, vang lên một tiếng "Đình" thanh thúy.

Anh lượm vật kia lên và nhận ra đây là một khối vuông kim loại vô cùng tinh xảo.

"Sắt ư...? Không."

Các cạnh bên bén nhọn được mài rất tỉ mỉ, các mặt thì nhẵn thín tới mức kể cả dưới ánh trăng mờ ảo ta vẫn có thể nhận ra. Dù đây chỉ là một tác phẩm nghệ thuật bằng kim loại thì giá trị của nó đã không nhỏ rồi. Nhưng bây giờ muốn hỏi cô cũng không được, ai mà biết cô sẽ tức giận như thế nào nếu bị anh dựng dậy chỉ để hỏi về cái đó.

Anh đặt khối hộp lên bàn, quyết định để mai sẽ hỏi.

Cất chiếc áo choàng ra sau ghế, anh tiếp tục xếp tã khăn rằn, sau đó vuốt phẳng những nếp nhăn trên khăn quàng vai rồi cuộn nó lại.

Trong giây lát, anh bần thần không hiểu tại sao mình lại phải đi làm mấy việc lặt vặt này - anh có phải là người ở đâu - nhưng chỉ cần liếc nhìn Holo đang ngủ say sưa và ngáy ngon lành đằng kia, nổi bực bội trong anh liền tự tiêu biến ngay.

Thấy cô nàng nằm im không thềm động chân động tay như vậy, Lawrence bật cười ảo não và bèn phải tới giường kéo chăn lên đắp cho cô.

Sau đó anh lại về bàn viết nốt kế hoạch cho chuyến đi.

Nếu hoàn cảnh không cho phép anh ở lại phương Bắc trong khi tìm kiếm

Yoitsu, anh chỉ cần thay đổi kế hoạch của mình để có thể ở lại phương Bắc một thời gian là được, vẫn chưa xác định được liệu có gì thay đổi hay không, nhưng lên kế hoạch trước thì chẳng hại gì.

Còn nữa, cũng lâu rồi anh chưa thật sự ngồi xuống cầm lấy giấy và bút để liệt kê những thị trấn, các chặng buôn, hàng hóa và hiệu suất sinh lời của chúng, những thứ viết nên cuộc đời của một thương nhân lưu động:

Nhớ lại những lúc phải đốt dầu thức đến nửa đêm để viết ra những bản kế hoạch như thế này, cảm giác hoài niệm lại lũ lượt ùa về.

Nhưng có một điểm khác biệt to lớn giữa trước đây và bây giờ.

Những bản kế hoạch này được viết ra vì anh hay là vì ai khác?

Bút trên tay, Lawrence cần mẫn viết, lắng nghe tiếng ngáy khe khẽ của Holo, mãi cho tới khi cây nến mỡ cháy hết.

"Thức ăn, đồ uống, khăn choàng và con xúc xắc này."

"Còn gì nữa không?"

"Hết rồi. Chà, còn cả những lời đường mật xài tới hết đời cũng không hết nữa." Holo băng quơ đáp, miệng gặm gặm chiếc lược mình vừa dùng để chải lông đuôi. Lawrence nhìn sang phía cô với ánh mắt mệt mỏi.

An tâm khi thấy cô tỉnh dậy mà không bị đau đầu, anh lập tức chất vấn cô về những chuyện xảy ra đêm qua. Có ánh ban mai soi tỏ, anh nhìn mớ quà mà cô đã nhận được và đưa ra kết luận cả đồng này có giá trị không nhỏ.

"Rồi, đêm qua cô đi ra ngoài ăn tối và uống rượu, nhưng chiếc khăn này thì sao. Tôi không ngờ được cô lại nhận món quà như thế này..."

"Nhưng lông mịn thế này cơ mà? Tuy còn lâu mới bì được với lông đuôi

của tôi."

"Có phải cô bắt cậu ta mua món này không đấy?"

"Anh nghĩ tôi là hạng không biết xấu hổ thế sao? Tại anh ta cứ nhất quyết đẩy cho tôi đó chứ. Cơ mà tặng cái khăn quàng này, chẹp, anh ta cũng có mắt thẩm mỹ đấy nhỉ."

Lawrence nhìn chiếc khăn da cáo, sau đó dời mắt sang phía Holo. Cô nàng tiếp tục, ra điều khoái chí lắm, "Anh biết không, anh ta điên đảo vì tôi luôn."

"Xin lỗi, cô đừng đùa chứ? Cô không thể cứ thế mà lủi đi sau khi nhận được món quà quý giá như thế này. Tôi cứ tưởng có thể nhờ ai đó cho cô một ngày vui vẻ, nhưng giờ thì sao, nhìn đồng nợ mà tôi phải mang này!"

Holo phì cười. "Thế ra đây đúng là kế hoạch của anh phải không? Tôi biết ngay mà."

"Tôi sẽ tính cả chiếc khăn này vào tiền tiêu vặt cho lễ hội của cô, nói trước cho cô biết."

Holo lườm anh một cái sắc lẹm nhưng lập tức ngoảnh mặt đi và bực bội gấp đôi bởi thấy anh cũng đang lườm lại cô.

"Ít nhất cô cũng không cho cậu ta thấy tai và đuôi chứ?"

"Anh không cần phải lo. Tôi nào có ngớ ngẩn đến vậy."

Căn cứ vào tình trạng của cô ấy đêm qua, Lawrence vốn không phải lo lắng mấy tới chuyện này, nhưng giờ bản thân anh cũng không chắc nữa.

"Tôi nghĩ cô hẳn đã bị hỏi vài câu về mối quan hệ giữa hai ta nhỉ."

"Cái tôi muốn biết là tại sao anh lại hỏi tôi chuyện đó kìa."

"Nếu câu chuyện của chúng ta không khớp, người ngoài sẽ bắt đầu nghi ngờ."

"Ừm. Anh nói đúng. Quả là vậy, tôi có bị anh ta vặn hỏi rất nhiều. Tôi là một tu sĩ đang trên chuyến lữ hành và anh đã cứu tôi khỏi thảm cảnh bị những gã đàn ông ma quỷ đem bán, tôi kể cho anh ta như vậy đấy."

Ngoại trừ phần nữ tu sĩ, câu chuyện trên về cơ bản cũng không khác sự thật quá xa.

"Nhưng bởi đã được anh cứu, tôi liền mắc nợ anh và do không còn cách nào khác để đền đáp, tôi phải đi cùng anh và đều đặn cầu chúc cho anh được bình an! Ôi cái số tôi có khổ không cơ chứ! Khi kể câu chuyện trên giọng tôi thống thiết lắm. Anh thấy sao? Cũng có vài phần sự thật trong câu chuyện đó chứ!"

Mặc dù khó chịu khi bị lôi ra làm nhân vật phản diện, Lawrence vẫn thừa nhận nó nghe khá thuyết phục.

"Khi tôi vừa kể xong câu chuyện, anh ta liền mua cho tôi chiếc khăn này," nàng nữ tu lưu động giả mạo nhếch môi cười đầy xảo quyết.

"Thế cũng tạm được. Nhưng còn viên xúc xắc này? Sao anh ta lại mua nó cho cô?"

Đêm hôm qua, dưới ánh trăng mờ nhạt, Lawrence không thể nhìn ra màu sắc của nó, nhưng bây giờ anh đã biết rằng khối kim loại hình lập phương này, hoàn hảo tới mức làm người ta nghĩ tới kiệt tác của một người thợ bậc thầy, mang một màu vàng rất đặc trưng, cứ như vàng thô vậy.

Lawrence đã từng thấy loại quặng giống như vàng này trước đây.

Nó không phải là sản phẩm do bàn tay con người mà hoàn toàn là một tạo vật từ tự nhiên.

"Ồ, cái này à? Tay thầy bói đã dùng nó. Hẳn nói đây là viên xúc xắc có thể tiên đoán tương lai Trông đáng yêu quá nhỉ, đúng không? Tôi còn không hiểu nổi người ta làm ra nó như thế nào. Chắc hẳn phải bán được giá lắm nhỉ."

"Đồ ngốc. Cô thật sự nghĩ mình có thể bán thứ này sao?" Lawrence gật gù, nhại lại chính giọng điệu mà cô hay dùng để quở trách anh. Trước sự gay gắt khác thường của anh, hai tai cô lập tức vểnh lên.

"Đây không phải là xúc xắc. Nó là một khoáng thạch được gọi là pirit. Và chẳng có ai làm ra cái này cả."

Thông tin này rõ ràng đã khiến Holo bất ngờ. Cô hoài nghi nhìn anh, nhưng Lawrence lờ đi, lượm khối đá kết tinh vàng chóc từ dưới bàn lên và lẳng về phía Holo.

"Có lẽ vị sói thông thái bảo vệ mùa màng của chúng ta không am hiểu mấy về khoáng thạch nhỉ. Như cô thấy đấy, viên đá hình xúc xắc này được đào từ mỏ ra." Cầm lấy viên pirit và nghịch ngợm trong tay, Holo mỉm cười có phần hoài nghi, rõ ràng cô vẫn chưa tin anh.

"Cô nhìn là biết tôi có nói dối hay không mà."

Nghe thấy vậy, cô nàng lăm bắm khe khẽ trong miệng và đặt viên pirit vào giữa các ngón tay.

"Cái này cũng không có nhiều công dụng, nhưng nó chủ yếu được người ta mua về làm đồ lưu niệm. Và do có vẻ bề ngoài giống vàng, bọn bịp bợm lừa đảo cũng hay mua chúng về. Còn ai khác mua nó nữa không?"

"Nhiều là đằng khác. Gã thầy bói kia cũng khéo lắm, đến tôi còn phải ấn tượng. Hắn ta tuyên bố rằng với viên xúc xắc này, bất cứ ai cũng có thể nhìn thấu định mệnh, vậy nên mọi người xung quanh ai cũng muốn mua những viên xúc xắc này. Hắn ta bịa ra hàm bà lăng đủ kiểu lý do để chứng minh cho giá trị của chúng."

"Mua cái thứ như này á?"

"Đúng vậy. Những viên có hình thức không đẹp bằng cái này cũng được ông ta thổi phồng là có thể trừ tà xua bệnh."

Lawrence chợt cảm thấy có chút ngượng mộ trước kẻ phát minh ra loại hình kinh doanh béo bở này. Các kì lễ lộc và hội chợ đúng là thường xuyên đề ra lắm thứ kì quái.

Bầu không khí náo nhiệt kia quả là điều kiện tuyệt hảo để kinh doanh, nhưng pirit à - đúng là một miếng mồi thơm đấy.

"Amati cũng trả giá để mua viên này nữa đấy."

Điều này thật sự làm Lawrence kinh ngạc. "Cậu ta trả giá á?"

"Đám đông lúc đó cũng cuồng nhiệt lắm. Tôi chưa từng thấy kiểu tranh giành như thế trước đây - đúng là một cảnh tượng thú vị. Tôi nghĩ bây giờ tôi có thể bán viên này với giá hời cho xem."

Lawrence nhớ tới Batos, người hay qua lại giữa vùng Hyoram.

Batos có biết tới chuyện này không? Nếu ông ta có nguồn pirit trong tay hoặc có mối quan hệ để thu được chúng, đây có thể sẽ là thương vụ cực kỳ hấp dẫn.

Đang mãi vạch kế hoạch trong đầu, Lawrence bỗng nghe thấy tiếng gõ

cửa.

"Hửm?" Trong giây lát, anh cân nhắc tới khả năng Amati đã phát hiện ra tai và đuôi của Holo, nhưng sau đó rút lại bởi nếu vậy Holo ắt hẳn đã nhận ra.

Anh đảo mắt từ ngoài cửa về phía Holo và thấy cô đã lôi chần ra trùm lên người. Rõ ràng vị khách bên ngoài không phải là đám người nguy hiểm như họ từng gặp ở Pazzio.

Lawrence bước tới và mở cửa ra.

Và ở ngoài cửa là cậu học việc trẻ tuổi của Mark.

"Xin lỗi vì đã gọi ngài vào lúc sáng sớm như thế này. Thầy của tôi có một tin nhắn cho ngài."

Lúc này khó có thể coi là "lúc sáng sớm" và Lawrence không hình dung được chuyện gì khẩn cấp tới mức khiến Mark phải gửi cậu học trò của mình tới đây báo tin trong khi phiên chợ hẳn là đã mở.

Anh đang lo không biết có phải Mark bị ốm rồi không, nhưng cũng không phải - nếu vậy cậu bé sẽ không bảo mình mang tới thông điệp từ thầy.

Dưới tấm chăn, Holo cựa mình và ló đầu ra.

Nghe động, cậu bé liền quay sang nhìn cô. Thấy một cô gái nằm trên giường, từ cổ xuống dưới cuốn trong chăn rõ ràng đã vượt quá những gì cậu nhóc mong đợi. Cậu ta liền ngoảnh đi, mặt đỏ lừ.

"Thế anh ta bảo gì?"

"Ồ, ờ, vâng. Thầy bảo ngài cần biết tin này ngay vậy nên em vội vã chạy đi luôn. Thật ra..."

Tin giạt gân cậu ta đưa tới khiến Lawrence ngay lập tức chạy như bay trên phố ở Kumersun.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Iii

Từ khi trời vẫn còn sớm, thị trấn Kumersun đã rùng mình thức giấc.

Bằng qua đại lộ Bắc - Nam rộng lớn, Lawrence chạy thẳng về hướng tây để tới chỗ thương quán. Dọc đường đi, anh để ý ở hai bên đường người ta đang dựng lên một loạt thứ gì đó trông có vẻ như là biển báo.

Bám đuôi theo cậu học việc của Mark, Lawrence liếc sang phía đó. Có vẻ mấy cái biển kia là biển báo thật, nhưng anh không nhìn ra được trên đó ghi gì. Trên tấm biển là những kí tự anh chưa nhìn thấy bao giờ, được trang trí bởi hoa, củ cải hay mấy nhúm rơm khô.

Đây ắt hẳn là những biển hiệu sẽ được dùng cho lễ hội Laddora bắt đầu từ hôm nay, nhưng tiếc là hiện giờ Lawrence không có thời gian để tìm hiểu kĩ.

Cậu nhóc hùng hục vất chân lên cổ mà chạy nhưng lại không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào, có lẽ là đã được rèn luyện sau những ngày tháng bị Mark sai vặt. Dù khá tự tin vào thể lực của mình nhưng Lawrence cũng phải gắng sức lắm mới theo kịp phía sau. Khi anh bắt đầu thở không ra hơi thì cũng là lúc họ tới được thương quán.

Cánh cửa thương quán, thường ngày luôn đóng kín bưng, nay lại được mở tung ra. Khoảng ba thương nhân đang đứng trước cửa, trên tay đã cầm sẵn cốc rượu dù trời vẫn còn đang sớm.

Trước đó, ánh mắt của bọn họ vẫn đang đổ dồn về phía trong tòa nhà, tuy nhiên, vừa thoát trông thấy Lawrence tới, họ liền đồng loạt vẫy chào anh với

vẻ đầy khoái trá.

"Kìa! Anh ta kia rồi! Hiệp sĩ Haschmidt đã tới!"

Nghe thấy cái tên Haschmidt, Lawrence hiểu ra cậu nhóc học việc của Mark rõ ràng không hề nói ngoa.

Ở nước Eleas, một quốc gia nồng nhiệt với những bãi biển cùng những giàn nho, có một câu chuyện tình thế này.

Chàng nhân vật chính trong truyện là Hendt La Haschmidt, một hiệp sĩ hoàng gia.

Nhưng Lawrence chẳng thấy vui vẻ chút nào khi được gọi là hiệp sĩ.

Hiệp sĩ Haschmidt đã chiến đấu anh dũng vì Ilesa, vị công chúa mà chàng yêu. Chàng thách đấu Hoàng tử Philip Đệ tam trong một cuộc đấu tay đôi để giành lấy cô công chúa và kết cục là chết bi thảm.

Lawrence bước lên những bậc thềm bằng đá, đẩy đám thương nhân đang giũ cột sang bên và vào trong thương quán.

Ánh mắt của họ xuyên thẳng vào người anh như những cây thương nhọn hoắt, tựa như nhìn một tên tử tù sắp sửa bước lên đoạn đầu đài vậy.

Ở nơi cuối căn phòng, ngay trước quầy nơi hội trưởng đang ngồi, chính là Hoàng tử Philip Đệ tam.

"Tôi lặp lại!" vang vọng lên trong phòng là thanh âm cao vút và non nớt như của một cậu bé trai.

Và đó là Amati - khoác trên mình tấm áo choàng quý tộc thanh lịch thay vì chiếc áo khoác da đầu tiêu chuẩn thường thấy ở những tay buôn cá. Cậu ta lúc này trông y hệt một cậu bé trai dòng dõi quý tộc.

Amati ngược mắt lên nhìn thẳng về phía Lawrence, trong khi toàn thể đám thương nhân đang nín thở vây lại xem.

Ngay tại đó, đúng lúc đó, Amati giơ một con dao cùng một mảnh giấy ra và tuyên bố.

"Tôi thề sẽ thanh toán sòng phẳng mọi khoản nợ đang đè nặng trên đôi vai mảnh khảnh của nữ tu tha hương này - và, một khi nữ thần kiêu diễm kia giành lại được sự tự do của mình, nhân danh Thánh Lambardos bảo hộ cho nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen, tôi xin thề sẽ trao tình yêu bất diệt của mình cho nữ tu Holo."

Một tràng huyên náo liền nổi lên trong đại sảnh, tiếng cười hòa lẫn cùng những âm thanh trầm trồ ngưỡng mộ, tạo ra một bầu không khí sôi nổi dị thường.

Amati lờ đi tràng hỗn loạn. Cậu ta thả tay xuống và xoay con dao nửa vòng, nắm lấy lưỡi dao và đưa cán về phía Lawrence.

"Quý cô Holo đã kể hết cho tôi về sự bất hạnh của mình và sự ngược đãi bất công mà cô ấy phải hứng chịu bấy lâu nay. Vậy nên tại đây, tôi tuyên bố sẽ dùng tài sản và địa vị của mình, nhân danh một người đàn ông để giành lại cánh chim tự do cho cô ấy, và sau đó cưới cô ấy làm vợ."

Lawrence lập tức nhớ lại những lời Mark nói hôm qua.

Những chàng trai ở tuổi cậu ta sẽ làm mọi cách để đạt được thứ mà mình khao khát.

Anh cay đắng nhìn về cái cán dao đang chìa về hướng mình, để rồi lại liếc sang nhìn tờ giấy da.

Amati đứng cách Lawrence một đoạn khiến anh không nhìn rõ được nội dung được viết bên trên tờ giấy, nhưng tin rằng đây chính là một bản tóm lược lại những gì cậu nhóc vừa nói bằng những điều khoản chặt chẽ hơn. Con dấu đỏ phía cuối tờ giấy có lẽ không phải là sáp, mà chính là máu.

Ở những vùng không có công chứng viên, hoặc khi người ta cần một bản hợp đồng trọng yếu tới mức không thể tin tưởng giao cho công chứng viên được, người ta sẽ dùng tới giao ước hợp đồng. Bên đóng dấu máu vào bản hợp đồng sẽ trao con dao họ dùng cho đối phương và thề dưới danh nghĩa của Chúa.

Khi không thể bảo vệ được hợp đồng, họ sẽ kết liễu đối phương bằng con dao đó hoặc tự đâm vào cổ họng mình. Khi Lawrence đón lấy con dao từ tay Amati, bản hợp đồng sẽ chính thức được kí kết.

Lawrence không thể cử động. Anh chưa từng nghĩ rằng sự mê đắm của Amati lại có ngày dẫn tới kết cục như thế này.

"Anh Lawrence." Lời nói của cậu ta cũng bén nhọn y hệt như ánh mắt vậy.

Những lời bào chữa hời hợt hay sự phớt lờ khinh rẻ sẽ không thể làm cậu nhóc lay chuyển, Lawrence thầm nghĩ.

Cố gắng câu thêm giờ, anh nói, "Đúng thật là Holo mắc nợ tôi và cô ấy đã cầu nguyện cho tôi trong suốt chặng đường để đền đáp lại món nợ đó, nhưng cô ấy không nhất thiết sẽ rời bỏ chuyến hành trình của chúng tôi sau khi món nợ đó được thanh toán đâu."

"Đúng vậy. Nhưng tôi tin tưởng cô ấy sẽ làm vậy vì tôi."

Tiếng xì xào lập tức nổi lên trong đám đông, tất cả bọn họ đều bị ấn tượng mạnh trước sự táo bạo của Amati.

Hoàn toàn không có vẻ gì là say rượu, cậu ta đích thị là bản sao của vị Philip Đệ tam đó.

"Còn nữa, dù không hoàn toàn là một người sùng đạo, Holo vẫn là một nữ tu, vậy nên chuyện kết hôn..."

"Nếu anh còn nghi ngại rằng tôi vẫn chưa nắm rõ được tình hình, vậy sự lo lắng kia, thưa anh, đã bị đặt nhầm chỗ rồi. Tôi biết Holo không hề thuộc về một tu viện nào."

Lawrence cắn chặt miệng lại để ngăn tiếng chửi thề không thoát ra.

Nữ tu tha hương như trên thường được chia làm hai loại. Loại đầu tiên là những người phụ nữ tu kiểu hành khất, được giáo hội phê chuẩn nhưng lại không có trụ sở hoạt động cố định. Loại thứ hai là những tu sĩ tự phong, họ không dính dáng tới bất kì một tổ chức Giáo hội nào.

Những nữ tu tha hương tự phong như vậy chiếm một số lượng rất lớn, họ tự giới thiệu bản thân như vậy chủ yếu là vì những tiện lợi mà nó mang lại trong lúc di chuyển. Do không phải là thành viên chính thức của bất kì tổ chức nào thuộc Giáo hội, họ không bị cấm kết hôn như những nữ tu sĩ thực thụ.

Amati biết Holo là nữ tu tự phong, vậy nên đã quá muộn để bịa ra một cái tên tu viện nào đó.

Amati tiếp tục, thanh âm của cậu ta trôi chảy và ngập tràn tự tin. "Sự thật là tôi không hề muốn đi tới nước phải đề nghị giao ước bằng hình thức này với anh, thưa anh Lawrence. Chắc chắn mọi người ở đây đều coi tôi như Philip Đệ tam từ câu chuyện chàng hiệp sĩ Haschmidt. Tuy nhiên, theo như luật lệ ở Kumersun, khi một người phụ nữ mang nợ, chủ nợ của cô ta sẽ được coi là người giám hộ luôn. Tất nhiên..."

Amati tạm dừng, hắng giọng một tiếng rồi tiếp tục. "Nếu anh chấp thuận lời cầu hôn của tôi với cô ấy vô điều kiện, vậy thì chúng ta không cần tới bản hợp đồng này nữa."

Mấy cuộc tranh giành vì một cô gái khó gặp như thế này chính là đề tài cho những câu chuyện bàn rượu hấp dẫn nhất.

Đám thương nhân ở chung quanh liền trầm giọng thì thào, tiếp tục quan sát vở kịch càng lúc càng gay cấn.

Những thương nhân giàu kinh nghiệm nhất ắt sẽ không coi mối quan hệ giữa Lawrence và Holo chỉ có giá trị bề ngoài. Một cô nữ tu mang nợ thật sự đi trả nợ bằng cách cầu nguyện cho chủ nợ của mình trên đường đi, nếu ai đó tin vào chuyện này thì quả quá ngây thơ. Cô ta làm vậy vì không muốn bị người chủ nợ bán đi hoặc cô ta đi cùng anh ta chỉ vì thích thì đúng hơn.

Amati rõ ràng cũng hiểu điều này, và tin chắc cậu ta tưởng trường hợp của Holo là cái thứ nhất.

Giải thoát một thiếu nữ xinh đẹp khỏi vòng kìm kẹp của nợ nần là một bốn phần của đạo đức, đủ để biện hộ cho màn trình diễn ga lăng đầy kịch côm kia, Amati ắt hẳn đã nghĩ như vậy.

Và kể cả nếu cậu ta không nghĩ thế đi nữa thì trông Lawrence vẫn hệt như một tên phản diện trong câu chuyện này.

"Anh Lawrence, anh sẽ chấp nhận con dao giao ước này chứ?"

Đám thương nhân giương mắt ra nhìn, ai nấy đều lặng lẽ cười nhạo.

Tay thương nhân lưu động sắp đánh mất người bạn đường quyền rũ của mình vào tay chàng bán cá trẻ tuổi chỉ vì một chút bất cần.

Thật là một màn tiêu khiển hiểm có - và Lawrence đã không còn đường thoát nào khả thi.

Lựa chọn duy nhất của anh là đánh bại Amati bằng cách càng tỏ ra cao thượng hơn.

Dù sao anh cũng không tin rằng sau khi nợ nần được trả hết, Holo sẽ không đi cùng anh nữa chỉ vì Amati bảo vậy.

"Tôi sẽ không bắt cần đến mức chấp thuận một bản hợp đồng mà tôi chưa hề đọc." Lawrence nói.

Nghe thấy vậy, Amati gật đầu, thu con dao về và đưa bản hợp đồng ra cho Lawrence xem.

Tất cả mọi người trong phòng dán mắt về phía Lawrence khi anh từng bước đi tới phía cậu ta, đón lấy tờ giấy da và đọc lướt qua nội dung bên trong.

Đúng như anh nghĩ, trên đó là một phiên bản lòng vòng hơn của những lời mà Amati vừa tuyên bố ban nãy.

Cái Lawrence quan tâm nhất là lượng tiền mà Amati đồng ý chi trả.

Holo đã bảo với cậu ta món nợ của cô là bao nhiêu đây?

Amati tự tin như vậy chứng tỏ con số cũng sẽ nhỏ thôi.

Và sau cùng, anh cũng tìm thấy con số kia ở một dòng trong hợp đồng.

Trong giây lát, anh nghi ngờ hai mắt của chính mình.

Một ngàn đồng trenni bạc.

Đọc tới đây, anh liền cảm thấy nhẹ cả người.

"Tôi nghĩ bản hợp đồng này đã làm anh vừa lòng?"

Lawrence kiểm tra lại một lần nữa, đảm bảo không có bất cứ cụm bầy ngầm nào ẩn trong ngôn từ của bản hợp đồng. Anh cũng tìm kiếm những điểm mà anh có thể tận dụng.

Nhưng lời lẽ trong bản giao kèo đủ chặt chẽ để bên thứ nhất không thể phạm sai lầm được.

Amati gật đầu, Lawrence cũng đành gật đầu theo. "Tôi đã hiểu." anh đáp, đưa hợp đồng lại cho chàng trai trẻ và nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Sau đó, Lawrence vươn tay ra nắm lấy chuôi dao, và giao ước đã được kí kết.

Mọi thương nhân trong đại sảnh - và hơn thế nữa, vị thánh bảo hộ cho nghiệp đoàn, Thánh Lambardos - đều là nhân chứng cho con dao giao ước kia.

Đám thương nhân rú lên chói tai, cụng cốc vào nhau đình đàng, màn tiêu khiển cũng đến đây là hết.

Giữa tràng âm thanh nhốn nháo, hai người bọn họ nhìn nhau, để lại tờ giấy đã ghi bản hợp đồng cùng con dao lại chỗ trưởng thương quán.

"Điều khoản trong hợp đồng kéo dài tới cuối lễ hội - nói cách khác là hoàng hôn ngày mai. Như vậy có được không?"

Lawrence gật đầu. "Mang một ngàn trenni tới bằng tiền mặt. Tôi sẽ không chấp nhận thanh toán từng phần hay bất cứ một khoản tiền nào ít hơn thế."

Dù Amati có là một thương nhân có hẳn ba xe cá tươi vận chuyển đều đặn thì cũng không thể cứ thế mà lấy ra một ngàn trenni được. Nếu cậu ta giàu có

tới vậy thì Lawrence hẳn đã biết rồi.

Tất nhiên, nếu mà là lượng tài sản trị giá một ngàn trenni thì cậu ta có thể dễ dàng lấy ra được.

Giải thích theo kiểu phũ phàng nhất thì đây chính là bản kế ước trong đó Amati mua lại Holo với giá một ngàn đồng bạc. Giả sử Amati không định bán lại cô sang nơi nào khác thì một ngàn đồng bạc này chỉ đơn giản là từ túi tiền của Amati chuyển sang túi tiền của anh.

Nếu đây là sự thực thì Amati chắc chắn sẽ gặp vấn đề lớn trong việc thanh toán cho chuyển hàng cá tiếp theo. Kể cả trong tình huống điên rồ nhất là Holo thật sự chấp nhận lời cầu hôn của cậu ta, cái đón chờ họ ở phía trước cũng là một tương lai không mấy tốt đẹp. Những kẻ hát rong thường hay hô hào rằng tiền không thể mua được tình yêu, nhưng điều ngược lại cũng không phải là không có ý đúng.

"Nếu vậy, anh Lawrence, hẹn gặp lại tại đây vào ngày mai."

Khuôn mặt lộ rõ vẻ căng thẳng, Amati sai bước rời khỏi đại sảnh. Không ai nói với cậu ta một lời, và chẳng mấy chốc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lawrence.

Nếu anh không nói gì, mọi người tất sẽ xem anh là một thương nhân quá tầm thường so với Amati. Lawrence kéo thẳng cổ áo và tuyên bố đầy tự tin. "Tôi không tin cô bạn đồng hành của mình sẽ rời đi chỉ bởi vì khoản nợ của cô ấy đã được hoàn trả."

Tiếng trầm trồ vỡ tan giữa đám thương nhân, liền sau đó là một loạt tiếng hô hào "Một ăn hai cho Lawrence, một ăn bốn cho Amati - ai đặt cược không?" Người vừa đứng ra làm nhà cái là một thương nhân buôn muối mà Lawrence có quen - anh ta thấy ánh mắt của Lawrence và liền nhăn răng

cười.

Tỉ lệ cược của Lawrence thấp hơn chứng tỏ các thương nhân ở đại sảnh này đều nghĩ cơ hội thắng của Amati thấp hơn. Cảm giác nhẹ nhõm khi thấy con số một ngàn trenni kia không phải là sự lạc quan mù quáng. Amati rõ ràng đã không biết tự lượng sức mình.

Màn cá độ vẫn tiếp diễn, phần đa trong số họ đều đặt cho Lawrence. Càng nhiều tiền đặt vào cửa thắng của anh, anh càng vững tin bội phần.

Mặc dù lúc đó lời cầu hôn của Amati đã khiến anh trong phút chốc lạnh toát, tuy nhiên nghĩ kĩ thì khả năng điều đó xảy ra trên thực tế là rất thấp.

Những con số không chỉ là thứ duy nhất chống lại Amati - Lawrence không mấy lo lắng bởi anh biết còn một rào cản nữa mà cậu ta phải vượt qua.

Amati không thể cưới Holo nếu như cô ấy không chấp thuận.

Về mặt này, Lawrence tự tin tuyệt đối.

Không đời nào có chuyện Amati biết được Holo đang cùng anh đi tới phương Bắc.

Anh từng nói với Holo rằng tri thức là người bạn tốt nhất của thương nhân, và một gã lái buôn thiếu hiểu biết cũng giống hệt như một người lính bịt mắt ra trận vậy.

Tình huống của Amati chính là minh chứng điển hình nhất. Dù cậu ta có chạy quanh trấn và gom đủ một ngàn trenni thì Holo vẫn sẽ ở bên anh mà thôi, bởi họ còn phải cùng nhau đi tới phương Bắc.

Thầm phân tích tình hình trong đầu, anh xin lỗi trưởng thương quán vì màn lộn xộn khó tránh khỏi kia, sau đó rời đại sảnh mà đi.

Khôn ngoan nhất vào lúc này là bỏ đi trước khi mấy tay thương nhân kia đặt cược xong và dồn hết sự chú ý về lại phía anh. Anh hoàn toàn không muốn bị biến thành món khai vị ngon lành cho bữa tiệc rượu của bọn họ.

Khi Lawrence đã len qua được kha khá người và thoát ra được khỏi sảnh, anh bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc.

Đó là Batos, người đã giới thiệu anh với nhà chép sử Diana.

"Có vẻ như anh bị cuốn vào một rắc rối không vừa đâu."

Nghe thấy vậy, Lawrence mỉm cười xấu hổ.

"Cậu Amati trẻ tuổi có lẽ đã nghĩ ra cách huy động tiền rồi."

Nụ cười trên môi Lawrence tắt lịm khi nghe thấy câu phán định bất ngờ của Batos. "Sao thế được."

"Tất nhiên tôi cũng không thể nói đây là nước bài đáng ngưỡng mộ nhất được."

Cậu ta không thể dùng lại mấy mách như Lawrence từng làm ở Ruvinheigen được.

Kumersun không có mức thuế nhập khẩu nặng nề như ở Ruvinheigen, và nếu không có thuế, việc buôn lậu liền không còn ý nghĩa.

"Không bao lâu nữa tin tức sẽ lan khắp thị trấn thôi, vậy nên tôi không thể nói quá nhiều được. Nếu tôi hỗ trợ anh quá nhiều thì thật không công bằng với Amati - sau cùng cậu ta cũng đã dồn hết can đảm và đưa ra lời tuyên bố ấn tượng đến vậy. Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở anh đôi lời."

"Tại sao?"

Nói đến đây, Batos liền bật cười như một chàng trai trẻ. "Dù cho mọi chuyện có ra sao đi nữa, có một người bạn đồng hành với mình luôn là một điều tốt. Nhìn người đó bị một gã thương nhân khác cướp khỏi tay mình không phải là một cảnh tượng dễ chịu đâu."

Lawrence nhận ra sự chân thành trong nụ cười của ông ta.

"Anh tốt nhất là nên về nhà trọ và lên phương án phản công đi."

Lawrence cúi đầu cảm tạ Batos, như thể ông ta là một đối tác làm ăn và vừa mới đồng ý một điều khoản cực kỳ có lợi cho anh trong một thương vụ lớn, sau đó hối hả chạy về nhà trọ.

Amati đã tìm ra cách để gom tiền.

Bước này Lawrence đã tính lắm, nhưng giữa Holo và anh vẫn còn nhiều chuyện mà Batos không biết.

Đầu ngón ngang suy nghĩ, anh chạy xuống đại lộ, nơi giao thông đang dần ứ đọng lại vì lễ hội.

Anh tin tưởng không đời nào Holo lại bị lung lay bởi Amati.

Khi Lawrence trở về nhà trọ và giải thích lại tình hình cho Holo nghe, phản ứng của cô lại rất mơ hồ.

Quả thật cô đã rất ngạc nhiên khi nghe thấy thông điệp mà cậu học việc của Mark chuyển tới, nhưng giờ có vẻ cô lại quan tâm tới việc chải chuốt cho chiếc đuôi của mình hơn. Hai chân cô bắt chéo, cái đuôi cuộn lại trên đùi, tùy ý để cô vuốt ve chăm sóc.

"Vậy anh đã chấp thuận hợp đồng kia chưa?"

"Rồi."

"Mm... " cô ậm ừ đáp, ánh mắt lại trở về chỗ chiếc đuôi. Holo xem ra cũng chẳng đoái hoài gì; thấy vậy, Lawrence cảm thấy thật tội cho Amati.

Anh nhìn ra ngoài ô cửa sổ, tự nhủ với bản thân rằng không có gì phải lo cả, và đó cũng là lúc Holo đột nhiên cất tiếng.

"Nè."

"Cái gì?"

"Anh sẽ làm gì nếu cậu nhóc thật sự đưa tiền cho anh?"

Anh biết nếu trả lời kiểu "Ý cô là sao, tôi sẽ làm gì á?" cô nàng chắc chắn sẽ không vui.

Một khi đã hỏi anh một câu như vậy chứng tỏ Holo muốn biết điều đầu tiên hiện ra trong tâm trí anh.

Lawrence giả vờ suy nghĩ một lát, sau đó cố đưa ra một câu trả lời không-quá-lý-tưởng. "Sau khi tính toán xong chỗ tiền mà cô đã sử dụng, tôi sẽ đưa chúng lại cho cô."

Tai của Holo từ từ nhướn lên, hai mắt nheo lại. "Đừng có thử tôi."

"Nếu chỉ mỗi tôi bị thử thì không phải có phần hơi bất công sao?"

"Hm." Holo khịt mũi, ra vẻ không vui, sau đó lại cúi nhìn chiếc đuôi mà cô đang chải chuốt.

Lawrence đã cố ý không nói ra điều đầu tiên hiện ra trong tâm trí mình.

Anh muốn thử xem cô có nhận ra không.

"Nếu Amati đã thực hiện phần nghĩa vụ của mình trong hợp đồng, vậy tôi chắc chắn phải hoàn thành bốn phần của tôi." anh đáp.

"Ồ hớ." Holo không ngược mắt lên, nhưng Lawrence có thể nhận ra ánh mắt cô cũng không chăm chú nhìn cái đuôi của mình cho lắm.

"Trước giờ cô vẫn luôn được tự do đấy thôi. Cứ làm những gì mình muốn."

"Tự tin quá ha." Holo duỗi thẳng chân ra và buông thõng chúng nơi cạnh giường.

Động tác đó làm anh tưởng cô sắp sửa nhảy bổ tới chỗ anh hết như cái cách mà cô vẫn hay làm, khiến Lawrence giật thót cả mình, nhưng sau đó lập tức lấy lại được bình tĩnh và đáp.

"Đây không phải là tự tin. Tôi tin cô, chỉ vậy thôi."

Đây là một cách nói.

Có rất nhiều cách nói khác có thể diễn đạt ý tương tự, nhưng cách này nghe có vẻ ga lăng nhất.

Holo im bật vài giây, nhưng sự mưu trí nhanh chóng giúp cô nhìn thấu mọi chuyện.

Cô nàng mỉm cười, sau đó bất chợt đứng lên.

"Thật ra khi lo lắng trông anh đáng yêu hơn nhiều đó."

"Đến cả tôi cũng biết bản thân mình đã trưởng thành tới mức nào."

"Vậy ra giả vờ bình tĩnh cũng là một cách để tỏ ra người lớn sao?"

"Không phải à?"

"Huênh hoang trước một ván cược mà anh có nhiều lợi thế chỉ chứng tỏ rằng anh có chút thông minh vặt. Điều đó hoàn toàn không người lớn chút nào cả."

Nghe thấy những lời khuyên chín chắn của vị Hiền giả sói mấy trăm tuổi, Lawrence lộ rõ vẻ hồ nghi trên mặt, như thể bản thân anh đang là mục tiêu của một lời chào hàng đầy mờ ám nào đó.

"Ví dụ, khi Amati đề xuất bản hợp đồng, từ chối nó ngay lập tức không phải là một hành động đáng ngưỡng mộ hơn sao?"

Tất nhiên là không, Lawrence đang định nói vậy thì liền bị Holo chặn họng. "Nhưng anh chỉ mãi nhìn chung quanh và suy tính xem liệu bản thân có bị xấu mặt trước bao người hay không."

"Ừm..."

"Nếu vị trí giữa hai chúng ta bị đảo ngược. Giả dụ như..."

Holo dang hắng cổ họng, đặt tay phải trước ngực và bắt đầu cất tiếng ngân nga:

"Tôi thậm chí sẽ không cân nhắc tới chuyện tham gia vào bản khế ước đó. Tôi muốn ở bên Lawrence mãi mãi. Có thể sợi dây ràng buộc giữa hai ta là từ nợ nần mà ra, nhưng đó vẫn là một mối ràng buộc. Dù có phải trải qua bao nhọc nhằn, gian khó, tôi vẫn sẽ không bao giờ cắt sợi dây đó đi. Mặc cho nó có khiến tôi xấu hổ tới nhường nào đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ chấp nhận bản hợp đồng - hay một giao ước nào tương tự. Anh thấy sao."

Những lời cô ấy nói cứ như trích ra từ một vở kịch.

Vẻ mặt của Holo cực kì nghiêm túc, còn thanh âm của cô thì vắng vắng trong tim anh.

Đây hiển nhiên là một câu nói đùa, nhưng cô ấy nói vẫn có ý đúng.

Tuy nhiên, Lawrence không chấp nhận để cô sửa gáy dễ dàng như vậy - làm vậy không khác gì thừa nhận rằng anh là một kẻ hèn nhát, chỉ vì sợ xấu mặt mà đã chấp nhận bản giao kèo. Ngoài ra, thẳng thắn và thành thật trước mặt bàn dân thiên hạ như vậy cũng tốt thôi, nhưng nó sẽ để lại những hậu quả nhất định.

"Chà, làm thế thì đúng là đàn ông thật, nhưng đó có phải là việc mà một người trưởng thành nên làm hay không thì lại là vấn đề khác."

Holo khoanh tay lại, nhìn sang bên và khẽ gật đầu. "Công nhận. Đó có thể là hành động của một con đực tốt nhưng cũng có thể là hành động của một gã choai choai càn rỡ. Nghe thì có thể thấy bùi tai lắm, cơ mà xem ra cũng nực cười thật."

"Thấy chưa?"

"Mm. Giờ nghĩ lại, những hành động của một con đực tốt và của một con đực bình thường có lẽ mang tính bài trừ lẫn nhau. Một con đực tốt cũng giống như một con non, còn con đực trưởng thành mẫu mực thì trong một chừng mực nào đó có phần hèn nhát."

Không khó để tưởng tượng cảnh một gã hiệp sĩ vạm vỡ rút kiếm ra vì tức khí trước những lời xem thường phái mạnh của Holo.

Và rất tự nhiên, Lawrence cảm thấy mình có nghĩa vụ phải phản bác. "Chà, nếu vậy Hiền giả sói Holo, vừa là một người phụ nữ tốt lại vừa là một người trưởng thành mẫu mực sẽ phản ứng thế nào trước lời đề nghị kia đây?"

Nụ cười trên môi Holo vẫn không hề tắt đi.

Hai tay vẫn còn khoanh trước ngực, cô đáp, "Tôi tất nhiên sẽ mỉm cười và chấp nhận rồi."

Nụ cười vô tư lự của cô khi thừa nhận một cách dễ dàng rằng mình sẽ đồng ý kí kết giao ước khiến Lawrence cuối cùng cũng hiểu ra sự tự tin và thoải mái của cô lớn tới nhường nào.

Bản thân anh chưa bao giờ có được những thứ đó.

Đứng trước mặt anh đích thị là Holo, một Hiền giả sói.

"Tất nhiên, sau khi chấp thuận bản khế ước, tôi sẽ trở về nhà trọ và không nói năng gì, chỉ tiến lại gần anh như thế này..." cô nàng thả hai tay ra và bước tới chỗ Lawrence, dồn anh tới sát ngưỡng cửa sổ. Sau đó cô vươn tay ra. "Rồi tôi sẽ ngược mắt xuống..." Tai và đuôi cô nàng ưỡn rũ, bờ vai sụp xuống, trông đến là tội nghiệp. Nếu đây là một cái bẫy rập thì sẽ chẳng có ai nhìn thấu được nó.

Tuy nhiên, tiếng cười khúc khích sau đó của cô thì quả thật là rộn người.

"Cơ mà," cô băng quơ tiếp tục, "anh là một thương nhân giỏi. Anh chấp thuận kí kết hợp đồng là vì anh nghĩ mình có thể thắng. Chắc chắn anh đã có một giao dịch ngầm nào đó để đảm bảo phần thắng cho mình."

Holo ngược mắt lên, hai tai cùng chiếc đuôi phe phẩy đầy tinh quái. Cô xoay nửa vòng và nhẹ nhàng đáp tới bên hông Lawrence.

Và chẳng mấy chốc anh hiểu ra ngay ý đồ của cô.

"Và đó là 'Đưa tôi tới lễ hội' chứ gì?"

"Một thương nhân dày dạn như anh chắc sẽ không ngại đi hối lộ để thực

hiện giao ước đâu nhỉ?"

Bản hợp đồng của Lawrence với Amati không trực tiếp liên quan tới Holo, thế nhưng vấn đề quan trọng ở đây là màn cầu hôn của Amati liệu có thành công hay không. Nói thẳng ra thì, một ngàn đồng bạc có đến được túi của Lawrence hay không hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của Holo.

Về phần mình, Lawrence sao có thể không đút lót Holo, người đưa ra phán quyết cuối cùng được chứ.

"Chà, dù sao tôi cũng phải đi thu thập thông tin về Amati. Tiện đường đưa cô đi cùng cũng không sao."

"Ý anh là anh sẽ đưa tôi tới lễ hội, còn trong lúc đó tiện đường thu thập thông tin luôn, phải thế chứ."

"Rồi rồi," Lawrence thở dài ngao ngán khi Holo thụi thẳng vào be sườn anh.

Cái đầu tiên cần điều tra chính là khối lượng tài sản của Amati.

Batos đã nói cậu nhóc sắp dùng tới những phương pháp không quang minh chính đại cho lắm để huy động tiền, và Lawrence đoán chuyện này có khả năng là thật. Anh không hình dung ra được Amati làm thế nào moi ra một ngàn trenni từ trong hư không.

Nhưng nếu Amati thật sự làm được thì chuyện sẽ phiền to, vậy nên bây giờ Lawrence buộc lòng phải tới quầy của Mark để nhờ anh ta giúp đỡ.

Do phải trông quầy hàng của mình trong suốt kì lễ hội nên Mark đã bỏ lỡ màn huyền ảo tại sảnh thương hội, vì vậy nghe xong anh ta gật đầu đồng ý ngay tắp lự. Dù tin đồn lan nhanh như lửa cháy ngoài đồng nhưng những thương nhân thật sự từng thấy mặt Holo lại chẳng có mấy ai, vậy nên việc

Lawrence mang cô theo cùng liền trở thành một chiêu bài rất hữu hiệu.

Bởi quá hời cho Mark khi chỉ làm chút việc cón con mà có thể ngồi ở ghế gần nhất xem mọi chuyện diễn biến ra sao. "Mà lại nói, người sẽ chạy vòng vòng quanh thị trấn không phải là tôi đâu," Mark chêm vào.

Lawrence bỗng dừng cảm thấy tội cho cậu nhóc học việc của Mark, nhưng đây là chặng đường mà bất kì một thương nhân nào cũng phải trải qua. Điều này khiến tâm trạng anh trở nên cực kỳ phức tạp.

"Nhưng mà đi ra ngoài cùng với nàng thiếu nữ xinh đẹp đang là trung tâm của dư luận như thế này liệu có ổn không?"

"Cô ấy muốn đi tham quan lễ hội Laddora mà. Hơn nữa, nếu tôi nhốt cô ấy lại trong nhà trọ, người ta sẽ thật sự tưởng rằng tôi đang dùng nợ nần để trói buộc cô ấy mất."

"Đấy là những gì ngài Lawrence đây nói, nhưng sự thật là sao?" Mark nhoẻn miệng cười và hỏi Holo. Vẫn như mọi khi, trên người cô lúc này vẫn là bộ trang phục mà những cô gái trong thị trấn hay mặc, kèm theo đó là chiếc khăn da cáo mà Amati tặng quần quanh cổ. Cô nàng có vẻ đã nhìn thấu ý đồ của Mark. "Sự thật chỉ có vậy thôi. Những sợi xiềng xích nợ nần đang quấn chặt lấy thân tôi. Bị che khuất bởi những mắt xích, tôi không bao giờ thấy được tương lai, và khi chúng vẫn còn đây thì trốn thoát là việc không tưởng. Nếu ngài có thể giải thoát tôi khỏi chúng, dù có phải lấm lem bột mì thì tôi vẫn vinh hạnh được hầu hạ ngài."

Hai môi của Mark đột nhiên tách mở và từ đó tiếng cười khàn khàn vỡ òa ra. "Hahaha! Ôi tên nhóc Amati tội nghiệp. Lawrence mới là kẻ bị cô trói buộc mới đúng!"

Lawrence ngoảnh mặt đi, chẳng buồn đáp lại. Anh đủ tỉnh táo để biết

chống lại cả Mark lẫn Holo một lúc chỉ dẫn tới kết cục cay đắng cho anh thôi.

Tuy nhiên, như một phần thưởng cho những việc tốt anh làm hằng ngày, vị cứu tinh của Lawrence xuất hiện. Len qua đám đông nghìn nghịt, cậu học việc của Mark đã tới.

"Em đã đi kiểm tra rồi." cậu ta nói với Mark.

"Ồ? Tốt lắm. Cậu có gì cho ta nào?"

Cậu học việc chào hỏi Lawrence và Holo, đồng thời báo cáo kết quả cho Mark.

Rõ ràng cái cậu nhóc muốn không phải là phần thưởng của Lawrence hay của Mark, mà đó là một nụ cười của Holo.

Hiểu rõ điều đó, cô trao cho cậu nụ cười từ ái nhất, đáng yêu nhất của mình. Trò láu cá của cô liền khiến cậu nhóc tội nghiệp đỏ bừng đến tận mang tai.

"Thế cậu đã tìm hiểu được những gì nào?" Mark mỉm cười với học trò của mình khi thấy cậu thất thần mất mấy giây. Là một người quá rành tính của Mark, Lawrence tin chắc cậu nhóc đáng thương hẳn đã bị trêu không ít.

"À vâng. Ờm, theo các báo cáo và ghi chép về thuế, anh ta đã bị truy thu hai trăm irehd tiền thuế."

"Hai trăm irehd, hử? Vậy tức là... lượng tài sản trong tay Amati mà hội đồng thành phố ghi nhận được là tám trăm trenni."

Trừ một vài trường hợp đặc biệt, mọi thương nhân có khối lượng tài sản nhất định đều phải nộp thuế. Số thuế phải nộp được ghi trong sổ thuế, và bất kì ai nếu có lý do chính đáng đều được tra cứu những ghi chép này. Mark đã

tận dụng một vài mối quan hệ của mình để kiểm tra hồ sơ thuế của Amati.

Tuy nhiên không có gì đảm bảo các thương nhân sẽ khai báo trung thực số tài sản của mình cho hội đồng thành phố, vậy nên tốt hơn hết là cứ giả sử cậu ta vẫn còn vài khoản che mắt được chính quyền. Dù sao đi nữa, là một thương nhân, tiền vốn chủ yếu của cậu ta hầu hết đều đến từ các khoản nợ phải thu từ các nguồn khác.

Tuy nhiên Amati sẽ không thể dễ dàng kiếm ra một ngàn đồng bạc để mua lại Holo được.

Nghĩa là nếu cậu ta thật sự có ý định hoàn thành bản hợp đồng, cậu ta sẽ buộc phải vay mượn, đánh bạc hoặc tìm những phương pháp huy động tiền khẩn hạn khác.

"Sòng bài của thị trấn ở đâu nhỉ?"

"Này, không phải cứ phòng bị được Giáo hội là chúng tôi thích làm gì cũng được đâu nhé. Chỗ đó chỉ giới hạn trong những trò bài bạc, đổ xúc xắc và đua thỏ thôi. Ngoài ra ở đây cũng có giới hạn đặt cược nữa. Không có chuyện cậu ta đi đánh bạc để kiếm tiền đâu."

Để có được một câu trả lời đầy đủ và chi tiết như vậy cho một câu hỏi gọn lỏn chứng tỏ Mark cũng đã bỏ công suy nghĩ xem Amati có thể kiếm tiền bằng những phương thức nào.

Dù sao Amati cũng đã hùng hồn tuyên bố cậu ta sẽ bỏ ra một ngàn đồng bạc cho một thứ mà cậu ta sẽ không bao giờ bán lại được, vậy nên bất kì thương nhân nào cũng đều sẽ tò mò về cách cậu ta kiếm ra một lượng tiền lớn như vậy thôi.

Giữa lúc Lawrence đang chìm vào trong suy tư, vắt óc nghĩ xem tiếp theo nên điều tra cái gì thì Mark đột nhiên lên tiếng.

"Ồ đúng rồi. Gần đây cũng có một kèo bạc khá nổi - chính là về chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo sau khi bản hợp đồng được thực hiện."

"Sau khi bản hợp đồng được thực hiện?"

"Đúng vậy, nếu Amati có thể thực hiện giao ước trên, vậy người chiến thắng sau đó sẽ là ai."

Nói đến đây, khoe miệng Mark nhếch lên đầy khiêu khích; thấy vậy, Lawrence bèn ngoảnh mặt đi, thế nhưng nét khó chịu trên mặt rõ ràng đã bán đứng anh.

Holo xem chừng rất hứng thú với đám thóc và bột mì chất bên trong tiệm của Mark, cô rảo bước thăm thú bên trong, lắng nghe cậu học việc giải thích sơ bộ.

Tuy nhiên, câu chuyện của Mark và Lawrence có vẻ đã tới được tai cô, khiến cô ngoảnh lại.

"Nhưng căn cứ vào tỉ lệ đặt cược thì rõ ràng anh đang có ưu thế mà."

"Có khi tôi nên qua chỗ nhà cái mà đòi chia chác cũng nên."

"Hahaha. Thế rốt cuộc anh định làm gì?"

Hiển nhiên Mark đang cố ý moi thông tin để giúp bản thân kiếm được chút tiền trên bàn cược, nhưng bản thân anh ta xem bộ cũng thật sự tò mò.

Trước câu hỏi đó, Lawrence chỉ im lặng và nhún vai, thế nhưng Holo (trong lúc hai người đang nói chuyện đã tới gần) lên tiếng.

"Kể cả khi có đáp án cho một câu hỏi nào đó, có đôi lúc người ta vẫn không thể thẳng thắn giao ra được. Ví dụ như số bột mì đằng kia có trộn lẫn gì đó hay không chẳng hạn."

"Ặc..." Mark bối rối ra mặt, anh ta lắng cho cậu học việc một ánh mắt sắc lẹm, nhưng cậu nhóc chỉ đơn thuần lắc đầu, như thể ra hiệu, "Em không nói gì cả!" Bột mì pha trộn tất nhiên là ám chỉ tới độ thuần của nó. Trộn lẫn bột lúa mì với các loại bột khác rẻ tiền hơn để tăng thể tích là một mảnh khóe cơ bản của các thương nhân.

Dù một thương nhân buôn bán và tiếp xúc với lúa mì lâu ngày vẫn sẽ có lúc bỏ sót một chút biến động nhỏ trong độ thuần của bột mì, nhưng với Holo, một vị thần cư ngụ trong những cánh đồng, đây chỉ là chuyện cỏn con.

Cô tiếp tục, "Lẽ nào ngài lại không muốn biết tôi sẽ làm gì tiếp theo nếu cậu ta thực sự trả hết được món nợ đó của tôi sao?"

Cô trưng ra một nụ cười quỷ quyệt đậm chất Holo.

Mark vội vã lắc đầu lia lịa, y hệt như cậu học việc của mình, đồng thời cả hai nhìn sang phía Lawrence với ánh mắt van nài.

"Đến nước này rồi thì chúng ta cũng chỉ còn cách ngồi chờ động tĩnh của đối thủ thôi." Lawrence đáp.

"Gian xảo quá đấy."

Lời nhận xét sắc bén của Holo cửa thăng vào tim anh.

"Cô nên gọi nó là cuộc thi trốn tìm thì đúng hơn. Cậu ta chắc hẳn cũng đang có người ngầm theo dõi đường đi nước bước của chúng ta, cô biết đấy." Lawrence nói.

Mark cuối cùng cũng lấy lại được sự bình tĩnh, vẻ mặt anh ta thay đổi. "Tôi hơi nghi ngờ về chuyện đó đấy. Amati đã bỏ nhà ra đi, một thân một mình tới thị trấn này và tự thân lập nghiệp thành công. Đã thế cậu ta lại còn

trẻ tuổi nữa. Vậy cho nên cậu ta hết sức tự tin. Cậu ta không những không đặt nhiều suy nghĩ lên mối quan hệ giữa các thương nhân mà cậu ta còn coi những mưu mẹo mánh khéo như thế là quá tầm thường. Cậu ta chỉ tin tưởng vào ánh mắt lựa cá tinh tường và năng lực bán buôn của bản thân mình. Và cả sự bảo hộ của các vị thần nữa."

Với Lawrence, Amati nghe giống một chàng hiệp sĩ hơn là một thương nhân. Anh phát hiện ra mình đang ghen tị với chàng trai trẻ, ghen tị với khả năng tự mình có được thành công như vậy.

"Điều đó cũng giải thích cho việc cậu nhóc si tình như vậy với một cô gái quyến rũ vừa mới tới thị trấn." Mark tiếp tục. "Cánh phụ nữ trong trấn đây mơ về má với nhau mật thiết còn hơn cả đám thương nhân. Họ chỉ quan tâm đến tiếng tăm của bản thân thôi, ai nấy đều dè chừng nhau cả. Nếu một người trở nên nổi bật hơn dù chỉ một chút, cả hội liền sẽ chìm cô ấy xuống ngay. Tôi tin chắc cậu ta coi đấy là những hành vi hết sức khiếm nhã. Tất nhiên không phải cô gái nào cũng như vậy, đây là điều tôi đã ngộ ra sau khi cưới Adele."

Là một thương nhân lưu động, Lawrence hiểu được những gì Mark nói. Dưới ánh mắt của một người từ ngoài vào, thị trấn này đúng là trông có vẻ vậy thật.

Anh đánh mắt sang phía Holo. Ủ, nếu mình rơi vào tình cảnh trên rồi được gặp một cô gái như Holo, anh hẳn sẽ phải lòng cô ngay tắp lự - càng say đắm hơn nữa nếu như anh vẫn lầm tưởng cô chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

"Có thể Amati đúng như lời anh nói thật, nhưng tôi sẽ không ngần ngại sử dụng bất cứ mối quan hệ nào tôi có được. Mánh khéo và lừa lọc có thể bị cấm trong các cuộc quyết đấu của hiệp sĩ, nhưng trong cuộc thi đấu giữa các thương nhân thì không ai được phép kêu ca."

"Công nhận." Mark quay sang phía Holo rồi đáp.

Lawrence đồng thời cũng quay sang nhìn lại phía cô. Holo đặt hai tay lên má, bộ dạng ra điều rất xấu hổ, cứ như cô nàng đã chờ đợi giây phút này từ lâu, sau đó cất tiếng.

"Ước gì có ai đó dám đường đường chính chính tấn công mình thì hay biết mấy."

Tất nhiên Mark cũng hiểu ra ý cô, còn Lawrence thì chỉ biết thì thào bỏ cuộc, thừa nhận rằng chẳng ai thắng nổi cô ấy.

Cuối cùng Lawrence quyết định sử dụng các mối quan hệ của Mark để điều tra thêm về Amati. Anh cũng không quên kể cho Mark về lời gợi ý mà tay bán rong Batos đề cập, rằng Amati có khả năng sẽ gom đủ vốn.

Lawrence tin tưởng Holo, nhưng không ai biết trước được cô sẽ làm gì nếu anh cứ ngủ quên trên chiến thắng trong cuộc độ sức này. Chưa kể luôn có khả năng anh sẽ bắt chước được Amati để kiếm chút tiền.

Holo và Lawrence không thể cứ lượn lờ trước cửa tiệm của Mark suốt được, vậy nên sau khi nhờ cậy anh ta thu thập tin tức xong, hai người cũng rời tiệm mà đi.

Thị trấn càng lúc càng thêm phần náo nhiệt, và đám đông đi từ khu chợ sang phía quảng trường không chịu tản ra một chút nào.

Trời dần tới buổi ban trưa, và hàng người vẫn xếp dài trước mỗi quầy hàng dọc bên đường. Bản thân Holo chẳng ngại ngừng gì khi đứng vào hàng, tay cầm chặt mấy đồng tiền mà Lawrence đưa cho.

Từ đằng xa, Lawrence dõi mắt về phía cô, lòng thầm nghĩ chắc cũng sắp tới lúc chuông báo giữa trưa vang lên rồi, và đó cũng là lúc anh nghe thấy

một tràng âm thanh trầm thấp và từ tốn.

"Tù và ư?"

Tiếng tù và làm anh nhớ tới những người chăn cừu, và trong giây lát, anh hồi tưởng lại Norah và những hiểm nguy mà họ đã gặp phải ở Ruvinheigen. Cơ mà nếu để đôi mắt tinh anh của Holo nhìn thấu thì sẽ phiền phức lắm đây.

Thế là Lawrence bèn xua đuổi những suy nghĩ ở trong đầu kia ra và gắng tìm kiếm xem tiếng tù và phát ra từ đâu, và đó cũng là lúc Holo trở lại. Trên tay cô là ổ bánh mì khô mà hì hục mãi cô mới mua được.

"Khi này anh có nghe thấy tiếng tù và của người chăn cừu không?" Cô hỏi.

"Cô cũng nghe thấy ư? Tôi thì không chắc lắm, nhưng nếu cô đã nói vậy thì chắc đó là tiếng tù và của dân chăn cừu thật."

"Mùi thức ăn ở chỗ này nồng nặc quá. Tôi không dám chắc ở đây có con cừu nào không."

"Khu chợ này tất nhiên sẽ có rất nhiều cừu, nhưng chẳng có lý do gì phải thổi tù và ở giữa thị trấn cả."

"Và cũng chẳng có nàng chăn cừu duyên dáng nào hết."

Lawrence cũng đã lường trước được việc sẽ bị cô cản trở, vậy nên anh không suy chuyển là bao.

"Hm," Holo đáp. "Mỗi khi anh không phản ứng lại, tôi lại cảm thấy như thể mình vừa cố gắng quyến rũ anh vậy."

"Tôi chỉ quá vui sướng mà thôi, vui phát khiếp ấy."

Holo gặm ổ bánh mì với vẻ đầy thỏa mãn, tiếng nhóp nhép phát ra nghe rõ mồn một. Nhìn cảnh này, Lawrence nhin không được mà bật cười khúc khích. Anh sau đó đưa mắt về phía quảng trường và nhận ra đám đông dường như đang di chuyển tới một chỗ nào đó. Những người kia đang đi tới trung tâm thành phố. Có vẻ như tiếng tù và chính là tín hiệu thông báo khai mạc lễ hội.

"Có vẻ như lễ hội bắt đầu rồi đấy. Chúng ta đi xem chứ nhỉ?"

"Ừ, nếu chỉ ngồi không ăn bánh thì chán lắm."

Nở một nụ cười có phần gượng gạo, Lawrence sai bước chân đi; Holo nắm lấy tay anh và theo ngay sau.

Họ len vào giữa đám đông, bước dọc theo rìa của khu chợ và hướng về phía nam, và rồi sau cùng cũng nghe thấy những tràng hò reo hòa lẫn với tiếng trống và tù và.

Ở đây tụ tập đủ các loại người - những cô gái trong thị trấn ăn mặc tựa tựa như Holo, những cậu bé thợ thủ công học việc (khuôn mặt đen nhẻm bởi muội thần đó vừa mới làm việc xong), những vị linh mục lang thang với ba chiếc lông vũ gài trên áo choàng theo tục lệ, và cả những người mặc giáp nhẹ, có vẻ như hiệp sĩ hay là lính đánh thuê gì đó, cũng xuất hiện nơi đây.

Tràng huyền ảo hình như vọng ra từ ngã tư giao cắt giữa hai đại lộ xẻ thị trấn ra làm bốn, nhưng đám đông ở đây chật kín như bưng làm họ không tài nào quan sát được. Holo rướn cổ lên, cố gắng xem xem phía trước có gì, nhưng đến Lawrence còn chẳng bao quát được hết đám đông hướng chỉ là cô, người thấp bé hơn anh nhiều.

Chợt nhớ ra gì đó, Lawrence cầm lấy tay Holo và chui vào một con hẻm nhỏ.

Sau khi tiến vào vài bước chân, không gian xung quanh cũng dần lắng xuống, không còn vồn vã như con phố ngoài kia. Vất vưởng trong đây là hàng loạt những kẻ ăn xin trang phục rách rưới, hai mắt lim dim cứ như muốn tuyên bố rằng bọn họ không có một chút hứng thú nào với lễ hội, kèm theo đó là một vài người thợ thủ công đặt xưởng ở trong ngõ, tất bật chuẩn bị những mặt hàng mà họ sẽ mang ra bán ở ngoài tiệm.

Chẳng mấy chốc Holo liền hiểu ra họ sắp tới đâu và cứ thế lặng lẽ theo sau.

Nếu lễ hội được tổ chức ở các trục đường chính thì địa điểm lý tưởng để quan sát toàn cảnh chính là từ phòng trọ của họ.

Holo và Lawrence dễ dàng lách qua những con ngõ chẳng mấy đông, vào trong nhà trọ bằng cửa sau rồi leo lên tầng hai.

Có vẻ như cũng có vài người khác có chung ý tưởng với họ và đã tận dụng việc này để kiếm tiền. Khi đặt chân lên tầng hai, họ để ý thấy dọc theo hành lang dẫn tới phòng của mình có một vài căn phòng đang để cửa mở, phía trước là một tay thương nhân trông có vẻ chán chường đang ngồi trên một cái ghế đẩu, hai tay nhàn nhã đùa nghịch với đồng tiền kim loại.

"Chà, chúng ta đúng là cần phải biết ơn Amati về chuyện này đấy."

Sau khi tiến vào phòng và mở cửa sổ ra, họ lập tức được ngồi ở vị trí đẹp nhất.

Để có thể thấy được hết những gì đang diễn ra tại ngã tư đường, Holo và Lawrence chỉ phải hơi rướn người ra ngoài cửa sổ, và, thậm chí không cần làm thế, họ đã có một góc nhìn tương đối đẹp rồi.

Những nhạc công, người thổi sáo, kẻ đánh trống trên ngã tư đường, tất cả đều trùm kín mít từ đầu tới chân trong một chiếc áo choàng đen kịt đầy u ám,

che khuất cả giới tính của mình.

Đằng sau nhóm người mặc đồ đen kia là một gánh hát khác với trang phục cũng kì quái không kém.

Một vài bộ trong đồ được may bằng những mảnh vải to đến mức có thể che kín cho không biết bao nhiêu người. Những bộ phục trang như vậy phải có tới vài người chui bên dưới, ngoài ra ở chỗ vốn là cái đầu thì có một chiếc mặt nạ lớn. Một vài người diễn trò khác thì mặc những chiếc áo choàng che hết đi bên trong, nhưng bên dưới chắc hẳn là hai người đang ngồi lên vai nhau. Dăm ba người trong đó mang theo những thanh gươm to cộ làm từ những phiến gỗ mỏng; vài người khác thì cầm theo những chiếc cung còn cao hơn cả bản thân mình. Họ cuồn cuộn khoe những món vũ khí trên, đáp lại những tiếng hò reo rộn rã từ đám đông.

Đúng lúc Lawrence thầm nhủ có lẽ cũng chỉ có thế này thôi thì một tiếng trầm trồ còn to hơn nữa vang lên từ đám đông, sau đó vang lên giai điệu từ một dàn nhạc mới.

Trước quang cảnh đó, Holo khẽ ồ lên vì kinh ngạc, còn Lawrence thì biết ý rướn đầu ra khỏi cửa sổ để tránh che khuất tầm nhìn của cô.

Nhà trọ này được đặt tại phía Đông Nam của giao lộ, và có vẻ như một đám người khác với trang phục kì dị đang tiến tới từ phía Đông.

Dẫn đầu đoàn người là những người mặc áo quần đen kịt, nhưng theo sát phía sau họ lại là một nhóm khác với trang phục hoàn toàn đối lập với đoàn người đang chiếm lấy giao lộ.

Một vài người trong đó mặt được bôi sơn đen, trên đầu đội những chiếc sừng bò; một vài người khác thì có cánh chim gắn ở sau lưng. Rất nhiều người trong đó phủ lên thân mình một thứ gì đó trông như da thú, và xem

chừng nếu Holo có lẫn vào trong đó rồi để lộ ra tai và đuôi của mình thì cũng sẽ chẳng có ai chớp mắt lấy một cái. Sau khi đội hình kia đi qua, một tiếng hò reo khác lại vang lên, theo sau đó là một hình nộm bằng rơm khổng lồ, to hơn người thường nhiều. Trông nó hao hao giống một con sói, bốn chân chống xuống, thân hình còn to hơn cả Holo trong lột sói. Hình nộm kia được đỡ trên một chiếc giá gỗ và được khuân vác bởi khoảng mười người đàn ông.

Thấy nó xuất hiện, Lawrence đang định quay sang bắt chuyện với Holo, tuy nhiên anh lập tức bỏ ý định đó đi khi thấy ánh mắt chăm chú theo dõi lễ hội của cô.

Đoàn diễu hành tiếp tục bước đi, kéo theo những bộ trang phục động vật lũ lượt nối đuôi nhau xuất hiện tại sân khấu và giao lộ.

Ngay lúc này, những người tuần hành bị phủ trong sơn đen ở đầu đoàn diễu hành đang chìa tay về phía những tấm biển hiệu được dựng lên ở khắp chung quanh giao lộ, vốn dĩ vẫn đứng im tại đó.

Thấy vậy, Lawrence đoán đây không chỉ là một cuộc diễu hành hóa trang bình thường. Anh nghĩ họ còn đang cố kể lại một câu chuyện nữa - tiếc là lại không dám chắc. Anh đang thầm dự định sau này sẽ hỏi lại Mark thì chợt nhận thấy một đoàn diễu hành khác đang từ phía Bắc tiến tới.

Những người này trông đều có vẻ bình thường, nhưng một vài người thì ăn mặc khá rách rưới, một số người khác lại choàng tấm áo choàng quý tộc, và một vài người khác nữa thì hóa trang thành hiệp sĩ và binh lính. Điểm tương đồng giữa bọn họ là ai cũng cầm theo một chiếc thìa. Trong lúc anh đang tự hỏi tại sao không phải thứ gì khác mà lại là chiếc thìa thì ba nhóm người kia đã tụ hội tại trước giao lộ và bắt đầu hét vang bằng thứ ngôn ngữ mà anh chưa nghe qua bao giờ. Thấy cảnh đó, những người đứng xem ở chung quanh đồng loạt cảm thấy hơi nao nao; bản thân Lawrence cũng không khỏi bồn chồn bứt rứt đôi chút.

Và đúng lúc anh đang thầm tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo thì nhóm người mặc đồ đen đột nhiên đồng loạt chỉ tay về cùng một hướng.

Đó là hướng Đông Nam, và thế là ánh mắt của tất cả mọi người cũng lập tức dõi theo.

Ở đó xếp dài những chiếc xe kéo chất đầy những chiếc thùng lớn mà rõ ràng đã được chuẩn bị từ trước. Những phu xe ở đó cùng nhau cười lớn (tuy có phần hơi gượng gạo) và đẩy xe về phía giao lộ.

Những người mặc đồ đen bắt đầu chơi những món nhạc cụ họ cầm theo, những người mặc đồ hóa trang thì bắt đầu hát lên, còn những người đẩy xe chở mấy cái thùng thì mở chúng ra và bắt đầu rải thứ chất lỏng ở bên trong ra xung quanh.

Như thể nhận được tín hiệu, đoàn người quan sát xung quanh liền ủa tới giao lộ và bắt đầu nhảy múa.

Vòng người khiêu vũ lan ra với tốc độ chóng mặt. Những người dự hội trong diện mạo kì quái cũng chạy ra khỏi giao lộ và nhảy múa dọc bên những con phố.

Không khí hân hoan cứ như vậy lan tràn, và chẳng mấy chốc sau, cả đại lộ đã trở thành một sàn nhảy khổng lồ. Ngay giữa trung tâm giao lộ, những thành viên trong đoàn diễu hành lúc trước cũng nối tay lại với nhau và nhảy theo vòng tròn. Đến bây giờ lễ hội mới thật sự bắt đầu; những điệu múa, những bài ca sẽ còn kéo dài tới tận đêm.

Có vẻ như lễ hội này - cuộc vui này - đã xong xuôi phần mở màn.

Holo - cơ thể vẫn rướn ra ngoài cửa sổ từ nãy tới giờ - cuối cùng cũng lùi lại về trong phòng.

"Tôi xuống nhảy đây." Cô nói, không biết là nói với Lawrence hay với ai khác.

Lawrence chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể đếm hết những lần anh từng khiêu vũ như thế này. Anh thường hay tránh mặt những lễ hội kiểu tương tự, và nhảy múa một mình chưa bao giờ là một kỉ niệm vui vẻ cả.

Chính vì vậy anh đã chần chừ trong giây lát, tuy nhiên chẳng mấy chốc liền thay đổi suy nghĩ khi thấy cánh tay của Holo vươn ra.

Lúc này chắc mọi người đều say khướt cả rồi - có lẽ dù anh có nhảy hơi vụng về một chút cũng không ai để ý đâu.

Và hơn nữa, cánh tay vươn ra của Holo kia đáng giá phải tới mười ngàn đồng vàng.

"Được rồi," Lawrence đáp, nắm lấy cánh tay cô và lên dây cót sẵn sàng.

Thấy vẻ mặt đầy nghiêm túc và quyết tâm của anh, Holo bật cười ha hả. "Chỉ cần chú ý đừng dẫm lên chân tôi là được." Cô hé môi cười và đáp.

"... Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Hai người rời khỏi nhà trọ và cùng hòa mình vào đám đông dự hội.

Bao nhiêu năm rồi anh mới có một lần được thỏa sức tận hưởng như thế này nhỉ?

Lawrence đã nhảy múa, đã nâng chén, đã cười nhiều đến mức chính bản thân anh cũng bắt đầu tự hỏi.

Đây chắc chắn cũng là lần đầu tiên anh thật sự cảm nhận được dư vị hân hoan sau khi buổi tiệc tàn.

Bình thường thì mỗi khi cuộc vui kết thúc, cái ập đến tiếp theo chính là nỗi cô đơn cùng cực.

Nhưng hôm nay, Holo đã quá say sưa trong rượu và niềm hứng khởi từ lễ hội đến mức đứng còn không vững. Khi đỡ cô lên lầu hai, tuy sức nóng của sự kiện đã dần phai đi nhưng lòng anh vẫn còn đọng lại những xúc cảm ấm áp và đầy thư thái. Chỉ cần Holo vẫn còn ở bên, anh cảm thấy cuộc vui vẫn sẽ còn tiếp diễn.

Cửa sổ nhà trọ vẫn đang để mở, cho phép những tràng âm thanh từ lễ hội đang diễn ra sôi nổi bên ngoài mặc sức ủa vào. Đêm chỉ vừa mới bắt đầu, những thương nhân và thợ thủ công bận bịu làm việc cả ngày bây giờ mới bắt đầu nhập tiệc.

Lễ hội có vẻ như đã bước sang giai đoạn mới. Khi về tới nhà trọ, Lawrence quay lại nhìn phía ngã tư và nhận ra nơi đấy vẫn đang tấp nập người đến rồi đi.

Nếu Holo vẫn còn đủ sức, cô chắc chắn sẽ muốn xem cảnh tượng này. Chỉ tiếc là cô nàng đã thấm mệt rồi.

Sau khi đặt cô lên giường và sắp xếp lại đồ đạc (tiếp tục công việc của người hầu hôm trước), Lawrence khẽ thở dài.

Thật ra đây cũng không phải là tiếng thở dài nào nề gì cả. Lawrence thở dài là bởi cảnh tượng Holo nằm nghiêng trên giường, hai má phấm hồng và trông rất ngây thơ trước mắt anh kia.

Anh cảm thấy hơi tội cho Amati. Bản thân anh đã không còn lo lắng về chuyện bản hợp đồng kia nữa, dù chỉ một chút mơ hồ cũng không.

Ngược lại, thật ra anh đã quên khuấy đi chuyện đó, chỉ đến khi trở về nhà trọ mới nhớ ra.

Sau khi họ về, chủ nhà trọ liền báo Lawrence rằng có người gửi tin cho anh. Người gửi là Mark, với thông điệp "Tôi đã khám phá ra kế hoạch kiếm tiền của Amati - tới cửa tiệm gặp tôi ngay khi có thể."

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong tâm trí Lawrence chính là ngày mai mình sẽ tới. Bình thường anh sẽ không bao giờ dây dưa trì hoãn như vậy, điều này rõ ràng đã cho thấy anh coi việc này kém quan trọng tới mức nào.

Cái khiến anh quan tâm hơn cả tin nhắn từ Mark là bức thư đi kèm theo đó. Nó được đóng dấu sáp và trên phong bì là hàng chữ "Diana" được viết tay hết sức đáng yêu. Theo lời chủ nhà trọ, bức thư đã được một người đàn ông lực lưỡng với dáng dấp không khác gì một chiếc quan tài đồ sộ gửi lại, người đó chắc chỉ có thể là Batos.

Lawrence có nhờ người chép sử nọ báo cho anh biết nếu cô nhớ ra được thêm bất kì thông tin gì về Yoitsu, vậy nên anh nghĩ nội dung bức thư có liên quan tới chuyện này. Anh toan mở bức thư ra nhưng sau đó lại đổi ý, bởi nếu như giờ anh mà ngồi xuống và đọc thư thì có khi anh lại không còn tâm trí đâu mà qua chỗ Mark nữa. Thế là anh bèn quyết định để sau.

Lawrence nhét phong thư vào trong áo choàng, bước ra chỗ khung cửa sổ đối diện với mặt đường nơi tiếng nói cười vẫn còn loáng thoáng, đóng nó lại, sau đó bước ra ngoài.

Đúng lúc đang định mở cửa thì anh chợt cảm thấy có ai đó đang nhìn sau lưng mình, thế là anh ngoái đầu lại và nhận ra đó là Holo. Cô nàng đang gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra để nhìn anh.

"Tôi ra ngoài một chút."

"... Vậy sao, lại còn có cả bức thư sặc mùi con cái để ngay ngực áo nữa chứ?" Cái vẻ khó chịu kia xem ra không phải bắt nguồn từ việc cô nàng đang

cố gắng tỉnh ngủ.

"Ày, chưa hết, đó còn là một mỹ nữ nữa đấy. Cô thấy khó chịu à?"

"...Tâm phào."

"Cô ấy là một người chép sử. Cô có biết vậy nghĩa là sao không? Cô ấy là người sẽ kể cho tôi nghe về Yoitsu. Cô ấy rất am hiểu về những câu chuyện cổ tích từ phương Bắc. Tôi vẫn chưa mở bức thư ra đọc, nhưng chỉ nói chuyện với cô ấy một buổi hôm qua đã giúp tôi thu thập được không ít tin tức hữu dụng. Tôi còn được nghe kể một câu chuyện về cô nữa đấy."

Holo dụi dụi hai mắt, hết như một con mèo đang rửa mặt, sau đó ngồi dậy.

"... Một câu chuyện? Về tôi?"

"Một thị trấn tên là Lenos nọ có lưu truyền một câu chuyện về cô. Holoh Đuôi Lúa mì. Đó là cô đúng không?"

"... Tôi không rõ nữa. Nhưng ý anh là sao khi nói 'tin tức hữu dụng?'"
Nhắc tới quê nhà của mình khiến Holo tỉnh hẳn.

"Trong câu chuyện đó có nhắc tới phương hướng mà từ đó cô đi tới thị trấn kia."

"T-th..." Hai mắt Holo mở lớn, cả người cô cứng đờ lại, vẻ mặt ngập tràn cảm xúc. "Thật á?"

"Tôi nói dối cô để làm gì, đúng không? Xem ra cô đã tới Lenos từ khu rừng phía Đông, vậy nên chúng ta sẽ tìm kiếm quê nhà Yoitsu của cô ở những rặng núi phía Tây Nam Nyohhira và phía Đông Lenos."

Holo siết lấy tấm chăn bông, ôm chặt vào lòng. Trước loạt thông tin bất ngờ, cô nàng cúi gằm xuống, đôi tai sói khẽ run lên, như thể niềm vui đang

vỡ òa trên đó.

Đó là vẻ nhẹ nhõm của một cô gái lạc đường đã lâu nhưng đến nay cuối cùng cũng tìm thấy được lối mòn thân quen.

Chậm rãi và từ tốn, cô ấy hít sâu một hơi, sau đó thở hắt ra.

Chính nhờ lòng kiêu hãnh của Hiền giả sói nên lúc này cô mới kìm được không òa khóc vì vui sướng.

"Tôi khá là bất ngờ khi thấy cô không khóc đấy."

"... Đồ ngốc." Câu quở trách kia chứng tỏ nước mắt cô đã chực chảy ra rồi.

"Nếu chỉ biết mỗi thông tin là nó nằm ở phía Tây Nam Nyohhira thì cuộc tìm kiếm sẽ rất khó khăn, nhưng bây giờ phạm vi cần tìm kiếm đã được thu hẹp đi nhiều rồi. Tôi vẫn chưa mở bức thư ra, nhưng tin chắc nội dung bên trong là những thông tin mà cô ấy bổ sung thêm. Bây giờ việc tìm kiếm sẽ càng dễ dàng hơn."

Holo gật đầu rồi liếc sang bên; sau đó, tay vẫn nắm chặt lấy chân bông, cô quay lại nhìn Lawrence với ánh mắt đầy hàm ý.

Đôi mắt màu hổ phách hơi phớt đỏ của cô vụt sáng long lanh, trong đó là sự hòa quyện của kỳ vọng và ngờ vực.

Chòm đuôi trắng của cô vung vẩy liên hồi, cô gái ấy lúc này đây trông thật giống một nàng thiếu nữ mỏng manh yếu đuối, khiến Lawrence không khỏi gượng cười.

Nếu còn không hiểu được điều cô muốn nói qua ánh mắt ấy thì có bị cô xé toạc cổ họng ra anh cũng không có lý do gì để phàn nàn.

Lawrence đăng hăng cổ họng. "Tôi dám khẳng định chúng ta chỉ cần mất tối đa nửa năm là sẽ tìm về được nơi ấy."

Anh nhìn ra được máu đã lại tiếp tục xuôi chảy trong cơ thể vẫn còn sững như tượng của cô.

"Ừm!" Holo vui sướng gật đầu và đáp.

"Vậy nên người gửi tin này là một con chim bồ câu mang tới tin lành đấy. Tự kiểm điểm về hành động đoán già đoán non lung tung của mình đi."

Hai cánh môi Holo cong lên đầy bất mãn, nhưng Lawrence tất nhiên vẫn nhận ra đấy chỉ là giả bộ.

"Được rồi, tôi đi gặp Mark đây."

"Với một bức thư thấm đẫm hương thơm của con cái đặt cạnh lồng ngực á?"

Lawrence không nhin được phì cười khi nghe thấy Holo lặp lại câu hỏi của mình.

Rõ ràng cô nàng muốn anh đưa bức thư cho mình.

Nhưng cô lại không thể trực tiếp thú nhận và nói thẳng ra, bởi cô quá xấu hổ để thừa nhận rằng mình hồi hộp tới mức muốn anh để bức thư đó lại, bức thư mà cô thậm chí còn không đọc được.

Buồn cười trước tâm trạng vốn dĩ khó mà có thể lần ra được nhưng giờ đây đang hiện rõ mồn một của Holo, Lawrence đưa bức thư cho cô.

"Anh bảo người gửi thư là một mỹ nhân đúng không?"

"Ừ, thật đấy, và còn toát ra khí chất hết sức trưởng thành nữa."

Holo khẽ nhướn mày lên. Cô lấy bức thư rồi quay lại nhìn Lawrence, hai mắt nheo lại. "Anh dạo này trở nên hơi quá trưởng thành và láu cá rồi đấy." Cô mỉm cười, nhe cả hai răng nanh ra.

"Còn nữa, có vẻ như Amati đã tìm ra cách để gom đủ một ngàn đồng bạc mà cậu ta cần. Tôi đi điều tra về chuyện đó đây."

"Ồ, vậy sao? Chà, anh cũng bỏ công nghĩ cách ngăn cản tôi bị người khác mua đứt đấy chứ nhỉ?"

Căn cứ vào nội dung câu chuyện này giờ, Lawrence tất nhiên không quá xem trọng lời cô nói. Lawrence khẽ nhún vai rồi chuyển sự chú ý về lại bức thư.

"Nếu cô muốn đọc bức thư đó thì cứ mở nó ra. Vấn đề là nếu cô đọc được."

Holo khịt mũi rồi nhảy bổ về giường, tay vẫn cầm bức thư còn chiếc đuôi thì vẫy vẫy cứ như muốn nói, "Thôi đi đi." Nhìn cô nàng hệt như một chú chó đang mang một khúc xương về tổ vậy.

Nhưng còn lâu anh mới dám nói điều đó ra, vậy nên anh chỉ yên lặng mỉm cười, sau đó mở cửa và rời đi.

Trước khi đóng cửa phòng, Lawrence ngoái lại nhìn Holo một lần nữa, để thấy cái đuôi của cô vẫn đang vẫy vẫy, cứ như cô đã đoán trước được anh sẽ ngoái đầu lại vậy.

Vừa bật cười, anh vừa chậm rãi đóng cánh cửa lại, khẽ khàng không để phát ra tiếng động nào.

"Thật tình, với một người đi nhờ vả người khác, trông anh chẳng có vẻ gì là lo lắng cả nhỉ."

"Xin lỗi."

Lawrence đã định tới thẳng nhà của Mark nhưng sau đó anh nghĩ giờ này có lẽ anh ta vẫn còn đang ở quầy hàng chỗ khu chợ, hóa ra đúng vậy thật.

Trong các gian hàng phân tán khắp khu chợ, người người đều đang chúc tụng nhau dưới ánh trăng treo, thậm chí rất nhiều lính gác đêm chịu trách nhiệm trông coi hàng hóa cho ông chủ của họ cũng đã đầu hàng trước ham muốn của bản thân, cứ thế thỏa thích chè chén.

"Xem ra tôi cũng có khá nhiều thời gian rảnh trong dịp lễ hội này." Mark thừa nhận.

"Ồ?"

"Ừ, thật đấy. Không ai muốn vừa đi thăm thú vừa phải chờ theo một đồng hàng hóa nặng nề cả, đúng không? Đặc biệt là những thứ kèn càng như lúa mì này, tôi chỉ bán chúng trước khi lễ hội bắt đầu và mua sau khi nó kết thúc. Tất nhiên lễ hội đêm lại là chuyện khác."

Lễ hội đêm được tổ chức sau khi lễ hội chính kéo dài hai ngày kết thúc, và theo như anh được biết thì đây chẳng khác gì một bữa đại tiệc đồ sộ. Tất nhiên anh thừa hiểu ý đồ của người ta là muốn mượn lễ hội làm cái cớ để thỏa sức vui chơi và uống rượu.

"Hơn nữa, tôi cũng đã kiếm được một chút lợi nhuận từ thông tin của anh, vậy nên lần này tạm tha cho anh vậy." Nụ cười của Mark lúc này tuyệt đối đạt chuẩn nụ cười của một thương nhân khi đã vừa lòng.

Rõ ràng anh ta đã lợi dụng được phương pháp kiếm tiền của Amati, dù nó có là gì đi nữa.

"Vậy là anh cũng nhập cuộc rồi à? Thế mọ của cậu ta là gì?"

"Anh sẽ thích nó cho xem. Mảnh khoe đó không chỉ thông minh không thôi đâu - nó giống như lượm vàng trên đường vậy."

"Tôi sẵn sàng nghe rồi đây." Lawrence ngồi xuống chỗ một cái ghế gỗ xẻ gần đó rồi đáp.

Mark mỉm cười trước những gì ẩn sau điều anh ta sắp nói ra. "Tôi nghe nói chàng hiệp sĩ Haschmidt của chúng ta là một vũ công khá cừ khôi đấy. Nếu cứ ham vui như vậy, anh ta có thể sẽ phải nhận lấy một ngàn đồng bạc và đánh mất nàng công chúa xinh đẹp của mình cho xem."

"Anh cứ tự nhiên đặt cược cả gia tài cho Amati đi, với tôi chuyện đó cũng chẳng khác biệt gì đâu."

Mark chặn đứng đòn tấn công của Lawrence lại, nhưng không phải bằng tấm khiên, mà bằng thanh gươm của mình. "Cậu Phillip Đệ tam kia đã nói vài điều khá thú vị về anh đấy."

"Ồ?"

"Cậu ta bảo rằng anh bắt cô ấy ôm nợ chỉ để có thể mang cô tới bất cứ nơi nào anh muốn, ngoài ra còn nói anh đối xử với cô ấy rất tệ bạc và chẳng cho ăn gì ngoài cháo lạnh, vân vân và vân vân."

Mark rõ ràng đang rất khoái trá, cứ như đó chỉ là một câu chuyện tiểu lâm thế kỷ vậy, nhưng Lawrence thì chỉ biết tiếp tục lắng nghe, khoe môi nở một nụ cười tương đối khó chịu.

Amati rõ ràng đang gieo rắc tin đồn về Lawrence để biện minh cho hành động của mình. Hai má Lawrence gật gật, nhưng là khó chịu vì con muỗi đang vo ve trước mặt anh hơn là việc danh tiếng của mình bị hủy hoại.

Thương nhân lưu động không phải là những tay lính đánh thuê chuyên

khua gươm múa kiếm - anh ta không thể hồn nhiên ép nợ lên bất cứ cô gái nào mà anh ta muốn, bắt cô ta phải đi cùng anh. Dù anh ta có giữ khế ước nợ được viết tại một thành phố nơi tay thương nhân đó có chút thế lực thì nó cũng trở nên vô nghĩa một khi bọn họ lên đường.

Tương tự như vậy, bất cứ ai quen với những chuyến hành trình dài cũng đều sẽ không hề ngạc nhiên trước lượng thức ăn ít ỏi mà người ta ăn trong lúc di chuyển. Mọi thương nhân có mong muốn tối đa hóa lợi nhuận đều biết rằng có những chuyến đi mà họ không có chút thực phẩm nào bên mình.

Vậy nên những lời vu khống của Amati về Lawrence chắc chắn sẽ chẳng ai coi là nghiêm túc. Đó không phải là vấn đề lớn. Cái khiến Lawrence khó chịu là Amati đang làm ra vẻ như thể cậu ta và Lawrence đang cùng một phường đấu đá tranh giành một cô gái.

Kể cả việc đó không ảnh hưởng tới việc làm ăn của Lawrence đi chăng nữa thì nó cũng không phải là điều gì hay ho, nếu ta suy xét tới nghề nghiệp thương nhân độc lập của anh.

Mark tất nhiên hiểu rõ chuyện này phiền phức tới mức nào, nụ cười khoái trá của anh ta chắc cũng từ đó mà ra. Lawrence thở dài, cùng lúc đó vẫy tay, cứ như muốn ra hiệu ngắt lời. "Được rồi, thế còn chuyện lợi nhuận?"

"À ừ. Sau khi tôi nghe thấy anh bảo Batos đã đoán ra, tôi bắt đầu ghép các mảnh ghép lại với nhau."

Vậy ra việc này có liên quan tới việc làm ăn của Batos.

"Vậy là đá quý à?"

"Gần đúng, nhưng không phải. Anh không thể gọi chúng là 'quý' được."

Một loạt hàng hóa mà các thương nhân buôn quặng hay mua và bán trên

đường di chuyển qua các quốc gia khai thác khoáng sản lần lượt hiện ra trong tâm trí anh. Và đột nhiên Lawrence ngộ ra.

Loại khoáng thạch giống hệt như vàng mà anh kể với Holo...

"Pirit?"

"Ồ, vậy là anh có nghe rồi à?"

Xem ra đáp án chính là đây.

"Không, chỉ là tôi nghĩ tôi có thể kiếm được kha khá từ đó. Nhờ vào mấy tay thầy bói đúng không?"

"Người ta bảo vậy. Tuy nhiên tay thầy bói đó đã rời thị trấn rồi."

"Ra vậy."

Từ đâu đó đột nhiên vang lên tiếng hò reo thu hút sự chú ý của Lawrence; anh quay sang và phát hiện ra đó là một nhóm người mặc trang phục đi đường đang hồ hởi chào hỏi một vài thương nhân thành thị, họ ôm lấy nhau nồng nhiệt trong một cuộc hội ngộ đầy ấm áp.

"Ừ, người ta bảo rằng trò bói toán của hãn ta siêu phàm tới mức một điều tra viên của Giáo hội đã bắt đầu để mắt tới hãn, nhưng cái đó nghe có vẻ khá đáng nghi."

"Tại sao lại đáng nghi?"

Mark nhấp một ngụm rượu rồi kéo chiếc túi vải nhỏ từ trên kệ phía sau lưng anh xuống.

"Đầu tiên, nếu một kẻ như vậy của Giáo hội thật sự tới thị trấn này thì đây vốn phải là một tin động trời chứ. Thứ hai, hiện nay có quá ít pirit đang được

lưu thông. Tôi đoán hẳn ta đã mua chúng từ nơi nào đó rồi tháo chạy ngay khi bán hết. Còn nữa..."

Mark đổ những thứ trong chiếc túi ra mặt bàn, những viên pirit lấp lánh dưới ánh trăng chiếu rọi. Một vài mẫu pirit có hình khối vuông rất bắt mắt, một số khác lại méo mó dị dạng như bánh mì đập bẹp.

"Tôi nghĩ cậu ta đang muốn thối phòng sự quý hiếm của pirit. Anh nghĩ chúng bây giờ đáng giá bao nhiêu?"

Trong tay Mark là một viên hình xúc xắc, về cơ bản đây được coi là hình dạng quý hiếm nhất của pirit. Giá trị thị trường của nó chắc vào khoảng mười irehd, hoặc một phần tư đồng trenni.

Nhưng Holo kể rằng viên pirit mà Amati đưa cho cô được mua thông qua đấu giá, vậy nên Lawrence mạnh dạn đưa ra một cái giá lớn hơn.

"Một trăm irehd."

"Hai trăm bảy mươi thì sao."

"Không..."

... thế nào, anh đang định nói vậy, nhưng lập tức nuốt lại vào trong bụng, thầm rửa bản thân tại sao lại không lập tức chạy đi tích trữ hàng sau khi được Holo kể về món pirit này.

"Với những người như chúng ta, đó quả thật là một cái giá nực cười, dù cho là một viên đá quý thật sự đi nữa. Nhưng khi phiên chợ mở cửa ngày mai, giá thậm chí sẽ còn cao hơn thế này. Bây giờ mọi phụ nữ trong thị trấn đều đã lên kế hoạch để lòng sục mua vào. Bói toán và dược phẩm dưỡng nhan sắc không bao giờ thiếu cầu."

"Nhưng mà - hai trăm bảy mươi á? Cho cái thứ này á?"

"Không nhất thiết phải là hình khối hộp. Nhiều loại hình dáng khác cũng đã bắt đầu tăng giá bởi ý tưởng rằng mỗi loại sẽ có mục đích khác nhau. Cánh chị em sẽ tới chợ rồi thủ thủ bên tai những thương nhân và nông dân ví dày cộm của họ để bắt họ mua về cho bằng được. Và nếu anh muốn nghe tiếp chuyện lạ đời, những người phụ nữ đó thậm chí còn bắt đầu ganh đua với nhau xem ai được tặng nhiều pirit hơn. Đến mức mà bây giờ mỗi lần một người phụ nữ dâng bốc về chúng thì giá của chúng lại tiếp tục tăng."

Trước đây Lawrence cũng đã từng bỏ tiền ra mua rượu và nữ trang cho những cô gái thành thị; vậy cho nên với anh những lời vừa rồi thật sự là khó nghe.

Nhưng sự khó chịu đó chưa thấm là gì so với sự nuối tiếc vì đã để vuột mất cơ hội trời ban.

"Bây giờ câu hỏi không phải là đầu tư vào thì sẽ kiếm được bao nhiêu phần trăm lợi nhuận nữa. Câu hỏi bây giờ phải là tiền của anh sẽ được nhân lên mấy lần, mấy chục lần. Chàng Philip Đệ tam kia thật sự đã để mắt tới cô công chúa của anh, và cậu ta đang gom một lượng tiền khổng lồ để giành lấy cô ấy đấy."

Nếu Amati nghĩ ra kế hoạch này ngay lúc cậu ta mua cho Holo viên pirit thì cậu ta ắt hẳn hiện giờ đã có không ít tiền rồi. Chuyện cậu ta có đủ một ngàn đồng bạc vào ngày mai là hoàn toàn khả thi.

"Tôi chỉ vừa mới bước chân qua cửa mà đã kiếm được ba trăm irehd rồi. Giá tăng cao như vậy đấy. Đây là một cơ hội không thể bỏ qua."

"Còn ai biết nữa?"

"Có vẻ như tin tức đã được lan tỏa khắp phiên chợ vào sáng nay. Tôi thật

ra thuộc nhóm nhập cuộc hơi muộn đấy. Tình cờ là hàng dài người đã điên cuồng xếp hàng trước quầy của thương nhân quặng trong lúc anh đang say sưa nhảy múa cùng nàng công chúa đấy."

Mặc dù đã tỉnh rượu từ lâu nhưng mặt Lawrence bây giờ còn đỏ hơn cả Mark dù anh ta vẫn còn đang uống.

Không phải là vì bị Mark trêu về vụ Holo, anh đỏ mặt là vì kể cả một thương nhân ngờ nghệch nhất cũng sẽ biết phải bắt tay vào hành động, trong khi đó Lawrence ở ngay bên cạnh khu chợ thì lại nhảy múa suốt đêm.

Khuôn mặt có đỏ bừng trong hổ thẹn thế nào đi nữa thì cũng không diễn tả được hết cảm xúc của anh bây giờ.

Anh đúng là một thương nhân thất bại.

Sau thất bại tại Ruvinheigen, đây là lần đầu tiên anh muốn bùng mặt và khóc đến mức này.

"Nếu Amati ủ mưu kế gì đó phức tạp, chúng ta chắc chắn sẽ có cách để ngăn chặn cậu ta lại. Nhưng nếu là như thế này thì tôi nghĩ chúng ta không làm gì được nữa đâu. Xin lỗi anh bạn, anh đã là cá ở trong thùng rồi."

Ý của Mark là: Giờ anh chỉ còn biết ngồi chờ bị nấu chín thôi, nhưng đấy không phải là cái khiến Lawrence thất vọng. Anh chỉ chán ngán với chính bản thân mình vì đã đặt việc vui chơi cùng Holo lên trên công việc.

"À, tôi nhắc luôn là tin tức này đã lan ra khắp khu chợ rồi, vậy nên số lượng thương nhân muốn mua pirit để bán lại hưởng chênh lệch càng làm cho giá cả của chúng leo thang. Cái tôi muốn nói là gió chỉ vừa mới nổi lên thôi. Nếu giờ mà còn chưa căng buồm đón gió thì anh sẽ hối tiếc cả đời đấy."

"Công nhận. Tôi sẽ không ngồi yên và mặc cho những con tàu kia ra

khởi."

"Phải thế chứ! Và này, trong trường hợp xui xẻo nhất, anh sẽ cần tiền để mua một nàng công chúa mới đấy nhỉ?"

Nghe thấy vậy, Lawrence liền cười khở. Ít nhất đây cũng là cơ hội tốt để anh bù đắp lại khoản lỗ tại Ruvínheigen.

"Nếu vậy, tôi sẽ dùng khoản nợ vụ mua đình để bắt anh giao nộp chỗ pirit trong tay vậy." Lawrence đáp.

Nghe thấy thế, Mark ngay lập tức cau mày lại, tựa như hối tiếc sao mình lại nhắc chuyện kia ra làm gì.

Lawrence trả cho Mark ba mươi trenni cho bốn viên pirit, sau đó lách qua đám đông đang hát hò và nhảy múa bên ánh lửa trại để trở về nhà trọ.

Lễ hội có vẻ như đã bước sang giai đoạn hai, và vắng vắng bên tai anh lúc này là tiếng trống dồn dập liên hồi.

Đám đông vẫn dày đặc tới mức khó mà nhìn thấu, nhưng ngược lại với lễ hội ban ngày, màn náo nhiệt lại có vẻ càng lúc càng sôi động. Những hình nộm rơm liên tục đụng vào nhau, những người múa kiếm thì quay cuồng nhảy múa.

Thật ngạc nhiên khi bọn họ vẫn còn có thể tiếp tục, bởi ai nấy cũng đều đã uống rượu và nhảy múa suốt cả ngày nay rồi.

Nhưng nếu muốn nhìn ngắm lễ hội thì anh có thể dễ dàng lấy được hàng ghế đầu ở trong phòng trọ.

Anh hối hả chạy băng qua đám đông và về nhà trọ. Đã đến lúc Lawrence phải động não.

Xác suất Amati có thể thành công gom được một ngàn trenni đã tăng lên, tuy nhiên Lawrence vẫn chưa thấy lo lắng hay bận lòng gì về chuyện có thể sẽ mất Holo.

Cái anh bận tâm lúc này là bản thân có thể kiếm được bao nhiêu tiền với chỗ pirit trong tay và làm thế nào để thuyết phục Holo bán rẻ viên đá mà Amati đã mua cho cô.

Có đôi lúc những thứ tưởng như vô giá trị lại biến thành vàng.

Lễ hội quả là thời điểm đặc biệt.

Tại lối vào những ngõ hẻm yên tĩnh hơn một chút, tách biệt khỏi tiếng ồn ào và ánh đèn từ lễ hội, những tay hiệp sĩ và lính đánh thuê đang mải mê tán tỉnh những cô gái ở đây hoặc choàng tay qua người những cô đã chấp thuận bọn họ.

Những cô gái dễ dàng tựa mình vào vòng tay của những gã hiệp sĩ với ánh mắt u ám, trông giống hệt hí trộm cắp và sặc mùi nguy hiểm như thế này lại không phải là những người phụ nữ chuyên buôn bán về đêm. Thật ra họ đều là những cô gái thành thị bình thường, nếu là một đêm khác thì họ sẽ chỉ nói chuyện với những người đàn ông nghiêm túc, chín chắn hơn. Bầu không khí cuồng nhiệt của lễ hội chính là thứ tình dục kì quái đã che mờ mắt họ - và chỉ cần chúng có thể đẩy giá của pirit tăng lên thì với tư cách là một thương nhân, Lawrence chẳng có gì để phàn nàn cả.

Trong lúc những suy nghĩ trên hiện ra trong đầu, Lawrence chợt thấy một cửa tiệm bán dưa lê có thể xoa dịu cổ họng cháy bỏng do uống quá nhiều rượu, thế là anh mua hai quả về cho Holo.

Không ai dám chắc cô nàng sẽ nổi giận tới mức nào nếu anh trở về tay không. Những quả dưa này trông thật giống với quả trứng của một loài chim

không lồ nào đó; anh chỉ biết cười khỗ, kẹp một quả dưa dưới cánh tay, quả còn lại xách lên tay và bước đi.

Tầng một của nhà trọ, tức nhà ăn, cũng đang đông vui hết như ở ngoài đường, tuy nhiên Lawrence cũng chỉ liếc mắt qua một cái rồi đi thẳng lên lầu hai.

Sau khi tới lầu hai, Lawrence để ý tiếng ồn ào tầng dưới nghe có phần huyên náo và kì quái, cứ như anh đang đứng ngắm nhìn một ngọn lửa rực cháy phía bờ biển bên kia vậy.

Tiếng lạo xạo nọ dễ khiến người ta liên tưởng tới tiếng suối chảy róc rách; lắng nghe tiếng động lạ, anh mở cửa ra và bước vào phòng.

Trong tích tắc, anh tự hỏi tại sao căn phòng lại sáng như vậy, nhưng sau đó liền thấy cửa sổ đã bị ai đó mở tung ra.

Có lẽ bởi vì ở đây quá tối nên phải mở ra, nếu không sẽ không đọc được thư.

Bất thành lĩnh, anh chợt nhận ra trong suy nghĩ vừa rồi của mình có gì đó không ổn.

Bức thư?

Và rồi anh bắt gặp ánh mắt của Holo, cô đứng bên cửa sổ, bức thư cầm trên tay.

Đôi mắt sợ hãi đó.

Không - không phải sợ hãi.

Đó là đôi mắt của một người chỉ vừa hồi thần lại sau một cú sốc kinh khủng.

"Cô..."

... đọc được ư? Lawrence đang định hỏi, nhưng cổ họng anh không phát ra nổi âm thanh nào.

Đôi môi Holo khẽ run lên, rồi sau đó cả bờ vai cũng bắt đầu run rẩy. Anh thấy cô như gom hết sức lực vào những ngón tay thanh mảnh đang tê dại, thế nhưng bức thư vẫn tuột ra và rơi xuống sàn nhà.

Lawrence vẫn chôn chân ở đó. Anh sợ nếu mình chỉ cử động một chút thôi thì cô sẽ vỡ tan thành ngàn mảnh vụn, hết như một bức tượng băng mắt.

Cái ban nãy cô ấy cầm trên tay chính là bức thư từ Diana.

Nếu cô ấy rơi vào tình trạng như thế này vì bức thư, vậy Lawrence cũng không khó đoán.

Chắc chắn là về chuyện Yoitsu.

"Anh sao vậy?" Cô hỏi.

Giọng nói của cô vẫn vậy, y hệt mọi khi. Dù rõ ràng có thể ngã quỵ bất kì lúc nào, cô vẫn gắng giữ cho mình một nét cười nhẹ trên môi; tuy nhiên nụ cười đó lại rất mơ hồ, như mộng như ảo.

"T-Trên mặt tôi có dính cái gì à?" Holo vẫn gắng mỉm cười, nhưng hai bờ môi kia vẫn không thể ngừng run rẩy và rõ ràng cô đang khó nói nổi thành lời.

Lawrence nhìn vào đôi mắt đó, đôi mắt thần thờ vô định đó.

"Không, chẳng có gì trên mặt cô cả. Nhưng hình như cô đã say rồi đấy."

Anh không thể nào chịu nổi nếu chỉ biết lặng yên nhìn cô như vậy, thế nên anh cố gắng lựa ra những lời ít gây kích động nhất.

Nhưng nói gì tiếp đây? Không, trước tiên anh phải tìm hiểu xem cô đã biết được tới đâu. Trong lúc anh vẫn đang suy nghĩ thì Holo lại cất tiếng.

"Ừ-ừm, chắc vậy. T-Tôi chắc là đã say rồi. Say t-thật rồi."

Hai hàm răng cô run lên lập cập, cô bước từng bước nặng trĩu về giường rồi ngồi phịch xuống.

Lawrence cuối cùng cũng có thể từ cửa bước vào, sau đó thật chậm rãi, cứ như sợ con chim non đang sợ hãi kia sẽ giật mình mà bay mất, đi về phía bàn.

Anh đặt hai quả dưa xuống rồi vờ như vô tình liếc sang bức thư mà Holo làm rơi.

Dưới ánh trăng rực rỡ, từng con chữ viết tay nắn nót của Diana được soi sáng.

Về vấn đề mà chúng ta bàn bạc từ hôm trước, liên quan tới thị trấn Yoitsu đã bị hủy diệt từ lâu kia...

Hai mắt Lawrence lướt nhanh qua hàng chữ nọ, để rồi không kim được mà nhắm chặt lại.

Holo từng bảo mình không biết đọc - nhưng có lẽ cô chỉ muốn gây bất ngờ hoặc trêu chọc anh về sau mà thôi. Và hẳn cô không ngờ cơ hội đó lại tới sớm như vậy, thế nên cô liền mở thư ra đọc ngay.

Nhưng kết quả lại ngoài mong đợi.

Nội dung bức thư nói về quê nhà Yoitsu của cô - tất nhiên cô sẽ muốn mở

ra xem rồi.

Trong đầu anh đột nhiên hiện lên cảnh tượng Holo háo hức xé phong thư ra.

Đế rồi sau đó đọc được những dòng chữ bảo rằng Yoitsu quê cô đã không còn nữa. Anh thậm chí còn không tưởng tượng ra nỗi cú sốc đó phải trầm trọng tới mức nào.

Lúc này đây, Holo vẫn ngồi trên giường, thần thờ nhìn xuống dưới sàn nhà.

Trong lúc Lawrence vẫn đang phân vân không biết nói gì cho phải thì Holo đột nhiên ngẩng đầu dậy.

"Anh nè, phải làm sao đây?" Đôi môi cô gái cổ nhướn lên thành một nụ cười. "Tôi... Không còn nơi, để quay về nữa rồi..."

Cô không hề chớp mắt, cũng chẳng òa khóc, nhưng hai hàng nước mắt vẫn ứa ra và chảy dài xuống má.

"Tôi phải làm gì đây...", cô lại khẽ thì thào, cứ như một đứa bé vừa làm hỏng mất món đồ chơi ưa thích. Lawrence không đành lòng nhìn cô như thế này. Trong tim mỗi người luôn là một đứa trẻ khi nhớ về quê nhà.

Holo là vị Hiền giả sói với bề dày kinh nghiệm từ hằng bao thế kỉ; cô chắc chắn cũng đã từng nghĩ tới khả năng Yoitsu đã bị vùi lấp trong dòng chảy thời gian.

Nhưng cũng như sự vô nghĩa của logic với tâm trí của một đứa trẻ, mọi thứ đều vô nghĩa khi đối mặt với những xúc cảm mãnh liệt nhường này.

"Holo."

Holo khựng lại trong giây lát khi nghe thấy có người gọi tên mình, mãi sau cô mới bình tĩnh lại được đôi chút.

"Đây chỉ là một câu chuyện cổ, một truyền thuyết. Truyền thuyết bị nhầm lẫn đâu có thiếu gì."

Hòng khiến lời nói mình có sức nặng hết mức có thể, anh cố gắng dùng giọng điệu vô cùng nghiêm khắc. Trên thực tế, khả năng mà Yoitsu vẫn còn nguyên vẹn là rất thấp. Những thị trấn có thể tồn tại sau hàng trăm năm hầu hết đều là những thị trấn lớn; ai ai cũng biết chuyện này.

Tuy nhiên đây là câu trả lời tốt nhất mà anh nghĩ ra.

"N-Nhầm lẫn?"

"Đúng vậy. Mỗi khi một vị vua hay phe phái mới lên nắm quyền, người ta thường sẽ tung ra đủ loại truyền thuyết như vậy để tuyên bố chủ quyền lãnh thổ mới."

Đây không phải là một lời nói dối. Anh đã từng nghe kể rất nhiều ví dụ tương tự.

Nhưng Holo đột nhiên lắc đầu, nước mắt lăn dài trên cả hai má.

Nét tĩnh lặng trong mắt cô ấy chính là sự yên bình trước cơn bão.

"Không, nếu thật sự là vậy thì tại sao - tại sao anh lại giấu tôi?"

"Tôi chỉ đang lựa đến thời điểm thích hợp để nói thôi. Đây là vấn đề tế nhị, thế nên..."

"Khụ.," Holo bật cười, nhưng nó nghe giống tiếng ho khàn khàn hơn.

Cứ như cô đã bị một con quỷ chiếm giữ thân thể vậy.

"M-Mấy ngày nay anh hẳn là vui vẻ lắm nhỉ, thấy tôi tỏ ra vô tư lự đến thế cơ mà."

Tâm trí Lawrence lập tức ngừng hoạt động khi nghe thấy cô nói vậy. Anh chưa từng có bất kỳ suy nghĩ nào như thế cả. Tại sao cô lại nói như vậy? Giận dữ bắt đầu hừng hực dâng lên trong anh, chỉ chờ trào ra khỏi cổ họng, thế nhưng anh vẫn kiềm chế lại được.

Anh nhận ra Holo chỉ muốn giăng xé một cái gì đó, bất kì cái gì.

"Holo, xin cô đừng, bình tĩnh lại đi."

"T-Tôi đang khá là bình tĩnh đây. Bộ trông tôi không đủ tỉnh táo và sáng suốt sao? Anh hẳn đã biết chuyện về Yoitsu từ lâu rồi phải không?"

Những lời cô nói khiến Lawrence nín bật; hóa ra cô đã khám phá ra sự thật.

Lawrence nhận ra sai lầm lớn nhất của mình chính là việc đã giấu giếm cô.

"Anh đã biết từ trước rồi, đúng không? Đúng không? Kể từ ngày hai ta gặp nhau thì anh đã biết rồi. Chà, cái đó giải thích cho nhiều việc đấy."

Vẻ mặt của Holo lúc này chính là vẻ mặt của một con sói đã bị dồn vào đường cùng.

"À, vì anh luôn thích những chú cừ non yếu ớt, tội nghiệp mà nhỉ. Vậy còn bộ dạng lơ ngơ chẳng biết gì, khẳng khẳng bảo muốn về quê hương, nơi đã bị tàn phá từ lâu trông thế nào? Có gốc gác không? Có đáng yêu không? Tôi có đủ ngờ nghệch và dễ thương không? Đủ để anh đối xử dịu dàng và tha thứ cho sự ích kỷ của tôi chứ gì?"

Lawrence cố gắng chen vào, nhưng Holo vẫn cứ tiếp tục.

"Và rồi anh bảo tôi trở về Nyohhira một mình bởi vì anh đã chán tôi rồi đúng không?"

Nụ cười của cô lúc này mới thê lương làm sao. Đến bản thân Holo cũng biết những lời cô nói là những lời nhiec móc đầy cay độc.

Nếu bây giờ anh mất bình tĩnh và tranh cãi ngược lại, cô chắc hẳn sẽ vấy đuôi vui mừng là chẳng khác.

"Đó thật sự là những gì cô nghĩ sao?"

Lời Lawrence nói dội thẳng vào người cô; cô trừng mắt nhìn anh, đôi mắt đỏ như rực cháy. "Đúng vậy đấy!"

Holo đứng phắt dậy, siết chặt tay đến trắng bệch và run rẩy.

Những chiếc răng sắc nhọn va vào nhau cầm cập, chiếc đuôi thì phập phù như một cây chổi lông gà.

Nhưng Lawrence vẫn không mảy may suy chuyển. Anh biết cơn phẫn nộ của cô đến từ nỗi bi thương đau đớn trong tim.

"Đúng vậy, tôi nghĩ như vậy đấy! Anh là con người! Loài động vật duy nhất đi nuôi những loài khác! Anh hẳn đã khoái trá lắm khi thấy tôi ngây thơ chộp lấy miếng mồi câu, chính là Yoitsu để rồi..."

"Holo."

Trước cảnh Holo khoát tay liên hồi, Lawrence vội vàng tiến lại gần cô, nắm lấy tay cô thật chặt bằng tất cả sức bình sinh.

Như một con chó hoang sa vào bẫy, cô giận dữ và hoảng sợ, và cô chỉ biết

phản kháng lại một cách yếu ớt, y hệt như vẻ ngoài trẻ tuổi của cô bây giờ.

Sức lực hai bên chênh lệch ra sao, tất cả đều hiện rõ khi Lawrence nắm chặt tay cô. Holo từ từ buông xuôi, ánh mắt nhìn anh đột ngột chuyển sang van nài.

"T-Tôi chỉ còn lại một mình. T-Tôi phải làm g-gì đây? Không ai đón chờ tôi trở về nữa. Không còn ai nữa rồi. C-Chỉ còn mình tôi cô độc..."

"Cô có tôi mà, không phải sao?" Với giọng điệu hoàn toàn nghiêm túc, anh nói.

Đó không phải là những lời có thể nhẹ nhàng nói ra.

Nhưng Holo lại chỉ cười khinh khỉnh và bật lại, "Anh là gì với tôi chứ? Không - tôi là gì với anh chứ?"

Lawrence không thể đáp lại ngay được. Anh buộc phải suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng chỉ một lát sau anh liền nhận ra đáng lẽ mình phải trả lời ngay, dù có là nói dối đi chăng nữa.

"Không! Tôi không muốn cô độc thêm nữa! Tôi không thể!" Holo hét lên, sau đó dờ người ra. "Lại đây... Anh... Anh có thể ôm tôi vào lòng không?"

Nghe thấy vậy, Lawrence đã định thả lỏng tay ra.

Thế nhưng đúng lúc đó, anh chợt nhận ra nụ cười của cô thật trống rỗng. Cô đang tự giấu cột sự lạc lối của bản thân.

"Tôi chỉ còn lại một mình, chỉ một mình. Nhưng nếu tôi có một đứa con thì khác. Nhìn này, tôi đang ở trong lốt người. Với anh, tôi không hẳn là không thể... Xin anh đấy, tới đây đi..."

"Đừng nói nữa. Tôi xin cô đấy."

Anh hiểu những cảm xúc dữ dội đang chực sôi trào bên trong cô, thừa biết chúng sẽ biến thành những lời sắc bén và cay độc. Anh hoàn toàn hiểu được.

Thế nhưng anh không thể trói hết những cảm xúc này lại rồi gặt chúng sang một bên, đợi chúng dịu bớt được.

Vậy nên tất cả những gì anh có thể làm là bảo cô đừng nói nữa.

Nụ cười của Holo lại càng nồng đậm, và những hàng nước mắt mới lại chảy dài từ khóe mắt.

"Hê. Ahahahahaha. Phải rồi. Anh là một người quá ư đa cảm. Tôi làm sao dám trông đợi ở anh việc đó chứ. Nhưng tôi không quan tâm. Anh thấy đấy, tôi vẫn còn nhớ rõ. Có... đúng vậy, vẫn có người yêu thương tôi."

Cô không thể gồng sức để vùng ra khỏi nắm tay của Lawrence, vậy nên, để lợi dụng được bất cứ kẽ hở nào có thể, Holo thả lỏng nắm tay ra và buông thõng cả người. Lawrence thả cổ tay cô ra, và ngay sau đó, những lời cay nghiệt liền tuôn trào khỏi miệng cô như muôn ngàn con bướm độc.

"Chính vì vậy nên những cuộc nói chuyện như thế này chẳng hề khiến anh mảy may lo lắng, đúng không? Chỉ cần nhận được một ngàn đồng bạc, anh cũng sẽ không quá hối tiếc khi để tôi rời đi, đúng chứ?"

Lawrence biết bây giờ anh có nói gì cũng đều là vô nghĩa, vậy nên anh chỉ yên lặng lắng nghe.

Và cứ thế, sự yên lặng tiếp tục kéo dài, cứ như Holo đã thiêu cháy giọt nhiên liệu cuối cùng của mình.

Một lúc lâu sau, ngay khi Lawrence định vươn tay tới phía cô, Holo liền

yếu ớt cất tiếng.

"...Xin lỗi."

Lawrence như nghe được tiếng sầm theo sau câu xin lỗi đó khi Holo đóng chặt cánh cửa trái tim mình lại.

Anh chờ người ra chết lặng. Tất cả những gì anh có thể làm lúc này là lùi lại.

Holo lại ngồi xuống, lặng yên dán mắt nhìn sàn nhà.

Lawrence đã lui lại, tuy nhiên bản thân vẫn cứ bồn chồn không yên, thế là anh bèn lượm bức thư của Diana lên và đọc, như là một cách để chạy trốn thực tại.

Trong đó, Diana nói rằng có một vị tu sĩ sống ở một thị trấn nằm trên đường tới Lenos, ông ta rất am hiểu về những truyền thuyết ở phương Bắc, và tin chắc Lawrence sẽ muốn được ghé thăm ông ấy. Phía sau bức thư là tên của vị tu sĩ nọ.

Lawrence nhắm mắt lại trong đau đớn.

Nếu như anh xem trước bức thư này. Nếu như.

Dù chỉ muốn xé tan bức thư này thành từng mảnh, nhưng anh biết có nỗi đóa lên như vậy cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi.

Bức thư vẫn là một manh mối quan trọng để tìm về Yoitsu.

Dù mỏng manh, anh vẫn cảm thấy nó là một trong những sợi dây vẫn còn liên kết giữa Holo và anh; anh gấp bức thư lại và nhét nó vào trong áo.

Và rồi anh quay sang nhìn Holo, thế nhưng cô vẫn nhất mực không ngược

lên nhìn anh.

Khi Lawrence định vươn tay về phía Holo - "Xin lỗi", lời cô nói lại văng vẳng trong tâm trí anh. Bây giờ anh chỉ còn biết lặng lẽ rời khỏi phòng.

Anh bước một bước. Rồi hai bước.

Tiếng hoan hô âm ỉ bên ngoài chọt vọng vào qua ô cửa sổ. Lawrence liền tận dụng cơ hội đó và rời khỏi phòng.

Trong tích tắc, anh cảm thấy Holo dường như vừa ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng anh biết đó chỉ là ảo giác.

Anh vớ tay ra sau để đóng cửa lại, cố tình đảo mắt đi, như thế muốn nói rằng anh ước gì mình không nhìn thấy gì cả.

Nhưng nó chẳng thể vẫn hồi lại được tất cả những chuyện này.

Anh phải làm gì đó.

Anh phải làm gì đó - nhưng là làm gì, và như thế nào đây?

Lawrence rời khỏi nhà trọ.

Đường phố lại một lần nữa tràn ngập những người xa lạ.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Iv

Lawrence rời khỏi nhà trọ và bước xuống phố, để rồi nhận ra ở đây chẳng có nơi nào dành cho anh.

Trái ngược hoàn toàn với ban ngày, lễ hội về đêm thiếu hẳn đi không khí vui tươi và phấn khởi lúc sáng.

Mọi hình nhân bằng gỗ hay rơm bây giờ đều đã được trang bị vũ khí, chứ chưa nói tới những người hóa trang dự hội. Những con hình nộm lớn hơn mà không được vũ trang sẽ lấy thân làm vũ khí tham chiến.

Những hình nộm bằng rơm tông sầm vào nhau giữa những tiếng gào thét giận dữ, đám đông sôi trào lên mỗi khi một mảnh vụn nào đó bị thổi bay đi. Xung quanh họ là những dàn nhạc khí thổi om sòm bằng tiếng nhạc khàn khàn, quyết không để những tiếng hò hét đấu đá chung quanh làm át đi. Những người mặc áo choàng đen thì cất lên những bài chiến ca nghe rợn cả người.

Lawrence tránh khỏi đám đông và đi tới phía Bắc. Tròng âm thanh inh ỏi vẫn cứ dội đi dội lại trong đầu anh mãi không yên.

Anh cứ vậy sai bước trên đại lộ dài, thế nhưng dù có đi bao xa đi chẳng nữa thì tiếng âm ỉ của lễ hội vẫn cảm tưởng như không bao giờ dứt. Như một lời nguyên của phù thủy, nó gặm nhấm tinh thần anh khiến cuộc nói chuyện với Holo vang vọng mãi trong tâm trí. Cảnh tượng bản thân đứng trước mặt Holo hiện lên trước mắt anh. Anh chỉ muốn bật khóc, khóc trước sự bất lực và vô dụng của bản thân. Tuy nhiên, sau cùng anh vẫn kìm lại được.

Lawrence tự nhủ, nếu còn sức mà gào khóc, chi bằng dành sức để tìm ra cách cứu vãn tình thế còn hơn.

Tuy nhiên, sau khi phân tích mọi chuyện một cách cẩn thận, anh vẫn không tìm nổi một biện pháp nào khả thi.

Với tình cảnh của Holo lúc này, Lawrence cảm thấy cô hoàn toàn có thể sẽ chấp nhận lời cầu hôn của Amati.

Amati rất có thể là thương nhân đầu tiên biết chớp lấy cơ hội từ cơn sốt pirit, vậy nên tốt hơn hết ta cứ đặt giả thiết rằng cậu ta đã kiếm được kha khá tiền.

Trong tình huống xấu nhất, Amati có lẽ thậm chí còn không cần chờ tới khi mặt trời lặn thì đã mang đủ tiền tới hồng thực hiện đúng hợp đồng rồi.

Lawrence biết rằng, đó không đơn thuần chỉ là suy nghĩ bi quan của anh.

Dạ dày anh như bị nỗi lo âu lấp đầy, bờ môi anh đã để một tiếng rên rỉ lọt ra.

Anh ngẩng mặt lên nhìn bầu trời u ám rồi che mắt lại.

Nếu anh không thể chặn đứng được mảnh khóe đầu cơ của Amati, ít nhất anh cũng nên quay trở về nhà trọ và làm lành với Holo.

Nhưng anh hiểu rõ làm lành với cô lúc này còn khó hơn cả việc ngăn Amati lại.

Tôi là gì của anh? Lúc đó, câu hỏi của cô đã khiến anh rơi vào trầm tư.

Kể cả bây giờ, khi đã có thêm một chút thời gian để suy nghĩ, anh vẫn không thể trả lời được.

Anh muốn cô tiếp tục đi cùng mình - đây là điều tối thiểu mà anh biết - anh thậm chí còn không dám tưởng tượng ra cảnh cô trở thành vợ của Amati.

Thế nhưng, như một chú bò nhai lại, Lawrence không thể ngăn nổi bản thân ngẫm nghĩ về ký ức ấy, và mỗi lần như thế khuôn mặt anh lại vặn xoắn trong một dư vị chua chát, chua hơn cả dịch vị, hơn bất cứ thứ gì anh từng nếm trải. Anh biết Holo là một người vô cùng quan trọng với anh, nhưng là quan trọng theo hướng nào? Thú thật thì đó không phải là thứ mà anh có thể mô tả chính xác.

Hai hàm răng anh nghiền chặt lại, tới độ Lawrence phải lấy tay lên xoa xoa mặt để làm dịu bớt xuống.

Sao chuyện này lại có thể xảy ra được chứ?

Những hồi ức vui vẻ của hai người tại dịp lễ hội giờ hết như một giấc mộng mong manh. Kể cả vị thần toàn năng nhất chắc cũng chẳng thể tiên liệu được rằng chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, mọi chuyện có thể trở nên tồi tệ như thế này.

Trước mặt mình, Lawrence nhìn thấy một toán nghệ sĩ múa kiếm diễu hành dọc theo con phố. Bầu không khí cuồng nhiệt và huyền bí lúc này khác hẳn với lúc ban ngày. Nó như nhắc nhở lại cho anh về sự chuyển biến trong mối quan hệ giữa anh và Holo, khiến anh chỉ còn biết hải bước thêm vội vã, lãng mắt sang nơi khác.

Anh hối hận vì đã để bức thư đó lại trên bàn. Anh cảm thấy nếu như lúc đó anh cầm nó theo thì tất cả mớ bong bong này đã không xảy ra. Nếu như anh chọn được thời điểm thích hợp để nói cho cô, chắc chắn một người thông minh như Holo sẽ không trở nên quá quẩn trí.

Nhưng hơn cả thế, những lời của Holo nói đã vạch trần lòng ích kỷ của

anh, vạch trần sự không phòng bị của chính bản thân anh. Bây giờ anh không hình dung ra được mình phải làm sao để nối chuyện với Holo cho ổn thỏa.

Cuối cùng, Lawrence nhận ra anh đã đi một mạch tới tận quận phía Bắc, vùng đất đồi hiu thuộc Kumersun, vậy mà vẫn chưa nảy ra ý tưởng gì khả thi.

Lawrence bước đi nặng nề, để đến được đây phải tốn kha khá thời gian, tuy nhiên anh không hề ý thức được điều đó.

Thị trấn ngày hôm nay hừng hực một bầu không khí náo nhiệt khiến cho nhiều người tưởng rằng đâu đâu cũng phải chật kín những người với người, tuy nhiên tại khu phía Bắc này, chỉ có vài người lác đác đi lại trên đường. Không khí lễ hội dường như vẫn chưa vươn xa được tới nơi đây.

Và ở đó, trong sự tĩnh mịch, cuối cùng anh cũng lấy lại được bình tĩnh, cảm giác như mình đã hít thở thật sâu.

Anh xoay gót lại và bắt đầu quay trở về, cùng lúc đó phân tích lại tình huống trong đầu.

Trước tiên...

Chỉ chân thành thôi là không đủ để thuyết phục Holo lắng nghe anh. Mà nói cho cùng anh bây giờ còn không có đủ can đảm để nhìn thẳng vào mắt cô nữa.

Vậy nên bây giờ tạm gác chuyện anh có cứu vãn được mối quan hệ giữa hai người hay không sang một bên, ít nhất anh cũng phải ngăn cô rời bỏ anh và đến với Amati.

Chỉ cần Amati không huy động đủ một ngàn đồng bạc, khoản nợ mà Holo nợ anh vẫn sẽ còn đó. Không có gì đảm bảo chỉ như vậy là đủ để giữ cô ấy lại bên anh, nhưng ít nhất anh cũng nên thử.

Tóm lại, vấn đề lúc này là làm sao để ngăn cản Amati hoàn thành nghĩa vụ trong bản hợp đồng.

Nhờ vào bầu không khí lễ hội quái đản mà giá của pirit đã lên cao đột biến, và theo những gì Mark kể, giá sẽ còn tiếp tục tăng. Hiện tại Lawrence không xác định được Amati đang có bao nhiêu pirit trong tay và cậu ta đã thu được bao nhiêu lợi nhuận. Thế nhưng, do giá bán của pirit đã cao gấp vài lần - thậm chí vài chục lần giá vốn nên nếu Amati đã đổ vốn đủ lớn thì cậu ta rất có thể đã huy động đủ một ngàn đồng bạc rồi.

Tuy nhiên, có một yếu tố có lợi cho Lawrence ở đây - quặng pirit thường không xuất hiện với số lượng lớn.

Cho dù bán được giá gấp mười lần giá mua vào thì người ta vẫn phải có đủ số lượng pirit thì mới có thể thật sự kiếm được một khoản lợi chắc tay.

Tất nhiên Amati không nhất thiết phải dựa hoàn toàn vào pirit để kiếm tiền, nhưng ít nhất việc cậu ta sẽ gặp nhiều khó khăn để có đủ lượng pirit cần thiết cũng làm Lawrence nguôi ngoai đi phần nào.

Anh phải ngăn cản Amati thực hiện thương vụ này. Chính xác hơn, anh phải khiến cậu ta chịu lỗ, bởi nếu Amati bị dồn ép quá mức và không còn quan tâm tới sự nghiệp kinh doanh của mình nữa, cậu ta có thể sẽ thanh lý toàn bộ tài sản để thu tiền về.

Nhưng chỉ ngăn cản cậu ta kiếm lời to đã là việc khó khăn lắm rồi, muốn khiến cậu ta chịu lỗ là điều gần như không tưởng.

Tấn công trực diện thì càng khó phải bàn. Cầu về pirit đang liên tục tăng cao, vậy nên cậu ta chẳng cần cố gắng tìm kiếm giao dịch làm gì; lợi nhuận sẽ tự nhiên mà tới thôi.

Nếu như đã không phải gấp gáp thì còn gì có thể lay chuyển cậu ta chứ.

Vậy phải làm gì đây...?

Anh mãi mê suy nghĩ vấn đề kia trong đầu, nhưng lần nào cũng đụng phải ngõ cụt. Cuối cùng, trong vô thức, Lawrence nói, "Này, Ho..."

Tuy kìm lại được và không nói nốt chữ "lo" ra nhưng một tay thợ thủ công vô tình ngang qua vẫn lảng cho anh một ánh nhìn kì quái.

Lại một lần nữa, anh nhận ra thân hình nhỏ bé và nụ cười bất khả chiến bại của cô chiếm vị trí lớn lao trong tâm trí anh tới nhường nào.

Tất cả khoảng thời gian anh trải qua một mình cho đến khi gặp Holo bỗng hóa thành ảo mộng.

Holo chắc chắn sẽ nghĩ ra ý tưởng nào đó hữu dụng, hoặc ít nhất cũng chỉ cho anh phương hướng đúng đắn.

Từ khi nào không biết, Lawrence nhận ra mình đã phụ thuộc không ít vào cô.

Tôi là gì của anh?

Anh không thể tự tin trả lời câu hỏi đó.

Và cứ thế một câu hỏi tự thoát ra khỏi miệng anh. "Nếu mình là Holo, mình sẽ làm gì?"

Lawrence không nghĩ mình có thể bắt chước mạch suy nghĩ đầy bí ẩn của Holo một cách hoàn hảo.

Nhưng anh là một thương nhân.

Khi một thương nhân tình cờ tìm thấy ý tưởng mới, nhiệm vụ của anh ta là phải biến nó thành của mình và vượt mặt tất cả đối thủ.

Holo luôn luôn cân nhắc mọi khía cạnh của vấn đề. Với tình huống trước mắt, Lawrence tin tưởng cô sẽ quan sát tổng thể toàn bộ vấn đề trên mọi góc độ.

Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng không hề. Đôi lúc ý tưởng độc đáo nhất lại trông có vẻ rất hiển nhiên.

Amati đang kiếm lợi dựa vào nhu cầu ngày một tăng của pirit. Lawrence cần phải tìm cách để bắt cậu ta chịu lỗ.

Cách đơn giản nhất, trực quan nhất là gì?

Lawrence lặng mình đăm chiêu.

Đừng bị trói buộc bởi lối suy nghĩ thông thường, anh thầm nghĩ.

Và một đáp án nảy ra trong anh.

"Cần phải khiến cho nhu cầu về pirit giảm xuống."

Lawrence bật thốt, sau đó liền phì cười như thắng ngốc.

Vậy ra đây là những gì sẽ xảy ra nếu anh cố bắt chước Holo sao?

Nếu giá trị của pirit giảm xuống thật thì đúng là đáng ăn mừng.

Nhưng cầu về pirit lại đang tăng phi mã và không có dấu hiệu ngừng lại. Giá đã gấp mười, gấp hai mươi lần trước đây rồi. Nó sẽ tiếp tục tăng và rồi...

"... và rồi?"

Lawrence chợt khựng lại giữa dòng suy nghĩ khi nhận ra một sự thật.

"Mười lần? Hai mươi lần? Và sau đó thì sao... ba mươi? Rồi sau đó nữa?"

Anh cảm thấy mình như nghe được tiếng Holo khúc khích cười ở cạnh bên.

Giá sẽ không thể tăng cao vĩnh viễn. Sự điên cuồng nào rồi cũng phải chấm dứt, đây là sự thật tất yếu.

Lawrence suýt chút nữa đã bật khóc. Anh phải đưa tay lên che miệng để kìm nó lại.

Có hai câu hỏi anh phải trả lời: Đầu tiên là khi nào bong bóng giá sẽ nổ, và thứ hai là liệu có thể kéo Amati theo được không?

Lawrence lại bắt đầu bước đi, tay vẫn bùm chặt miệng.

Ngay cả khi giá của pirit rơi xuống đáy thì liệu Amati có bị kéo theo không? Lawrence khá nghi ngờ về chuyện đó. Nếu anh không làm vậy thì thật quá coi thường cậu nhóc.

Vậy vấn đề lúc này là tìm cách để tình thế đó xảy ra. Nếu có thể mô xẻ vấn đề một cách cụ thể, Lawrence tin tưởng trí tuệ của anh cũng không kém Holo quá xa.

Tình thế lý tưởng dần hiện ra, lạnh lẽo đè nặng lên lòng anh. Anh từng có cảm giác như thế này trước đây. Không phải bắt nguồn từ logic, nó tới từ trực giác, mách bảo rằng một thử thách quan trọng đang sắp sửa đến với anh.

Anh hít sâu một hơi và cân nhắc tới điểm mấu chốt: Khi nào sự sụt giá sẽ diễn ra?

Rất hiển nhiên giá sẽ không thể tăng cao mãi mãi, nhưng khi nào nó sẽ giảm - và cụ thể hơn, liệu nó có giảm trước cuối ngày hôm sau, khi hợp đồng giữa Lawrence và Amati tới hạn hay không?

Kể cả những nhà tiên tri cũng sẽ không dự đoán trước được điều đó, có lẽ chỉ có những vị thần toàn năng mới có thể làm được.

Lawrence nhớ lại hình ảnh những người nông dân tại các quốc gia chuyên trồng lúa mì, chỉ bằng chính tài trí của mình mà gieo trồng nên những vụ mùa bội thu, thứ trước đây phụ thuộc hoàn toàn vào các vị thần.

Thay vì mòn mỏi chờ đợi các vị thần kéo giá tụt xuống, tại sao ta không trở thành vị thần như vậy?

Sau khi cái ý tưởng quá đổi ngông cuồng kia nảy ra được một lúc, anh chợt nghe thấy tiếng hô lớn vang lên và thế là anh quay đầu lại.

Lawrence phát hiện ra mình đã trở về thị trấn tự bao giờ, và hiện tại đã đứng trước trung tâm của giao lộ.

Những búp bê bằng rơm vẫn đang đâm sầm vào nhau giữa những tràng rít gào đầy hung tợn, mỗi lần như vậy là những cọng rơm và cả những tiếng hô hào đều dội xuống xối xả. Hệt như một trận chiến thực thụ.

Lawrence tạm gác lại kế hoạch của mình một lát để thưởng lãm cảnh tượng nghẹt thở trước mắt, và đúng lúc đó, anh nhìn thấy một thứ khiến anh lập tức hồi thần lại.

Tóc gáy anh dựng đứng lên.

Amati.

Amati đang ở đó.

Ban đầu anh những tưởng đây là một trò đùa nghiệt ngã của các vị thần, nhưng sau đó anh lại tự hỏi - có thể sự tình cờ này lại rất quan trọng không chừng.

Giữa lòng Kumersun, Amati đứng đó, tại ngã tư giao cắt giữa đại lộ Bắc Nam và đại lộ Đông Tây.

Lưng Amati đang quay về phía nhà trọ, nơi Holo có lẽ vẫn còn ở trên.

Amati dừng bước và từ từ quay về phía sau.

Trong tích tắc, Lawrence chỉ sợ Amati đã nhìn thấy mình, nhưng không, Amati hoàn toàn không để ý tới anh.

Lawrence dõi theo ánh mắt của cậu nhóc.

Phương hướng của ánh mắt rất rõ ràng.

Nhưng ở đó có gì? Lawrence cần phải biết.

Nơi Amati vừa chậm chậm bước đi và ngoảnh lại.

Và ở đó, tại cửa sổ tầng hai nhà trọ, đối diện với đại lộ, với khăn choàng da cáo quấn quanh cổ, chính là Holo.

Dạ dày Lawrence bỗng dưng sôi lên bởi lo lắng, hòa trộn vào đó còn cả vị đắng ngắt của sự giận dữ và một loại bồn chồn không yên.

Holo dụi vào khăn rồi gật đầu.

Lawrence thấy Amati đặt tay lên ngực để đáp lại, như thể đang nguyện thề trước Chúa.

Lawrence không biết là Holo mời cậu ta tới hay chính Amati mặt dày tự đến đây.

Tuy nhiên, căn cứ vào những gì mình tận mắt chứng kiến, anh không nghĩ mình có nhiều lý do để tỏ ra lạc quan.

Amati quay lưng lại phía nhà trọ và cất bước rời đi. Cậu ta cúi người về phía trước, trông có vẻ vội, cứ như đang bỏ chạy vậy. Điều này càng khiến Lawrence bán tín bán nghi.

Trong giây lát, Amati đã lẫn vào đám đông, để lại Lawrence ngoảnh về phía ô cửa sổ nhà trọ.

Anh nín thở.

Holo rõ ràng đang nhìn thẳng về phía anh.

Nếu Lawrence có thể nhìn rõ Amati trong đám đông, như vậy không có lý do gì đôi mắt tinh anh của Holo lại không nhìn thấy Lawrence.

Mặc dù Holo không lập tức ngoảnh đi, thế nhưng cô cũng chẳng mỉm cười. Cô chỉ nhìn anh, ánh mắt không hề suy chuyển.

Họ cứ đứng như vậy một lúc. Khi Lawrence sắp sửa thở hắt ra thì Holo đột nhiên rời bệ cửa sổ và vào phòng.

Nếu cô đóng cửa lại, có lẽ anh sẽ chết lặng ở đó luôn.

Thế nhưng cô không làm vậy. Cửa sổ vẫn để mở.

Nó như đang hối thúc anh trở về nhà trọ.

Hiển nhiên Lawrence không ngây thơ tới mức thật sự tin rằng Holo và Amati chỉ đơn thuần trò chuyện qua cửa sổ.

Holo không phải là một cô gái thành thị bình thường, và cảm xúc của Amati dành cho cô thì vô cùng cháy bỏng. Không có lý do gì để bác bỏ giả thuyết họ đã nói chuyện với nhau trong phòng.

Ánh mắt của Holo lúc đó hoàn toàn tĩnh lặng, không một chút bối rối mà

cũng chẳng có chút hoảng hốt nào, chứng tỏ cô không hề bận tâm khi bị anh bắt gặp.

Tức là cô đang cố tình khiêu khích anh.

Liệu có người đàn ông nào chịu đứng yên khi bị khiêu khích hay không?

Lawrence nhớ lại lần hai người nói chuyện tại Ruvinheigen. Anh tin rằng nếu mình thật lòng thổ lộ, nhất định cô sẽ hiểu.

Xốc lại tinh thần, anh bước vào nhà trọ.

Ngay khi bước vào bên trong, ập tới trước mặt anh là một bữa đại tiệc vô cùng sôi động.

Những bàn ăn được phủ kín bởi muôn loại mỹ thực, các vị khách thì tự do uống rượu, chuyện trò, thậm chí có người còn ca hát.

Đáng lẽ anh và Holo cũng sẽ ngồi vào một trong những cái bàn này và chung vui cùng mọi người, thế nên dù tự hào là một thương nhân không bao giờ hối hận nhưng anh vẫn cảm thấy day dứt trong lòng.

Tuy nhiên cơ hội cho anh vẫn còn. Nếu Holo thật sự muốn thẳng thừng từ chối anh, cô đã đóng cửa sổ lại rồi.

Bấu víu vào hy vọng mong manh kia, Lawrence có thêm được chút tự tin trong lòng và bước lên chiếc thang nằm ngay cạnh quầy tính tiền, hướng tới tầng hai.

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có người gọi tên anh.

"Ngài Lawrence..."

Vốn lòng đã ngổn ngang từ trước, Lawrence giật mình và quay đầu lại;

chủ nhà trọ xem chừng cũng rất ngạc nhiên, ông ta nhoài người ra khỏi quầy hàng, chớp mắt nhìn Lawrence.

"... Xin lỗi, có chuyện gì sao...?"

"À, đúng rồi, có người nhờ tôi đưa bức thư này cho ngài."

Nhắc đến bức thư khiến lồng ngực của Lawrence cồn cào khó chịu. Anh khẽ ho khan để bình tĩnh lại.

Bước xuống thang, anh lại chỗ quầy hàng và đón lấy bức thư.

"Bức thư này từ đâu ra đây?"

"Bạn của anh vừa để nó lại đây thôi."

Không thể tin được là Lawrence vẫn che giấu được sự ngạc nhiên của mình.

Chủ nhà trọ là người nắm rõ những ai ra vào nhà trọ và tất nhiên cả khách trọ lại. Lawrence đã rời nhà trọ, còn Holo thì ở lại. Trong lúc Lawrence ra ngoài, Amati tới thăm Holo, và thay vì nói chuyện trực tiếp, Holo bây giờ chọn cách trao đổi với anh qua thư.

Không một ai sau khi nhìn thấy những sự kiện trên lại không đặt giả thuyết là có chuyện gì đó đang xảy ra.

Ấy vậy mà ông chủ nhà trọ này lại tỏ vẻ không có một chút nghi ngờ nào khi nhìn Lawrence.

Mối liên hệ giữa các thương nhân trong một thị trấn như thế này thường rất mật thiết.

Nếu Lawrence tỏ thái độ bất thường, tin đồn sẽ lập tức lan tràn khắp thị

trần.

"Tôi mượn một cây nến được không?" Lawrence cố điềm tĩnh lại và hỏi. Chủ quán gật đầu và đưa một giá nến bạc từ phía sau ra cho anh.

Cây nến này không phải nến mỡ và Lawrence như cảm thấy sự hoang mang sâu trong lòng mình sẽ bị bóc trần trước ánh sáng rực rỡ của nó.

Anh thầm cười tự giễu, không ngờ bản thân lại có suy nghĩ như vậy. Tiếp đó, anh rút con dao ở bên hông ra và xé mở bức thư.

Ông chủ nhà trọ cũng bỏ đi, có vẻ như nhận thấy rằng bản thân ở đây đọc trộm thư của người khác thì thất lễ quá, tuy nhiên Lawrence biết ông ta cứ cách một lúc là lại liếc mắt sang nhìn anh.

Lawrence khẽ ho nhẹ rồi lấy bức thư từ trong phong bì ra.

Một tờ trong đó là tờ giấy da; tờ còn lại là giấy bình thường.

Tim anh đập thành thạch. Bản thân anh do dự như thế này chứng tỏ anh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Holo.

Rất có thể những gì bên trong bức thư này chính là cách Holo dùng để làm lạnh với anh.

Cầm bức thư gấp làm đôi, anh từ từ mở nó ra, và từ trên bề mặt, một ít cát rơi ra.

Chỗ cát này ắt hẳn được rải lên trên để ép mực khô nhanh, chứng tỏ bức thư chỉ vừa viết mới đây thôi.

Liệu bức thư này sẽ hàn gắn lại mối quan hệ giữa hai người hay sẽ kết liễu nó?

Những con chữ trong thư hiện ra trước mắt anh.

Tiền mặt hiện có: hai trăm đồng bạc. Pirit hiện có: tương đương ba trăm đồng bạc. Tài sản bán được...

Anh ngược mắt lên, ngẩn người một lúc trước danh sách một loạt tài sản được liệt kê ra mà không có một câu mở đầu nào.

Tiền mặt? Pirit?

Anh những tưởng sẽ được đọc những dòng chữ mang giọng điệu của Holo cơ, vậy mà cái anh nắm trong tay lại là tờ giấy với một loạt các con số, và chỉ có vậy mà thôi.

Lawrence quay lại nhìn tờ giấy, nghiêng chặt răng lại và tiếp tục đọc.

... hiện có: tương đương ba trăm đồng bạc. Tài sản bán được xấp xỉ hai trăm đồng bạc.

Đây rõ ràng là bảng kê tài sản hiện có của Amati.

Lawrence cảm giác hai bờ vai mình như chùng xuống, hết như hai lát bánh mì đóng băng vậy.

Holo để Amati vào phòng để cô có thể lấy thêm thông tin cho anh.

Cô đã làm vậy vì anh.

Đây ắt hẳn là cách cô gián tiếp biểu thị ý làm lành.

Lawrence há miệng cười toe toét. Anh thậm chí còn không cố che nó đi.

Ở cuối tờ giấy là dòng chữ "Nội dung trên được ghi chép lại bởi người khác."

Có rất nhiều người biết đọc nhưng không biết viết. Có lẽ Holo sau khi thu được những thông tin này đã lên ra khỏi phòng, giả bộ là đi vệ sinh chẳng hạn, sau đó nhờ một thương nhân hay một người nào khác viết lại cho cô. Lawrence vẫn nhớ nét chữ của Amati trong bản hợp đồng hôm nọ. Đây không phải là nét chữ của cậu ta.

Mẫu giấy trên tay bỗng dừng trở thành vô giá. Anh cẩn thận gấp nó lại, nhét vào túi trước ngực, sau đó lấy tờ giấy da ra.

Có lẽ cô lại bày mưu để gạt Amati kí lên một bản hợp đồng tầm phào nào cũng nên.

Trong đầu Lawrence chợt lóe lên kí ức về vẻ mặt đặc chí của Amati sau khi được gặp Holo.

Holo vẫn muốn đi cùng mình, Lawrence thầm nhủ.

Cả người tràn ngập cảm giác thư thái, anh không chút do dự mở tờ giấy da ra.

Nhân danh Chúa...

Đây đích thị là nét chữ sắc nét và bay bướm của Amati.

Kìm nén dòng cảm xúc ập tới, Lawrence tiếp tục đọc.

Anh đọc dòng đầu tiên, dòng thứ hai, dòng thứ ba...

Và rồi...

Căn cứ vào những điều khoản này, hai người sẽ chính thức kết hôn.

Khi đọc tới những dòng cuối cùng, cả thế giới như đang quay mòng mòng chung quanh anh.

"... Cái g...?"

Anh nghe thấy tiếng thì thầm của chính bản thân mình, không hiểu sao, lại như đang vọng lại từ một nơi xa thật xa.

Anh nhắm mắt lại, nhưng nội dung bên trong tờ giấy da, những câu chữ mà anh vừa đọc, tất cả vẫn còn hằn trong đáy mắt.

Giấy chứng nhận kết hôn.

Trên tờ giấy da này, nguyện thề nhân danh Chúa, là tên của chàng thương nhân buôn cá trẻ Fermi Amati và Holo.

Vị trí chữ ký của người giám hộ cho Holo vẫn để trống.

Nhưng một khi nó được người giám hộ của cô ký và đóng dấu, sau đó gửi tới một nhà thờ nào đó, Amati và Holo sẽ chính thức thành vợ thành chồng.

Tên của Holo được viết trên đó bằng nét chữ hơi xiêu vẹo.

Đó là nét chữ của một người biết đọc nhưng chỉ viết được nhờ vào việc bắt chước con chữ của người khác.

Một hình ảnh khác lại thoáng hiện lên trong tâm trí Lawrence - cảnh tượng Holo ngẩng nhìn Amati kí tên lên bản giao ước, sau đó luống cuống vụng về kí tên mình lên trên.

Lawrence rút tờ giấy ban nãy ra khỏi túi ngực - tờ giấy đáng giá vô ngần - sau đó đọc lại.

Đây chắc chắn là danh sách tài sản của Amati, bởi những con số trong đây đều có vẻ hợp lý.

Ắt hẳn cô soạn ra danh sách này không phải là muốn giúp anh, mà là

muốn anh hiểu rõ tình cảnh của mình lúc này nguy ngập thế nào.

Tại sao cô ấy lại làm vậy? Thật là một câu hỏi ngớ ngẩn.

Căn cứ vào tờ hôn thú này, Lawrence nghĩ đáp án đã quá hiển nhiên.

Amati đã sắp sửa hoàn thành bản hợp đồng với Lawrence, và Holo cũng đang định rời đi.

Cuộc hội ngộ giữa Holo và Lawrence vốn dĩ chỉ là một sự tình cờ.

Mặc dù Amati còn trẻ, còn nông nổi, còn thành thật đến đáng trách, có lẽ Holo vẫn coi cậu nhóc thành đạt kia là người bạn đời lý tưởng hơn.

Chẳng có lý do gì để không kết luận như vậy cả.

Dù Lawrence có nhảy bổ lên cầu thang và cầu xin cô ấy đừng kết hôn đi nữa, Holo cũng sẽ chộp lấy tờ hôn thú trên tay anh rồi từ chối anh thôi. Cô nàng cực giỏi trong khoản này.

Không còn cách nào khác, anh phải cứng rắn lên thôi.

Toàn bộ tài sản trong tay Amati đã được cô tiết lộ cho anh; Holo ắt hẳn đang muốn nói với anh rằng nếu anh có thể thành công hạ gục được chàng bán cá trẻ tuổi, cô sẽ nghe theo lời anh. Còn mặt khác, nếu Lawrence thất bại - vậy mọi chuyện cũng coi như chấm dứt.

Vẫn có cách để đánh bại Amati. Anh vẫn còn cơ hội. Lawrence vội vàng bỏ tờ giấy và bản giao ước ra, sau đó quay sang phía chủ nhà trọ.

"Cảm phiền ông đưa tôi toàn bộ chỗ tiền tôi đang gửi ở chỗ ông."

Để được tiếp tục đồng hành cùng Holo, có mất toàn bộ số tiền anh có cũng đáng.

Lawrence biết anh hoàn toàn có thể khiến Amati phá sản một cách hợp pháp.

Vấn đề là làm sao để Amati chấp thuận một cuộc giao dịch tạo điều kiện cho điều này xảy ra.

Lawrence nghĩ rằng Amati còn khá xa lạ với loại giao dịch mà anh sắp sửa đề xuất. Không phải là anh coi thường cậu nhóc; chỉ đơn giản là vì loại hình kinh doanh của Amati không liên quan nhiều lắm tới những nghiệp vụ tựa như cái mà Lawrence đang có trong đầu.

Dù sao thì cũng chẳng ai muốn tham gia vào thương vụ mà họ không hiểu thấu cả.

Là đối thủ của Amati, Lawrence lại có thêm một điểm bất lợi.

Cân nhắc tất cả những khía cạnh trên, anh tính toán xác suất để Amati chấp nhận giao dịch của mình là một phần mười. Nhưng Lawrence sẽ không ngần ngại khiêu khích cậu ta - anh phải bắt cậu nhóc tóm lấy miếng mồi này.

Tiếc là dù giao dịch trên bề ngoài có bình thường đến mức nào, Amati chắc chắn cũng sẽ nhận ra điều trái ngược ẩn bên trong.

Việc khiêu khích cậu nhóc cũng vì vậy mà hoàn toàn cần thiết.

Đây không phải là một thương vụ, bởi Lawrence không hề có ý định kiếm tiền từ nó.

Khi suy nghĩ của một thương nhân vượt ra ngoài chuyện lãi lỗ, chịu lỗ là chuyện không thể tránh khỏi. Tuy nhiên Lawrence từ lâu đã gạt bỏ lối suy nghĩ kiểu thương nhân thông thường của mình.

Anh bắt đầu hỏi ông chủ nhà trọ xem Amati hay lui tới những quán ăn

nào, sau đó tìm kiếm từng quán một. Mặc dù lễ hội vẫn đang tiếp diễn trên đường, Lawrence lại tìm thấy bóng dáng của Amati lặng lẽ ngồi một mình uống rượu trong quán.

Cậu nhóc trông có vẻ uể oải; có lẽ là do dư âm sau khi phải bàn bạc trao đổi với Holo về cuộc hôn nhân mà mình hằng mong ước, hoặc có lẽ cậu ta vẫn chưa thu được đủ một ngàn đồng bạc.

Tuy nhiên, trạng thái tâm lý của Amati hoàn toàn không can hệ gì tới chuyện này.

Lawrence biết anh không thể lúc nào cũng trông cậy vào những điều khoản đàm phán thuận lợi. Và khi đến lúc đó, một thương nhân chỉ có thể trông cậy vào năng lực của chính bản thân mình.

Nếu anh đợi tới ngày mai, cuộc đàm phán sẽ càng trở nên khó khăn.

Giao dịch mà anh sắp sửa đề nghị với Amati không thể trì hoãn được nữa.

Anh hít sâu một hơi, sau đó bước vào trong tầm mắt của Amati và để cậu ta chú ý tới mình.

"A..."

"Chào buổi tối."

Xem ra Amati chưa ngây ngô tới mức để lộ ra sự khó chịu khi thấy Lawrence xuất hiện.

Đúng là cậu ta có ngạc nhiên đến lặng người trong giây lát, nhưng chàng buôn cá trẻ tuổi nhanh chóng lấy lại được thái độ chuyên nghiệp của mình.

"Không cần phải nghi ngờ. Tôi đến đây để bàn chuyện làm ăn." Lawrence nặn ra một nụ cười hiền hậu, khiến chính bản thân anh cũng ngạc nhiên.

"Nếu anh tới đây để bàn chuyện làm ăn thì tôi càng có thêm lý do để phải cảnh giác." Amati hờ hững đáp.

"Haha, đúng vậy nhỉ. Tôi xin cậu một chút thời gian được không?"

Amati gật đầu, và thấy vậy, Lawrence cũng ngồi vào bàn với cậu ta. "Rượu nho," Lawrence chỉ nói cụt lùn như vậy với tay chủ quán rượu mang về mặt hầm hầm ở kia.

Lawrence thầm tự nhắc nhở bản thân chớ nên xem nhẹ cậu nhóc mỏng manh yếu ớt ngồi phía đối diện với anh đây. Amati là người đã bỏ nhà ra đi và hiện đang từng bước tiến tới thành công nhờ nghiệp buôn cá của mình.

Nhưng cùng lúc đó, anh không thể để Amati tiếp tục duy trì cảnh giác.

Lawrence đăng hăng cổ họng, liếc xung quanh rồi bắt đầu lên tiếng. "Nơi này yên tĩnh quá nhỉ."

"Tại hầu hết các quán rượu khác, anh không thể bình thản uống rượu như thế này được đâu. Quán này chính là một nơi đặc biệt."

Lawrence tự hỏi không biết có phải Amati đang ám chỉ rằng sự yên bình của cậu ta đã bị quấy phá bởi một nhân vật nào đó, chính là anh, hay không, nhưng sau đó tự nhủ rằng có lẽ bản thân đã suy nghĩ quá thôi.

Bản thân anh và Amati đều có chung quan điểm là muốn kết thúc cuộc trao đổi này càng nhanh càng tốt.

"Chuyện là, tôi biết cậu hẳn phải ngạc nhiên lắm khi thấy tôi, nhưng chắc chắn không thể ngạc nhiên bằng tôi lúc này đâu, vậy nên tôi tin rằng mình có thể xin được một chút quan tâm của cậu."

Lawrence không biết Amati đã nói gì để khiến HoIo kí vào hôn ước nọ.

Mặc cho cô có thông minh và bốc đồng đến mức nào đi nữa, anh vẫn không thể hình dung được cái gì lại có thể khiến cô kí vào đó.

Vậy tức là Amati đã bằng cách nào đó thuyết phục được cô, khiến cô đồng ý.

Tuy nhiên, Lawrence biết mình không có quyền đổ lỗi cho cô.

Người để Amati vào phòng là Holo, nhưng người gây ra bao cơ sự này ngay từ đầu chính là Lawrence.

Nhưng lại nói, anh vẫn chưa biết Holo đã nghe được gì từ Amati. Xem ra Amati đang định cất tiếng giải thích, tuy nhiên Lawrence đã giơ tay lên và chặn cậu nhóc lại.

"Không, tôi đến không phải để bàn chuyện đó. Nó quả thật cũng đã thúc đẩy tôi tới đây để đạt chuyện làm ăn với cậu, nhưng chỉ có vậy thôi. Holo được toàn quyền làm những gì mình thích."

Amati giận dữ nhìn Lawrence một lúc, rồi sau đó gật đầu.

Cậu ta rõ ràng vẫn còn nghi ngờ anh, nhưng về phần mình, Lawrence sẽ không bỏ thêm nỗ lực nào nữa để dẹp tan những nghi ngờ kia.

Bởi anh có nói nữa cũng chỉ khiến cậu ta càng thêm ngờ vực mà thôi.

"Tuy nhiên, lý do để tôi sắp sửa đề nghị giao dịch cùng cậu đây, tôi cũng khó mà gọi đó là bình thường được."

"Rốt cuộc anh đang toan tính điều gì?" Amati hỏi.

Không một chút nao núng, Lawrence tiếp tục, "Tôi sẽ vào thẳng vấn đề vậy. Tôi muốn bán pirit cho cậu."

Đôi mắt xanh lam của Amati như thể nhìn xuyên qua người Lawrence, vươn ra cõi xa xăm nào đó, mãi sau đó mới nói, "Cái gì?"

"Tôi muốn bán pirit cho cậu, số lượng tính theo giá thị trường hiện tại xấp xỉ rơi vào mức năm trăm đồng bạc."

Amati, sau một lúc há hốc miệng và ngẩn ngơ ánh mắt, cuối cùng cũng hồi thần lại. Cậu ta bật cười sau đó thở dài. "Anh đùa đúng không."

"Tôi nghiêm túc đấy."

Nụ cười trên môi Amati biến mất, ánh mắt sắc bén của cậu sắp sửa chìm trong giận dữ. "Anh hẳn phải biết rằng tôi đang mua đi bán lại pirit hết sức thuận lợi. Anh muốn bán chúng cho tôi ư, anh đang định chơi trò gì thế? Càng có nhiều pirit trong tay, tôi sẽ càng kiếm được nhiều tiền đấy. Tôi không thể tin rằng anh lại đi giúp đỡ tôi, trừ khi"- Amati ngưng lại, ánh mắt trở nên thật sự giận dữ - "Anh quả thật không quan tâm tới Quý cô Holo xảy ra chuyện gì, chỉ cần bản thân thu lại đủ số nợ là được."

Holo đã nói những gì và Amati suy nghĩ ra sao, Lawrence hiểu ra tất cả qua câu nói này.

Anh nói ra suy nghĩ chợt lóe, từ tận đáy lòng như chàng hiệp sĩ ngay thẳng nọ.

"Hoàn toàn ngược lại. Holo vô cùng quan trọng với tôi."

"Nếu vậy, tại sao..."

"Tất nhiên tôi không định bán toàn bộ cho cậu." Amati có thể giỏi hơn anh trong những thương vụ đấu giá điên rồ, nhưng trong giao dịch một đổi một, Lawrence có thừa tự tin vào khả năng của mình.

Giữ nguyên chất giọng đều đều không suy chuyển, anh tiếp tục đề nghị.

"Tôi muốn bán khổng cho anh."

"Bán... khổng?" Amati lặp lại cụm từ xa lạ trong miệng.

"Đúng vậy."

"Và nó nghĩa là..."

"Nghĩa là tôi sẽ bán cho cậu lượng pirit hiện có giá năm trăm trenni vào ngày mai theo giá thị trường." Holo từng khoe khoang rằng mình có thể nghe được thanh âm khi người ta nhúu mày vì sửng sốt - lúc này Lawrence cảm giác mình cũng đã nghe được thứ âm thanh đó, kết thúc bằng vẻ mặt ngờ ngác của Amati.

"Nếu vậy, chẳng thà tối mai anh tới..."

"Không, tôi muốn nhận được tiền thanh toán ngay ngày hôm nay."

Vẻ mặt hoang mang của Amati nay lại càng thêm hoang mang.

Trừ khi cậu ta giỏi đóng kịch như Holo, nếu không Amati thật sự không biết gì về nghiệp vụ bán khổng cả.

Một thương nhân thiếu kiến thức cũng hết như bịt mắt lâm trận vậy.

Lawrence kéo chặt dây cung, sẵn sàng phóng tên.

"Nói cách khác, tôi sẽ nhận lấy năm trăm đồng bạc của cậu hôm nay, và ngày mai tôi sẽ đưa cậu lượng pirit trị giá năm trăm đồng bạc theo giá thị trường ngày hôm nay."

Amati lâm vào trầm tư. Nhìn bề ngoài thì đây không phải là một kịch bản

gì đó quá khó hiểu.

Sau một lúc, cậu ta có vẻ như đã hiểu được ý nghĩa của nó.

"Vậy tức là nếu tối mai giá pirit có tăng lên thì tôi vẫn sẽ nhận được lượng pirit ứng với giá hôm nay thôi đúng không."

"Chính xác. Ví dụ, nếu tôi bán khổng cho cậu một mẫu pirit trị giá một nghìn hai trăm irehd vào đêm nay, dù ngày mai giá của nó có tăng lên hai ngàn irehd thì tôi vẫn phải đưa cậu viên pirit đó."

"... Ngược lại, nếu giá pirit ngày mai giảm xuống còn hai trăm irehd, tôi vẫn chỉ nhận được một viên, dù đã trả một nghìn hai trăm vào đêm trước.

"Đúng vậy."

Cậu nhóc thông minh thật.

Tuy nhiên, Lawrence vẫn lo lắng Amati liệu có hiểu hết được ý nghĩa thật sự của việc mua bán khổng hay không.

Theo một khía cạnh nào đó, việc này cũng không quá khác biệt so với việc buôn bán hàng hóa theo kiểu trao tay.

Nếu giá của hàng hóa tăng lên sau khi bị bán đi, thương nhân nọ sẽ tiếc vì không chờ tới lúc tăng giá mới bán. Ngược lại, nếu giá giảm, anh ta sẽ nhẹ nhõm vì đã có một thương vụ có lời.

Nhưng sự chênh lệch thời gian giữa thời điểm giao hàng và thời điểm giao tiền mới là cái quan trọng ở đây.

Lawrence muốn Amati hiểu điều đó.

Nếu Amati không thấy được tầm hệ trọng của nó, cậu ta ắt hẳn sẽ từ chối

nó ngay.

Amati lên tiếng.

"Cái này khác với mua bán bình thường ở chỗ nào?"

Cậu ta vẫn chưa hiểu.

Tuy thật sự muốn tặc lưỡi khinh bỉ một phen nhưng Lawrence vẫn kìm lại được và sẵn sàng bắt đầu một bài thuyết giảng về nghiệp vụ mua không.

Nhưng ngay khi anh chuẩn bị lên tiếng thì Amati liền chặn lại.

"Không, chờ đã. Khác nhau thật." Amati mỉm cười ra điều thấu hiểu, khuôn mặt non nớt của cậu nhóc lúc này mới đúng chuẩn một thương nhân không khác một li, tính toán thiệt hơn trong đầu. "Anh Lawrence, anh đang muốn kiếm thêm một chút lợi nhuận dù gia nhập cuộc chơi hơi muộn, đúng không?"

Có vẻ như không cần tới bài thuyết giảng nữa rồi.

Một thương nhân sẽ không bao giờ đề xuất một giao dịch vô nghĩa. Nó chỉ vô nghĩa khi người ta vô tâm không để ý.

Amati tiếp tục, "Nếu mua không giúp anh kiếm được hàng hóa dù không có tiền trong tay, vậy bán không cho phép anh thu được tiền lời dù chưa có hàng hóa trên người. Mua không làm tăng lợi nhuận khi giá của hàng hóa tăng lên, nhưng bán không giúp anh thu được lợi nhuận khi giá thị trường của hàng hóa giảm đi."

Khi bán không, người ta không nhất thiết phải có hàng trên tay cho tới khi bị bắt phải giao hàng, bởi bản thân giao dịch được lập ra với cam kết rằng hàng hóa sẽ được chuyển tới tại một thời điểm xác định trong tương lai.

"Haha, loại hình thương vụ này hay đấy. Có vẻ như suốt ngày vùi đầu vào cá đã khiến tôi lơ đi những gì đang xảy ra bên ngoài thế giới mất rồi. Anh chọn tôi để thực hiện giao dịch này là vì... Không, chẳng cần phải nói cũng biết. Nếu tôi mua lượng pirit giá năm trăm đồng bạc từ tay anh, tôi sẽ có lời nếu giá trị thị trường của pirit tăng, nhưng nếu nó giảm, tôi sẽ thất thoát tiền. Khi anh có lời cũng là lúc tôi chịu lỗ."

Amati ưỡn ngực ra, khuôn mặt của cậu bừng sáng tự tin.

Còn Lawrence ý thức được cả vẻ mặt điềm tĩnh của mình.

Tay anh đang run rẩy trước sợi dây cung sắp được nhả ra.

Amati tiếp tục, "VẬY nói cách khác, đây là..."

Lawrence ngắt lời, mũi tên của anh phóng đi.

"Cậu Amati, tôi muốn tuyên chiến với cậu."

Khóe môi chàng buôn cá nhếch lên thành một nụ cười thật tươi.

Một nụ cười đúng chuẩn thương nhân.

"Tất nhiên đây khó có thể gọi là một 'trận chiến'. Một trận chiến phải đảm bảo cả hai bên đều bình đẳng, nhưng như thế này không thể gọi là bình đẳng được. Tôi nghĩ anh chắc không định nói giao dịch này chỉ là chuyện giữa anh và tôi đâu nhỉ?"

"Ý cậu là sao...?"

"Rõ ràng anh không định thực hiện giao dịch này mà không có giấy tờ xác nhận, và tôi nghĩ rằng tờ giấy xác nhận này sẽ được bán cho một người khác, đúng không?"

Ngoài những vùng hẻo lánh, việc mua và bán nợ của nhau là chuyện khá phổ biến.

Giấy tờ xác nhận bán khống cũng không ngoại lệ.

"Tôi cũng không trông cậy nhiều vào việc cậu sẽ chấp nhận đề nghị của tôi," Lawrence đáp. "Nó quá rủi ro; cậu sẽ không bao giờ chấp thuận."

"Quả vậy. Ngay cả khi giá của pirit có giảm vào ngày mai đúng như anh dự tính, chỉ cần nó đạt được cái giá mà tôi cần vào một thời điểm nào đó trong ngày, tôi sẽ muốn bán tờ giấy xác nhận đó đi. Nếu tôi không được phép làm vậy, e là tôi chưa chắc đã chấp nhận giao dịch. Tuy nhiên, một khi còn nắm được khả năng đó trong tay, giao dịch này vẫn sẽ bất công."

Lawrence lặng lẽ lắng nghe Amati tiếp tục.

"Là bất công với anh đấy, anh Lawrence, bởi tất cả những gì tôi cần chỉ là một chút gia tăng trong giá của pirit, thế là đủ đạt được mục tiêu của mình rồi. Nhưng bản thân tôi cũng không thể chấp nhận một giao dịch mà phần lợi thuộc về anh được."

Vậy là kiểu gì thì kiểu, Amati cũng không muốn.

Nhưng không một thương nhân tự vỗ ngực là dày dạn nào lại đi từ bỏ chỉ mới sau một lần bị từ chối.

Lawrence trấn tĩnh bản thân lại và đáp.

"Nếu chỉ nhìn vào bản thân giao dịch này, có lẽ điều cậu nói là đúng, nhưng nếu cậu nhìn vào bức tranh tổng quát hơn, cậu sẽ nhận ra sự bất công này thật ra lại không bất công cho lắm."

"... Ý anh là...?"

"Ý tôi là rất có thể Holo sẽ xé tờ hôn thú kia đi. Tôi nghĩ cậu cũng có bản sao của nó rồi chứ nhỉ?"

Mặt Amati trắng bệch.

"Dù cậu có trả tôi một ngàn đồng bạc để xóa sổ món nợ của Holo, không có gì đảm bảo giúp cậu tránh khỏi việc bị cô lắc đầu từ chối. So với rủi ro đó, sự bất công trong việc bán khống mà tôi phải chịu chẳng là gì cả."

"Haha. Anh không nghĩ lo lắng của mình hơi bị thiếu căn cứ sao? Tôi thừa biết anh vừa cãi nhau với cô ấy đấy." Amati lập tức phản pháo bằng một cái khịt mũi và một tràng cười.

Lawrence cảm thấy cơ thể mình nóng bừng lên cứ như bị một thanh kim loại nóng đỏ đâm xuyên qua từ sau lưng vậy, tuy nhiên anh lập tức gom hết toàn bộ sự bình tĩnh và tự chủ của một thương nhân ra để giấu nó đi.

"Trong suốt cuộc hành trình, Holo đã khóc trong vòng tay tôi ba lần."

Lần này đến lượt Amati để lộ cảm xúc của mình ra.

Cậu nhóc vẫn giữ nụ cười điệu đó, nhưng khuôn mặt giờ đã tê cứng. Cậu ta hít sâu một hơi dài.

"Ba lần đó, Holo đều quỵn rũ lảm đấy," Lawrence tiếp tục. "Vậy nên thật tiếc là bình thường cô ấy lúc nào cũng tỏ ra bướng bỉnh. Cô nàng thường xuyên nói và hành động trái ngược hẳn với cảm xúc thực của mình. Nói cách khác..."

Amati lập tức ngắt lời của Lawrence, hệt như một chàng hiệp sĩ tuyên chiến với đối thủ. "Tôi chấp nhận! Tôi chấp nhận đề nghị của anh, Anh Lawrence."

"Cậu chắc chứ?"

"Tôi nhắc lại: Tôi chấp nhận. Tôi... xin thứ cho tôi nói thẳng, vốn lo lắng rằng nếu cứ tước đoạt mọi thứ khỏi tay anh như vậy thì quá nghiệt ngã, anh Lawrence ạ. Nhưng nếu đây là cái mà anh muốn, vậy tôi chấp thuận. Tôi sẽ tước đoạt gia tài của anh cùng toàn bộ những gì anh có!"

Khuôn mặt của Amati lúc này đỏ bừng vì giận dữ.

Còn Lawrence thì không khỏi mỉm cười.

Khi bàn tay anh vươn tới phía Amati, nụ cười trên mặt anh lúc đó đích thị là của một gã thợ săn khi đã sắp đặt được cái bẫy để lừa con mồi vào. "Vậy cậu chấp thuận những điều khoản này chứ?"

"Tôi đồng ý!"

Hai cánh tay sau đó siết chặt vào nhau, ai cũng muốn lấy đi mọi thứ từ tay đối phương.

"Nếu đã vậy, chúng ta cùng kí kết một bản hợp đồng đi."

Vẫn giữ được bình tĩnh, Lawrence đưa ra câu chốt hạ.

Hai người họ, Lawrence và Amati, hoàn toàn bình đẳng nếu xét trên thương vụ này. Amati thậm chí còn phải chịu rủi ro hơi lớn hơn anh một chút.

Nhưng Amati hoàn toàn không nhận ra điều đó. Không, chính vì không nhận ra nên cậu mới đồng ý giao dịch.

Nhưng kể cả bây giờ có nhận ra thì cũng đã quá muộn rồi.

Họ mượn một cây bút và tờ giấy từ chỗ ông chủ quán rượu, sau đó kí ngay lên bản hợp đồng.

Amati không thể đưa ngay cho anh năm trăm đồng bạc được, vậy nên Lawrence cho phép cậu ta dùng ba con ngựa của mình thay cho hai trăm đồng. Chỗ tiền mặt sẽ được trao cho anh vào sáng ngày mai khi chuông chợ vang lên. Ba con ngựa sẽ theo sau vào buổi chiều.

Căn cứ vào thông tin mà Holo thu được, Amati hiện có hai trăm đồng bạc, lượng pirit đáng giá ba trăm đồng và một lượng tài sản bán được trị giá hai trăm đồng bạc.

So với con số trên, rõ ràng thực tế cậu ta có nhiều hơn một trăm đồng, và khoản tài sản trị giá hai trăm đồng trên chính là ba con ngựa này.

Vậy là Amati đang có lượng pirit tương đương tám trăm đồng bạc. Nếu giá pirit tiếp tục tăng thêm 25%, cậu ta sẽ thu được nhiều hơn cả con số một ngàn đồng mà cậu ta cần. Nếu Amati có nhiều tài sản hơn số mà Holo báo về thì cậu ta càng không cần giá phải lên cao đến thế.

Tuy nhiên, với Lawrence mà nói cái phần thêm vào đó cũng chả có gì là không tốt cả. "Chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện vào tối mai vậy," Amati đáp, vẻ kích thích lộ rõ khi con dấu được đóng lên tờ giấy. Lawrence thì chỉ bình tĩnh gật đầu đáp lại.

Tất cả những gì anh cần làm chỉ là nhắc tới chuyện Holo khóc trên tay mình.

Tuy nhiên, nếu đặt bản thân vào vị trí đó, Lawrence nghĩ mình cũng sẽ hành động tương tự mà thôi.

Thương nhân quả là những kẻ vô dụng một khi sự việc vượt ra ngoài chuyện kinh doanh.

"Thế tôi xin phép rời đi vậy. Tiếp tục thưởng rượu của cậu đi." Sau khi hợp đồng được kí kết và hoàn thiện, Lawrence chào tạm biệt.

Mũi tên của anh đã cắm sâu vào ngực của Amati. Bản thân cậu nhóc chắc cũng đã cảm nhận được, nhưng có một thứ Lawrence quên nhắc cho cậu.

Đầu mũi tên đã được phủ bởi một loại độc được tác dụng chậm mà chỉ có những người quen thuộc với chiêu trò bán khống mới biết.

Cuộc săn mồi của thương nhân đến từ chính ranh giới giữa sự thật và lừa dối.

Anh không có nghĩa vụ phải nói cho cậu ta toàn bộ sự thật.

Thương nhân quả nhiên đều là những kẻ xảo trá.

Ngay khi kí kết xong bản hợp đồng bán khống với Amati, Lawrence vội vàng tới thẳng khu chợ.

Mặc dù thời điểm buôn bán đã qua từ lâu, khu chợ vẫn đang cực kì sôi động, hết như ban ngày vậy. Các thương lái thi nhau uống rượu và chúc tụng nhau dưới ánh trăng, còn lính gác đêm chẳng mấy chốc cũng hòa vào đám đông dự hội.

Và cũng vào thời điểm đó, tuy đáng lẽ phải về nhà vì đã muộn nhưng Mark vẫn đang ở quầy hàng.

Anh ta đang uống rượu một mình, nhắm rượu bằng tiếng hô hào của người dự hội chung quanh, tự chứng minh rằng bản thân cũng đã từng là một thương nhân lưu động.

"Cái gì đây? Cô công chúa không cần người hộ tống nữa sao?" là những lời đầu tiên phát ra từ miệng Mark.

Còn Lawrence chỉ đáp lại bằng cách nhún vai, mỉm cười khổ não.

Mark bật cười. "Thôi, kệ đi, uống cái đã," nói đoạn, anh rót bia từ một cái

bình đất nung vào một cái vại rỗng.

"Tôi không làm phiền anh chứ?"

"Anh mà không định say hết mình thì có đấy!"

Lawrence đặt người xuống chiếc ghế gỗ xẻ và rút ra một túi vải chứa những đồng vàng và bạc lóng lánh. Anh đưa cốc bia được mời lên môi. Hương thơm từ bọt sủi lăn tăn lan khắp khoang miệng còn vị đắng thì quét sạch xuống tận cổ họng.

Mẻ bia này là chứng cứ cho thấy hoa bia có công dụng rất tuyệt. Không có gì bất ngờ khi một thương nhân buôn lúa biết được loại bia thượng hạng thế này, Lawrence thầm nghĩ.

"Bia ngon đấy."

"Năm nay mọi loại lúa đều được mùa. Nếu mùa màng thất bát, lúa mạch vốn để sản xuất bia sẽ được nướng thành bánh mì hết. Tôi phải cảm ơn vị thần mùa vụ mới được."

"Haha, công nhận," Lawrence đáp, sau đó đặt cốc bia lên bàn. "Nghe này, đây không phải là đề tài thích hợp để tiếp nối câu chuyện về bia ngon, nhưng..."

Mark nuốt ực xuống sau đó ợ ra. "Có thể kiếm lợi được không?"

"Khó mà khẳng định được. Có thể sẽ có một ít lợi nhuận từ đó, nhưng đó không phải mục tiêu tôi muốn hướng tới."

Mark bốc một lát cá muối rồi bỏ vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói. "Anh thành thật quá, anh bạn ạ. Đáng lẽ anh phải nói rằng chắc chắn kiếm được tiền. Tôi sẽ vui lòng giúp anh ngay."

"Tôi sẽ trả công cho anh, và có thể anh vẫn kiếm được một khoản từ đó."

"Nói đi."

Lawrence chùi bọt bia dính trên khóe miệng rồi nói. "Sau khi lễ hội kết thúc sẽ là lúc lúa được mua vào nhiều nhất, đúng không?"

"Ừ, chính xác."

"Tôi muốn nhờ anh tung tin đồn này hộ tôi."

Vẻ mặt của Mark chợt trở nên sắc bén, cứ như anh đang thẩm định lúa mì vậy. "Tôi không làm gì nguy hiểm đâu đấy."

"Nếu bản thân anh tự tung tin thì có thể sẽ có rủi ro, nhưng nếu để cậu học việc đi thì không vấn đề gì."

Đây chỉ là một tin đồn vụn vặt.

Nhưng tin đồn là thứ có thể mang tới sức mạnh khủng khiếp.

Có một câu chuyện kể lại rằng, một quốc gia nọ đã từng bị hủy diệt chỉ vì một tin đồn bắt nguồn từ một cậu nhóc trong trấn, đồn rằng nhà vua đang bị ốm. Tin đồn dần dần lan ra ngoài biên giới quốc gia, dẫn tới sự phân rã các nước đồng minh và cuối cùng là đất nước bị xâm lược.

Hóa ra thường ngày người ta chẳng có mấy chủ đề để có thể tán gẫu với nhau cả.

Vậy nên có vẻ như đôi tai của họ sinh ra chỉ để thu lượm hết những tin đồn nhỏ, để rồi phát tán chúng ra toàn thế giới.

Mark hất cằm ra hiệu, như thể muốn nói, "Tiếp đi."

"Khi tôi đánh tiếng, tôi muốn có người bắt đầu đồn rằng xem ra đã tới lúc giá của lúa mì tăng cao."

Mark nhú mào, ánh mắt anh ta như nhìn xuyên qua Lawrence và lạc ở nơi nào đó xa xăm. Anh đang cân nhắc tới ẩn ý trong những lời Lawrence vừa nói.

Cuối cùng, anh cười ngán ngẫm, quay trở lại trọng tâm.

"Anh muốn kéo giá của món khoáng thạch kia tụt xuống."

"Chính xác."

Lawrence tin tưởng phần lớn người đang gia nhập vào thị trường pirit đều tới thị trấn này để bán một mặt hàng nào đó, sau đó sẽ mua lại một cái gì đó trước khi rời đi.

Và khi họ đi, thứ họ muốn mua nhất chắc chắn là lúa mì.

Nếu người ta nghe ngóng được tin đồn rằng lúa mì sắp sửa tăng giá, họ chắc chắn sẽ bán hết pirit đi để mua những thứ mà họ vốn định mua khi tới đây.

Và kết quả là giá của pirit sẽ giảm xuống.

Khi nhu cầu giảm và giá giảm đến một chừng mực nào đó, nó sẽ bắt đầu tuột dốc không phanh.

Gã buôn lúa cầm cốc bia lên tu một ngụm dài sau đó nói. "Tôi không ngờ anh lại có thể nghĩ tới một ý tưởng đơn giản như vậy."

"Nếu tôi bảo tôi sắp sửa bán hạ giá một lượng lớn pirit vào đúng thời điểm này thì sao?"

Mark chớp mắt, và sau một lúc suy nghĩ, anh ta hỏi, "Bao nhiêu?"

"Tương đương một ngàn trenni."

"Cái g...! Một ngàn? Anh điên rồi sao? Anh có tưởng tượng được mình sẽ lỗ bao nhiêu không?"

"Tôi không quan tâm dù giá có hạ bao nhiêu đi nữa."

Mark cau có ra mặt, tay đưa lên gãi râu, miệng lẩm bà lẩm bẩm trong khi mắt thì hết đánh sang bên này lại sang bên kia. Căn cứ vào phản ứng kia, rõ ràng anh ta hoàn toàn không hiểu được Lawrence đang nghĩ gì.

"Chỉ cần tôi có được lượng pirit tương đương năm trăm đồng bạc, sau khi chuyện này kết thúc thì giá có tăng hay giảm tôi cũng không cần phải bận tâm."

Amati là người chịu rủi ro lớn hơn trong giao dịch mà Lawrence mang tới cho cậu ta.

Và đây chính là lý do.

"Chết tiệt. Anh đã bán khống đúng không?"

Hiển nhiên không có ai lại đi phàn nàn khi hàng hóa họ đang có trong tay tăng giá, nhưng trường hợp mà người ta không quan tâm dù hàng hóa của họ có giảm giá lại không nhiều.

Nếu hàng bán khống bị giảm giá, người ta chỉ cần phải mua lại chính chỗ hàng đó với một mức giá mới thấp hơn là có thể đảm bảo được lợi nhuận rồi. Còn nếu giá của hàng hóa kia tăng, chỉ cần kết hợp được nó với một giao dịch bình thường, Lawrence có thể tạo ra tình thế mà kết quả vẫn sẽ tương tự với anh dù giá tăng hay giảm.

Lợi thế quyết định của anh chính là ở việc giá của pirit chắc chắn sẽ giảm mạnh khi được bán ra với số lượng lớn, nhưng Amati thì lại cần giá tăng cao thì mới kiếm được lợi.

Về cơ bản, kế hoạch của Lawrence là sử dụng năm trăm đồng bạc anh nhận được từ Amati cộng với tài sản của bản thân để mua lại nhiều pirit nhất có thể; sau đó anh sẽ bán tất cả cùng lúc để đẩy giá tụt xuống đáy.

Việc này chỉ có thể thực hiện được một khi chịu bỏ hết toàn bộ ý định kiếm lời đi.

Từng là một thương nhân lưu động, Mark nhanh chóng hiểu ra tất thảy - bao gồm cả việc ai là nạn nhân ở đây.

"Tôi phải nói tôi thật sự cảm thấy thương tiếc cho chàng thương nhân buôn cá ngóc nghếch và tội nghiệp kia."

Nghe thấy vậy, Lawrence chỉ nhún vai đáp lại.

Dù kế hoạch trông có vẻ hoàn hảo nhưng ở đây vẫn còn một thứ khiến Lawrence chưa hoàn toàn yên tâm.

Trên đời này không có một kế hoạch nào tuyệt đối hoàn hảo cả.

"Anh có nghĩ cậu ta biết được việc tham gia vào một thương vụ mà mình không hiểu rõ nguy hiểm đến nhường nào không," Mark hỏi.

"Không, cậu ta hiểu được những rủi ro tiềm tàng, và cậu ta đã chấp nhận. Tôi đã giải thích rồi."

Mark bật cười khàn khàn rồi xử lý nốt chỗ bia còn lại. "Vậy tất cả những gì anh cần chỉ có vậy thôi sao?"

"Không, vẫn còn một chuyện nữa."

"Tôi đang nghe đây."

"Tôi muốn anh giúp tôi thu mua pirit."

Mark chờ dẫn nhìn Lawrence. "Anh không đặt trước nguồn hàng trước khi kí hợp đồng sao?"

"Làm gì có thời gian. Anh sẽ giúp tôi chứ?"

Đây chính là lỗ hổng trong kế hoạch của anh.

Dù kế hoạch có hoàn hảo thế nào đi nữa, nếu như không hội tụ đủ các yếu tố cần thiết thì nó sẽ chẳng đi đến đâu.

Và cái Lawrence cần còn lâu mới có thể gọi là dễ kiếm.

Anh có thể đứng chờ tới tận bình minh để xếp hàng mua pirit tại chợ như bất kì thương nhân nào khác. Nhưng nếu anh mua một lượng pirit trị giá hàng trăm trenni cùng một lúc, một sự tăng giá đột ngột là không thể tránh khỏi.

Anh phải tìm cách âm thầm mua pirit để hành động của mình không làm ảnh hưởng tới giá cả thị trường.

Để làm được việc này, cách tốt nhất chính là nhờ hàng loạt các thương nhân thành thị tới mua lẻ.

"Thanh toán bằng tiền mặt. Tôi thậm chí sẽ trả giá cao hơn giá thị trường. Nếu đủ số lượng, tôi còn có thể trả bằng luminone."

Nếu trenni bạc là một thanh gương, vậy luminone vàng là mũi giáo của cả một quân đoàn. Khi mua hàng hóa với số lượng lớn, không có món vũ khí nào mạnh mẽ hơn nó cả.

Lawrence có tiền nhưng lại thiếu mối quan hệ, và ngoài Mark ra, anh không nhờ được ai giúp nữa.

Nếu Mark từ chối, Lawrence sẽ chỉ còn cách tự mình đi tìm mua pirit.

Anh thậm chí còn không hình dung nổi việc công khai mua quặng tại đây, thị trấn nơi anh một năm chỉ đến làm ăn vài ngày, sẽ khó khăn tới nhường nào.

Mark vẫn bất động nhìn về một phương trời xa xăm nào đó.

"Tôi sẽ trả công cho anh tương xứng," Lawrence chêm vào. Tất nhiên anh sẽ không chỉ trả mỗi một khoản phí dịch vụ còm côi.

Ánh mắt của Mark quay trở về khi nghe thấy những lời đó.

Dù sao anh ta cũng là một thương nhân. Anh ta sẽ không làm gì không công cả.

Đáp án của Mark cực kỳ ngắn gọn. "Tôi không thể."

"Hiểu rồi, nếu vậy... Khoan, cái gì cơ?"

"Tôi không thể." Anh nhìn thẳng vào mắt Lawrence và nói.

"Cái..."

"Tôi không thể giúp anh việc này được." Anh chàng nói thẳng.

Lawrence nhào người tới phía trước. "Tôi sẽ trả anh phí dịch vụ mà, không phải là một con số nhỏ đâu. Anh sẽ không thiệt gì cả. Rõ ràng đó là một giao dịch thỏa đáng mà, đúng không?"

"Tôi không thiệt gì cả ư?" Anh ta nhúu mày, chòm râu vuông khiến nét

mặt của anh càng thêm nghiêm túc.

"Nhưng anh thật sự không thiệt gì mà? Tôi nhờ anh tìm và mua pirit chứ có phải bắt anh gánh vác khoản đầu tư mạo hiểm nào đâu. Anh có gì mà thiệt thòi chứ?"

"Lawrence." Cái tên của mình được cất lên khiến Lawrence im bật.

Nhưng Lawrence vẫn không hiểu được Mark đang nghĩ gì. Thật vô lý khi một thương nhân lại đi từ chối một đề nghị mang lại nhiều lợi ích như vậy mà không phải chịu một chút rủi ro nào.

Vậy tại sao anh ta lại từ chối?

Anh đang tự hỏi có phải Mark đang cố lợi dụng anh không, và suy nghĩ đó khiến ruột anh sôi lên vì giận dữ.

Mark tiếp tục, "Anh có thể trả tôi, giả sử đi, tối đa mười lumione đúng không?"

"Chà, căn cứ vào việc tôi chỉ nhờ anh mua hàng hộ, tôi buộc phải thừa nhận con số này hơi quá rộng rãi rồi. Có phải tôi nhờ anh băng qua cả một rặng núi một mình và mang về lượng quặng chất đầy cả một đoàn xe đâu."

"Nhưng anh đang bảo tôi đi mua pirit ngoài chợ hộ anh, đúng không? Và việc đó cũng tương tự như vậy đấy."

"Sao có th...?" Lawrence đứng phắt người dậy, đẩy cái ghế ngã nhào ra đằng sau. Anh suýt nữa đã tóm cổ tay buôn lúa trước mặt, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại được.

Mark không hề động dậy.

Vẻ mặt điềm đạm của anh ta không hề thay đổi.

"Ờ, ý tôi là, sao hai việc đó lại tương đương nhau được? Tôi có nhờ anh chạy quanh thị trấn suốt đêm, mang vác nặng hay đi tới chỗ núi non hiểm trở nào đâu. Tôi chỉ nhờ anh lợi dụng quan hệ để mua vào pirit thôi mà."

"Tương tự cả thôi, Lawrence," Mark gần như vẫn điềm tĩnh như vậy. "Anh là một thương nhân lưu động, chuyên băng qua các đồng bằng; còn tôi, tôi chiến đấu tại khu chợ. Những hiểm nguy mà anh thấy, đó chỉ là hiểm nguy của một thương nhân lưu động."

"Vậy..." Lawrence nuốt lại lời kháng nghị của mình. Vẻ mặt của Mark cũng nghiêm trọng dần, cứ như anh ta vừa nuốt phải cái gì đó đắng ngắt vậy.

Mark tiếp tục, "Với một thương nhân thành thị, việc đốt cháy giai đoạn để kiếm lời nhanh không phải là một đức tính tốt. Chúng tôi phải chậm rãi kiếm sống thông qua ngành nghề kinh doanh ổn định và thành thật để tích lũy danh tiếng, chứ không phải là kiếm lợi lớn từ các hình thức kinh doanh phong trào. Có thể tôi là chủ của cửa hàng này, nhưng danh tiếng của nó lại không chỉ thuộc về mình tôi. Còn cả vợ tôi, họ hàng người thân, cũng như bất kỳ ai liên quan tới nó. Nếu chỉ kiếm một ít tiền ngoài lề, vậy chẳng có gì xấu cả..."

Mark tạm dừng một lát để uống thêm một ngụm bia khác. Tuy vậy, đôi chân mày nhăn tít kia chắc chắn không phải đến từ vị đắng của bia. "... Nhưng giúp anh tìm và mua vào lượng pirit ngang giá năm trăm trenni lại là vấn đề khác. Anh nghĩ người dân trong thị trấn sẽ nhìn tôi và người thân của tôi như thế nào? Họ có coi tôi như một kẻ cơ hội, bỏ bê công việc làm ăn chính của mình và chỉ chăm chăm muốn kiếm lời nhanh hay không? Anh có thể trả tôi đủ tiền để bù đắp rủi ro đó hay không? Bản thân tôi cũng từng là một thương nhân lưu động, và tôi dám khẳng định rằng những chuyện lật vật mà thương nhân lưu động phải đối diện còn xa mới bằng được những việc mà thương nhân thành thị phải đương đầu."

Lawrence nín bật.

Mark đưa ra câu kết luận. "Cửa tiệm này có thể nhỏ, nhưng giá trị thương hiệu của nó thì không nhỏ đâu. Nếu thương hiệu này bị vấy bẩn, vậy có mười hay hai mươi đồng vàng cũng không đủ để bù đắp lại." Đây là một lời khẳng định hoàn toàn thuyết phục. Lawrence chỉ biết găm ánh mắt xuống mặt bàn, chẳng biết nói gì hơn.

"Là thế đó."

Mark không hề có ý lợi dụng Lawrence hay móc mĩa anh.

Anh ta chỉ nói sự thật.

Lawrence nhận ra dù anh và Mark đều là thương nhân, họ lại sống trong hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

"Tôi xin lỗi." Mark đáp.

Lawrence vẫn không thể đáp lại bằng một câu gì ra hồn.

Số lượng đồng minh còn lại của anh giờ còn không đáng để tính đến.

"K-Không, tôi mới là người phải xin lỗi vì đã nhờ anh việc bất khả thi này."

Lawrence cố gắng nghĩ xem anh có thể nhờ ai khác giúp; đáp án hiện lên chỉ có Batos.

Do Mark đã từ chối, hiện nay Batos là lựa chọn duy nhất.

Tuy nhiên Lawrence nhớ rõ khi Batos bắt mí cho anh về kế hoạch của Amati, ông ta đã nói kế hoạch kia của cậu nhóc không phải là một nước bài đáng ngưỡng mộ.

Batos là người chuyên kéo xe quặng băng qua những con đèo trắc trở và đầy hung hiểm - ông chắc chắn coi việc mua bán pirit kiểu lướt sóng là hành vi khó có thể chấp nhận.

Anh không quá tin tưởng rằng Batos sẽ giúp mình, nhưng Lawrence buộc phải dẹp nghi ngờ sang bên và đánh bạo nhờ vả, bởi anh không còn lựa chọn nào khác.

Anh xốc lại tinh thần và đứng dậy.

Nhưng đúng lúc đó, Mark lại lên tiếng. "VẬY là chàng Lawrence luôn tỉnh táo hóa ra cũng có những lúc như thế này à?"

Nét mặt của Mark không hề ẩn chứa thất vọng hay thích thú gì trong đó; chỉ đơn thuần là kinh ngạc.

"À, xin lỗi." Mark tiếp tục. "Đừng giận nhé. Chỉ là tôi thấy hơi khác thường thôi," anh vội vàng giải thích. Lawrence cũng ngạc nhiên trước thái độ của bản thân mình, chứ anh không hề giận chút nào.

"Nói thật tôi không rõ bạn đồng hành của anh là dạng người thế nào. Cơ mà, anh đâu cần phải bỏ ngần đó công sức chỉ để ngăn Amati lại chứ, phải không nào? Chắc chắn cô ta không đời nào lại dễ dàng bỏ rơi anh như vậy đâu. Ngay từ lần đầu thấy cô ấy ở bên anh là tôi đã biết rồi. Tự tin lên nào, anh bạn!"

Mark cuối cùng cũng mỉm cười, nhưng vẻ mặt của Lawrence thì không cảm xúc, "Cô ấy đưa tôi một tờ hôn thú đã có chữ ký. Chữ ký của người còn lại tất nhiên là Amati."

Hai mắt Mark mở lớn, đến đây anh mới nhận ra mình đã lỡ lời và thế là bèn gãi râu ngượng ngịu.

Thấy vậy, Lawrence nhún vai. "Nếu không có chuyện gì xảy ra thì tôi tất nhiên sẽ tự tin hơn. Nhưng quả thật đã có chuyện xảy ra."

"Chuyện đó xảy ra khi anh từ đây trở về sao? Trên đường đời đúng là không ai lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ? Nhưng anh vẫn còn hy vọng, thế nên anh vẫn còn cố gắng, tôi hiểu rồi."

Lawrence gật đầu, còn Mark thì bấu môi rồi thở dài. "Nhưng," Mark nói, "Tôi biết cô ấy là một người không tầm thường, nhưng không ngờ cô nàng lại phũ phàng như vậy... Mà tóm lại, anh có đầu mối nào khác chưa?"

"Tôi đang định tới bàn chuyện với ngài Batos."

"Batos hử? À, vậy là anh định nhờ ông ta nói chuyện với người phụ nữ đó hộ anh đúng không," Mark lẩm bẩm.

"... Người phụ nữ đó?" Lawrence hỏi lại.

"Hử? Ồ, vậy ra anh không định nhờ ông ta nói chuyện với cô ta hộ mình à? Ý tôi là người chép sử ấy. Anh gặp cô ta rồi đúng không?"

"Nếu anh muốn nói tới cô Diana thì tôi đã gặp rồi, nhưng tôi không hiểu cô ấy thì có liên quan gì ở đây."

"Chỉ cần anh không lo lắng tới hậu quả, anh hoàn toàn có thể thử làm việc với cô ta."

"Coi nào, anh muốn nói gì thế?" Lawrence hỏi. Mark ngoái ra đằng sau với vẻ đầy bí hiểm, sau đó khẽ thấp giọng và đáp. "Người phụ nữ đó có nhiều mối liên hệ với khu vực phía Bắc lắm. Đặc biệt là đám nhà giả kim - anh có thể gọi cô ta là kênh liên lạc của bọn họ cũng được. Theo quan điểm của chúng tôi, chính nhờ cô ta mà đám nhà giả kim có thể thành công thoát khỏi cảnh ngược đãi và tụt tập ở đây. Tất nhiên chỉ có những quý tộc địa phương

và các nguyên lão của các nghiệp đoàn mới biết chi tiết được. Ồ, và..."

Mark nhấp thêm một ngụm bia và tiếp tục, "Mọi người đều biết đám nhà giả kim có thừa pirit, tuy nhiên không ai muốn gây xôn xao chấn động, vậy nên họ không buôn bán gì với các nhà giả kim cả. Về phần Batos, ông ta ngược lại chỉ tập trung làm ăn với các nhà giả kim mà hiếm khi buôn bán với người khác. Không - chính xác là vì ông ta làm ăn với các nhà giả kim nên ông ta không thể buôn bán với bất kì ai khác. Vậy nên nếu anh sẵn sàng bắt chấp rắc rối có thể xảy ra, nhờ Batos nói chuyện với người phụ nữ đó cũng là một phương án khả thi."

Lawrence vẫn chưa xác định được bí mật mà anh vừa được tiết lộ này có thật hay không, nhưng Mark không có lý do gì phải nói dối anh cả.

"Tùy vào tình thế, đó cũng là một phương án đáng thử đấy. Lửa đã bắt đầu cháy sém lông mày rồi đúng không?"

Tuy đau khổ nhưng Lawrence buộc phải thừa nhận rằng một khi Mark đã từ chối không giúp đỡ thì tình thế của anh nguy ngập lắm rồi.

"Thật ra bản thân tôi khá vui khi được anh tới nhờ giúp đỡ, nhưng đây là tất cả những gì tôi có thể làm." Mark đáp.

"Không, tôi cực kỳ biết ơn là đằng khác. Suýt chút nữa thì tôi đã bỏ lỡ một cơ hội lớn."

Lawrence cũng hiểu được lý do khiến Mark từ chối mình là hoàn toàn hợp lý.

Mark là một thương nhân thành thị, còn Lawrence là một thương nhân lưu động. Năng lực cũng như hạn chế của mỗi bên tất nhiên sẽ có sự khác biệt rõ ràng.

"Tôi biết mình đã từ chối đề nghị của anh... nhưng tôi vẫn sẽ cầu chúc cho anh thành công."

Và lần này đến lượt Lawrence mỉm cười. "Anh đã dạy cho tôi một điều rất đáng giá đấy chứ. Riêng nó thôi đã đủ xứng với thời gian tôi bỏ ra rồi," anh chân thành đáp. Trong tương lai, khi phải tiếp xúc với những thương nhân thành thị khác, Lawrence đã có kinh nghiệm của ngày hôm nay để tận dụng. Đây quả thật là một bài học đáng giá.

Nghe thấy vậy, Mark gãi râu sồn sột, không biết có phải là do những lời anh nói hay không.

Anh ta nhúu mày sau đó liếc sang bên rồi nói. "Tôi có lẽ không trực tiếp giúp được anh, thế nhưng tôi có thể tiết lộ tình hình tài chính của những người khác cho anh."

Điều này làm Lawrence ngạc nhiên ra mặt, còn Mark thấy vậy bèn nhắm mắt lại.

"Đến chỗ cửa tiệm của tôi sau. Ít nhất tôi cũng có thể nói cho anh biết nên mua của ai."

"... Thật lòng cảm ơn anh," Lawrence cảm ơn chân thành.

Như thế không nói nên lời, Mark lắc đầu rồi thở dài. "Khi anh bày ra vẻ mặt đó, tôi chợt hiểu tại sao cô gái kia lại phũ phàng như vậy rồi."

"Ý anh là sao?"

"À không có gì. Chỉ là thương nhân thì nên tập trung vào việc làm ăn đi thì hơn."

Lawrence thật muốn bắt tên Mark đang cười khà khà kia giải thích cho rõ

ngọn ngành, cơ mà lúc này anh đang cần phải tập trung vào Batos và Diana.

"Chúc anh may mắn." Mark nói.

"Cảm ơn."

Ngực của Lawrence vẫn đang căng tràn vì lo lắng, và nếu anh phải đi đàm phán, vậy thì anh cần làm càng sớm càng tốt.

Anh cảm ơn Mark một lần nữa sau đó rời quầy hàng của anh ta mà đi.

Người ta hay bảo thương nhân lưu động là kiểu người sẽ không có bạn. Rảo bước trên đường cái, Lawrence thầm tự nhủ điều này chẳng đúng chút nào.

Trước tiên Lawrence quyết định tới thương quán trước.

Anh có hai mục tiêu: Thứ nhất là tìm hiểu xem Batos hiện có pirit trong tay hay có đầu mối thu mua nào không, và thứ hai là nhờ Batos đưa anh tới gặp Diana.

Anh vẫn nhớ rõ lời nhận xét của Batos về kế hoạch kiếm tiền của Amati - không phải là một nước bài đáng tán thưởng, Batos đã nói vậy.

Đó là người đàn ông thường xuyên kéo xe chở quặng và đá quý từ những hầm mỏ và băng qua những con đèo hiểm trở. Ông ta có lẽ sẽ coi việc đầu cơ pirit như thế này là một hành động đáng khinh.

Mặc dù biết việc mình đang làm là bất khả thi nhưng Lawrence vẫn phải thử.

Len qua những con ngõ để tới thương quán, bỏ ngoài tai tràng náo nhiệt của lễ hội vẫn còn đang rất rôm rả dù trời đã khuya.

Và cuối cùng anh cũng tới nơi - một con đường với các thương quán xếp dài hai bên. Mỗi tòa nhà đều được treo đèn lồng sáng trưng, và khắp nơi là từng nhóm, từng nhóm người quây thành vòng tròn và nhảy múa. Thịnh thoảng anh còn bắt gặp cảnh một toán nhân viên tiếp tục hưởng ứng không khí lễ hội bằng vài màn đấu kiếm vụng về.

Xuyên qua con phố tấp nập, Lawrence tới trụ sở nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen. Anh lặng lẽ tiến vào trong qua cánh cửa mở toang và đi ngang qua những thành viên của nghiệp đoàn đang thỏa sức uống rượu.

Hình ảnh giữa những người chỉ muốn lặng lẽ uống rượu bên trong và những người muốn tham gia vào đám đông ngoài kia hiện ra khá rõ nét. Dưới ánh đèn thấp bằng dầu cá với mùi đặc trưng, cả đại sảnh chìm trong những cuộc chuyện trò trầm lắng cùng những tràng cười nhiệt thành.

Một vài người xem ra đã để ý thấy Lawrence xuất hiện và nhìn anh với ánh mắt tò mò, nhưng phần lớn mọi người thì đều đang tập trung tận hưởng cuộc vui cho riêng mình.

Lawrence nhìn thấy người mà anh đang tìm kiếm và tiến thẳng tới chỗ ông ta.

Ông ấy ngồi trên một cái bàn cùng vài thương nhân đứng tuổi khác. Dưới ánh đèn mờ ảo, trông ông tựa tựa một vị tu sĩ.

Đó là Gi Batos.

"Xin lỗi vì đã chen ngang vào cuộc vui của mọi người," Lawrence khẽ nói. Những người thương nhân lớn tuổi với hàng chục năm kinh nghiệm lập tức hiểu ra ngay anh tới đây để bàn chuyện công việc.

Họ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhấp rượu và đưa mắt nhìn Batos.

Batos khẽ mỉm cười. "Hô, xin chào, anh Lawrence. Tôi giúp gì được cho anh?"

"Xin lỗi vì đã đường đột, nhưng tôi cần nói chuyện với ông."

"Chuyện làm ăn đúng không?"

Sau một lúc do dự, Lawrence gật đầu.

"Chúng ta lại chỗ kia nói chuyện nhé. Không thể để mấy lão già lẩm cẩm này cướp hết lợi nhuận của chúng ta được, đúng không."

Những thương nhân còn lại liền cười ồ lên, sau đó nâng cao cốc lên như muốn nói, "Chúng tôi sẽ tiếp tục mà không có anh."

Lawrence cúi chào bọn họ sau đó theo chân Batos đi vào sâu trong thương quán.

Trái ngược hoàn toàn với đại sảnh với đầy tiếng cười đùa và mùi rượu thơm phức, hành lang phía sau trong thương quán vắng lặng không khác gì một con hẻm nhỏ; ánh đèn chẳng mấy chốc đã không còn với tới được chỗ họ, còn tiếng ồn ào từ đám đông đằng xa nhạt nhòa dần như ánh lửa từ phía bên kia bờ sông xa xôi.

Vào đúng lúc này, Batos dừng chân và quay đầu lại. "Thế anh muốn bàn chuyện gì nào?"

Không việc gì phải vòng vo nữa cả. Lawrence vào thẳng vấn đề. "Tôi đang muốn được có pirit. Hiện nay tôi đang tìm người có trữ lượng hàng lớn, và tôi nghĩ ông có lẽ biết tôi nên bắt đầu từ đâu."

"Pirit ư?"

"Đúng vậy."

Batos có một đôi mắt xanh thẫm gần như đen láy. Dưới ánh đèn vàng đỏ, chúng tựa như có màu xám vậy.

Đôi mắt đó đang lặng lẽ nhìn về phía Lawrence.

"Ông có đầu mỗi gì không?" Lawrence hỏi lại.

Đến đây Batos bèn thở dài và dụi mắt. "Anh Lawrence, anh..."

"Sao cơ?"

"Anh có nhớ những gì tôi nói khi kể về cái mà cậu Amati trẻ tuổi đang mưu tính không?"

Lawrence lập tức gật đầu. Tất nhiên là anh nhớ. "Không chỉ vậy, tôi còn nhớ cô Diana rất ghét bàn chuyện làm ăn."

Batos bỏ tay ra khỏi mắt sau đó dừng lại, ánh mắt của ông ta lần đầu tiên hiện lên cái vẻ mà người ta mong đợi ở một thương nhân.

Đó là ánh mắt của người đàn ông cả cuộc đời dâng hiến cho việc chuyên chở hàng hóa bình an vượt qua muôn vàn khó khăn, không quan tâm tới việc bản thân kiếm được bao nhiêu lợi nhuận.

Ánh mắt đó tựa như ánh mắt của một con sói. "Vậy tức là anh đang nhắm tới kho hàng của các nhà giả kim đúng không?"

"Giờ thì dễ nói chuyện hơn rồi đấy, đúng vậy. Tuy nhiên, tôi nghe nói nếu như không được cô Diana chấp thuận, không ai được phép kinh doanh cả. Chính vì vậy tôi mới tới chỗ ông."

Lawrence đột nhiên nhớ tới thời điểm khi anh mới bắt đầu khởi nghiệp kinh doanh - không có một mối quan hệ nào trong tay, cứ tới gặp bữa người

ta mà không báo trước, nói bất kỳ những gì cần nói để kiếm được mỗi làm ăn.

Đôi mắt Batos hơi trừng ra vì kinh ngạc, để rồi sau đó bị ông ta ép trở về trạng thái bình thường. "Kinh doanh pirit có lời đến mức khiến anh dù biết rõ mọi chuyện vẫn muốn mạo hiểm giao dịch với họ ư?"

"Không, không phải vậy."

"Vậy... anh muốn nhờ pirit để tiên đoán tương lai hoặc trừ tà đuổi bệnh, giống như tin đồn mà mọi người kháo nhau ư?" Batos nở cụ cười khoan dung, cứ như đang chơi đùa cùng đứa cháu nội của mình vậy. Đây chính là cái cách mà ông ấy nói đùa.

Nhưng Lawrence không hề tức giận mà cũng không sốt ruột.

Để kiếm lợi cho mình, một thương nhân có thể căng mắt nhìn một bàn cân đong đưa cả đêm, nếu như việc đó là cần thiết. "Tôi làm việc này là vì mục đích cá nhân. Tôi sẽ không phủ nhận việc này."

Hai mắt Batos mở lớn, nhưng ánh mắt thì vẫn găm chặt mà không hề suyuyển.

Nếu anh ngoảnh mặt đi ở đây, cơ hội tốt nhất để tìm nguồn hàng pirit cũng sẽ biến mất theo.

Lawrence không dư dả thời gian để cho phép điều đó xảy ra.

"Nhưng tôi làm việc này không phải là để kiếm lợi từ cơn sốt pirit kia. Mục đích của tôi đơn... đơn giản hơn thế nhiều."

Batos không hề ngắt lời anh, và Lawrence coi đây là tín hiệu để mình tiếp tục.

"Ông Batos, ông cũng là một thương nhân lưu động, ông chắc chắn cũng

từng có những lần khiến hàng hóa mình đang chở rơi vào khe vực."

Vẫn im lặng.

"Khi xe hàng của chúng ta rơi vào vũng bùn, chúng ta liền phải đương đầu với lựa chọn khó khăn, hoặc là cố gắng cứu chúng, hoặc bỏ mặc chúng chìm trong bùn lầy. Giá trị của hàng hóa, lợi ích, lượng tiền trong tay, chi phí khi gọi trợ giúp - thậm chí cả nguy hiểm khi bị tấn công bởi toán cướp - chúng ta cân nhắc tất cả và đưa ra quyết định xem nên bỏ lại hay là không."

Batos từ từ lên tiếng. "Và anh nhận ra mình đang rơi vào tình cảnh ấy đúng không?"

"Đúng vậy."

Đôi mắt Batos sáng rực lên, như thể chúng có thể nhìn thấy tận cùng lối mòn đen kịt.

Ông đã đi trên tuyến đường đó cả một đời người, và rồi tìm tới Diana để được nghe kể về những câu chuyện trên những tuyến đường mà ông chưa được đi.

Đôi mắt đó chắc chắn có thể nhìn thấu mọi điều dối trá.

Nhưng Lawrence không hề nao núng.

Bởi anh không hề nói dối.

"Tôi đã quyết tâm không bỏ lại hàng hóa của mình. Vậy nên chỉ cần tôi có thể mang nó trở lại xe hàng, tôi nguyện ý chấp nhận một vài rắc rối."

Batos đã nhận ra "hàng hóa" kia là gì và tại sao Lawrence lại thành khẩn như vậy.

Nhưng lão thương nhân già chỉ nhắm mắt lại mà chẳng nói gì.

Còn gì để nói nữa không đây? Lawrence tự hỏi. Liệu anh có nên tiếp tục lần tới không?

Tiếc cười vang vọng từ hành lang nghe thật mĩa mót và chói tai.

Thời gian quý giá đang từ từ vượt mất.

Lawrence đã lên dây cót để sẵn sàng tiếp tục.

Nhưng đến phút chót, anh dừng lại.

Anh nhớ lại lời thầy của mình từng dặn, rằng chờ đợi là thứ vũ khí mạnh mẽ nhất khi nhờ cậy người khác.

"Đó là thứ mà tôi muốn thấy," đúng lúc này, Batos chợt mỉm cười và nói. "Thương nhân giỏi là người biết kiên nhẫn chờ đợi, dù thời gian có hạn, khi đó là lựa chọn duy nhất của anh ta."

Lawrence nhận ra mình vừa bị thử thách; mồ hôi lạnh túa ra sau lưng khiến anh rùng mình.

"Tất nhiên ngày xưa tôi còn thiếu kiên nhẫn hơn nhiều."

"Ồ..."

"À ừ. Tiếc là hiện giờ tôi không có nguồn cung pirit nào cả. Nhưng chắc hẳn những nhà giả kim kia có."

"Vậy thì..."

Batos khẽ gật đầu. "Tất cả những gì anh cần nói là 'Tôi tới mua một hộp lông vũ trắng.' Cứ nói vậy là anh sẽ được qua cửa. Việc còn lại phụ thuộc hết

vào anh. Anh phải hết sức khôn khéo khi làm việc với Diana đấy. Tôi không nghĩ từng có ai vào đây mua pirit đâu."

"Cảm ơn ông nhiều. Để cảm tạ, tôi..."

"Chỉ cần kể cho tôi nghe một câu chuyện hay là đủ để cảm tạ rồi. Anh nghĩ sao? Thấy tôi có giống Diana không?"

Batos nhe răng cười hồn nhiên; thấy vậy, Lawrence không nhịn được phì cười.

Batos tiếp tục, "Anh sẽ không bao giờ biết được Diana ngủ vào lúc nào đâu, vậy nên anh có thể tới đó ngay bây giờ. Và nếu anh muốn đi thì đi sớm sớm vào. Thời gian là vàng bạc mà." Ông ta chỉ tay ra phía sau thương quán. "Nếu theo đường này, anh có thể rời đi mà không phải trả lời thêm bất kì câu hỏi nào."

Lawrence cảm ơn Batos và chạy dọc theo hành lang. Anh có ngoái đầu lại và nhận ra lão thương nhân già vẫn đang mỉm cười.

Quay lưng lại với ánh đèn trên đại sảnh, Batos có nét gì đó hao hao với thầy của mình, Lawrence nghĩ bụng.

Rời khỏi thương quán và chạy thẳng về hướng Bắc, chẳng mấy chốc Lawrence đã tới chỗ bức tường đá.

Tiếc là anh không may mắn tới mức gặp được ngay cổng vào, thế nên anh phải chạy men theo bức tường một lúc thì mới tìm thấy nó, mở cánh cửa cột kẹt ra và tiến vào.

Tất nhiên trong này không có một ngọn đèn nào, nhưng vừa chạy, hai mắt Lawrence cũng dần dần thích nghi được với cảnh tờ mờ. Ngoài ra, là một thương nhân lưu động thường xuyên phải cắm trại bên đường, anh cũng đã

tương đối quen thuộc với đêm tối như thế này.

Tuy nhiên, ánh đèn le lói phát ra từ những khe hở trên những cánh cửa gỗ, tiếng mèo kêu vang vọng ở đâu đó, cũng như tiếng chim vỗ cánh thi thoảng lại vang lên, tất cả đều có vẻ rùng rợn hơn ban ngày nhiều.

Nếu không có giác quan định vị sắc bén của các thương nhân lưu động, Lawrence ắt hẳn đã lạc đường để rồi sự đến mất hồn mất vía mà tháo chạy.

Và đến khi tới được nhà Diana, anh thật sự nhẹ nhõm hẳn.

Hết như việc tìm tới được căn chòi của một bác tiểu phu mình quen biết sau một cuộc hành trình dài xuyên qua một cánh rừng u ám vậy.

Nhưng phía bên ngoài cánh cửa, nơi Lawrence đang đứng, có lẽ không có người quen nào đang rộng mở vòng tay đón chờ anh.

Dù đã có khẩu lệnh từ Batos, khi Lawrence nhớ lại cuộc trao đổi với Diana, anh thật sự cảm nhận được cô rất ghét việc kinh doanh.

Không biết anh có mua được pirit ở đây không.

Lo lắng bắt đầu dâng lên trong lồng ngực, nhưng anh hít sâu một hơi dài để đè nén nó xuống.

Anh phải có được chỗ khoáng thạch đó.

Bởi anh muốn bên Holo trên những chuyến hành trình về sau.

"Xin lỗi, có ai ở nhà không?" Lawrence khẽ gõ nhẹ lên cửa và ngần ngừ hỏi.

Sự tĩnh lặng của một căn nhà mà chủ nhà đã đi ngủ có một chút khác biệt so với sự tĩnh lặng khi không có ai ở nhà.

Và nếu là trường hợp đầu, sự tĩnh lặng đó khiến anh do dự không dám cất tiếng. Không có tiếng hồi đáp từ sau cánh cửa.

Nhưng vẫn có một chút ánh sáng rỉ ra qua các khe hở, vậy nên dù có thể đang ngủ, có lẽ Diana vẫn đang ở trong nhà.

Thị trấn có những hình phạt rất nghiêm khắc dành cho những người để đèn cháy dở rồi đi ngủ, nhưng có lẽ khó mà kiểm được lính tuần đêm nào lảng vảng ở quận này.

Ngay khi Lawrence đang định tiếp tục gõ cửa thì anh chợt nghe tiếng ai đó ở phía sau cửa bước lại.

"Ai đấy?" Thanh âm phát ra nghe khá yếu ớt, có vẻ vẫn còn ngái ngủ.

"Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô vào giờ này. Tôi là Lawrence; hôm qua tôi có cùng ông Batos tới thăm cô."

Một thoáng lặng xuất hiện, theo sau đó là tiếng sột soạt của vải. Tiếp đó, cánh cửa từ từ mở ra.

Ánh đèn như ủa ra khỏi ngôi nhà, cùng với nó là không khí bên trong phòng.

Ánh mắt Diana trông có vẻ khá uể oải và khó chịu.

Cô vẫn đang mặc kiểu áo choàng như hôm qua khi anh tới gặp. Từng là một nữ tu, cô hẳn luôn mặc cùng loại quần áo này quanh năm, cả sáng lẫn tối, khiến Lawrence không tài nào mà biết được có phải anh vừa đánh thức cô dậy hay không.

Dù sao thì việc tới thăm một người phụ nữ sống một mình vào giữa đêm hôm khuya khoắt này cũng là một hành động hết sức thô lỗ; Lawrence biết rõ

điều này nhưng anh vẫn không chút do dự lên tiếng.

"Tôi biết xuất hiện vào giờ này là rất bất lịch sự, nhưng tôi vẫn phải đến." Anh tiếp tục, "Tôi muốn mua một hộp lông vũ trắng."

Hai mắt Diana nheo lại khi cô nghe thấy câu khẩu lệnh mà Batos chỉ cho anh. Cô xê người sang bên và đưa tay dẫn anh vào nhà.

Bên trong nhà cô - ngôi nhà sạch bóng mùi lưu huỳnh - trông có vẻ còn bừa bộn hơn cả ngày hôm qua.

Kể cả nơi duy nhất được cho là gọn gàng trong phòng - kệ sách - cũng đã thành một mớ hỗn độn. Hầu hết sách đã bị lấy ra khỏi kệ và bị mở bung ra, phơi những trang giấy trắng ngả lên trần nhà.

Và ở đây thậm chí còn có nhiều bút lông chim nằm vất vưởng hơn trước.

Trong khung cảnh bẽ bộn với những cây bút lông chim hầu như còn mới nguyên, Lawrence cảm thấy trong bầu không khí có gì đó rờn rợn.

"Trời ạ, quá nhiều khách đến cùng một ngày. Lễ hội đúng là thứ khiến tất cả mọi người ra khỏi nhà thật," Diana nói, có vẻ như là tự nói với chính mình. Cô ngồi xuống - và vẫn như trước, cô không hề dọn ghế mời Lawrence ngồi.

Lawrence đang định ngồi đại vào một trong những cái ghế không bị chất đầy bởi đồ đạc thì đột nhiên nhận ra có điều gì đó không ổn.

Quá nhiều khách.

Vậy là đã có người tới trước Lawrence.

"Tôi đoán ngài Batos đã bảo ngài tới xin một hộp lông vũ trắng đúng không?"

Lawrence vẫn đang lo lắng không hiểu người tới trước anh là ai, nhưng sau đó anh lắc đầu để gạt nó đi. "À vâng. Tôi rất lấy làm tiếc khi phải thừa nhận rằng tôi đã bắt ông ta chỉ cách để có thể gặp được cô..."

"Trời ạ, thật ư? Thật khó mà tin được có người có thể bắt Batos làm việc gì đấy," Diana mỉm cười ra điều rất thích chí.

Lawrence hoàn toàn không biết phải đáp lại thế nào.

Dù tính cách khác biệt, nhưng một phần nào đó về Diana khiến Lawrence nhớ tới Holo.

"Thế có việc gì gấp gáp tới mức khiến ngài phải đi thuyết phục lão già cứng đầu kia thế?"

Có rất nhiều người thèm muốn tìm tới tài năng cũng như những thứ được tạo ra từ bàn tay của các nhà giả kim với vô số những lý do khác nhau.

Còn Diana là một cái đập nước để kiểm soát những ham muốn đó.

Lawrence không biết tại sao, nhưng Diana - ngồi trên ghế và bình thản nhìn anh - trông hết như một loài chim khổng lồ, dang đôi cánh thép bảo vệ những quả trứng của mình vậy.

"Tôi cần mua pirit," dù bị khí chất của Diana lấn át, Lawrence vẫn gắng nói ra được.

Diana đặt bàn tay trắng trẻo của mình lên má. "Tôi nghe nói giá hiện đang tăng khá cao."

"Đó không ph..."

"Tất nhiên, Ngài Batos sẽ không bao giờ giúp đỡ ngài nếu chỉ vì một thứ nhỏ nhặt như lợi nhuận. Vậy là có lý do khác phải không?"

Anh cảm giác Diana luôn luôn đi trước anh một bước. Người phụ nữ này lanh lẹ hơn Lawrence nhiều và có vẻ như luôn muốn thể hiện điều đó ra.

Không được tức giận, Lawrence tự nhủ. Anh đang bị thử thách.

Anh gật đầu. "Không phải là chuyện làm ăn. Tôi cần pirit cho một cuộc chiến."

Diana mỉm cười, hai mắt cô nheo lại. "Cuộc chiến với ai?"

"Là..."

Anh ngần ngừ không muốn nói tên Amati ra. Không phải là vì anh cảm thấy việc đó không phù hợp.

Mà là anh đang tự hỏi liệu Amati có phải là đối thủ thực sự của mình trong trận chiến này hay không.

Suy cho cùng Amati cũng chỉ là hào nước bên ngoài, đối thủ thực sự của anh đang ẩn sâu bên trong.

Anh lắc đầu. "Không, là..." Lawrence nhìn Diana. "Là một cuộc đối đầu với chính hàng hóa của tôi."

"Hàng hóa?"

"Kẻ thù của thương nhân lưu động luôn luôn là hàng hóa của anh ta. Ước tính giá trị, lên kế hoạch vận chuyển, quyết định đích đến. Chỉ cần phạm một sai lầm trong các khâu đó thôi, anh ta sẽ thất bại. Ngay lúc này đây, tôi đang cố hết sức lấy lại món hàng đã rơi khỏi xe tôi. Sau khi tính toán lại giá trị, cân nhắc phương thức vận chuyển và điểm đến, tôi nhận ra đây là món hàng mà tôi không được phép đánh mất."

Ngon tóc mái của Diana khẽ phất phơ, tựa như một làn gió nhẹ vừa mới thổi qua - nhưng không, đó chỉ là hơi thở của cô ấy.

Cô dịu dàng mỉm cười và lượm một cây bút lông ở dưới chân lên.

"'Mua một hộp lông vũ trắng' chỉ là một câu khẩu lệnh màu mè cho có thôi. Chỉ cần khiến tôi thấy vui thì tôi chẳng bận tâm lắm, ý nghĩa của nó chỉ có vậy. Một con chim sẽ đánh rơi lông vũ của nó khi đập cánh liên hồi và đầy phấn khích đúng không? Những người được tôi giao cho khẩu lệnh này sẽ giúp tôi lựa chọn khách viếng thăm cẩn thận, vậy nên tất cả những gì tôi cần làm chỉ là nhìn lướt qua họ và nhận ra ngay. Tôi không quan tâm giá pirit lên cao thế nào. Ngài thích mua bao nhiêu thì mua."

Lawrence vô thức bật dậy khỏi ghế. "Cảm.."

"Tuy nhiên," Diana ngắt lời anh và nói tiếp. Lawrence đột nhiên có dự cảm không lành.

Nhiều vị khách viếng thăm trong ngày. Một cái ghế không bị chất gì bên trên.

Không thể nào - ý nghĩ kia chợt lớn vồn trong đầu Lawrence.

Khuôn mặt Diana hiện lên đầy vẻ nuối tiếc. "Có người đã tới mua trước rồi."

Quả đúng như những gì anh lo sợ.

Anh lập tức hỏi câu hỏi mà bất kỳ thương nhân nào đều sẽ hỏi.

"Người đó mua bao nhiêu? Giá cả thế nào?"

"Bình tĩnh lại đi. Người kia tới đây mua chịu chứ không cầm pirit về. Ngài có thể nói họ chỉ đơn giản tới đặt mua mà thôi. Về phần mình, tôi cũng

không ngại để ngài lấy chỗ khoáng thạch thay cho người kia. Hay là thử đi thương lượng với bên ấy nhé? Còn về phần số lượng, tôi nhớ tổng giá là khoảng mười sáu ngàn irehd theo giá thị trường."

Vậy là bốn trăm trenni. Nếu anh có thể mua được chừng ấy, kế hoạch của anh sẽ càng thêm đảm bảo. "Tôi hiểu rồi. Cảm phiền cô cho tôi biết người mua là...?"

Nếu Diana nói người đó là Amati, vậy mọi hy vọng của Lawrence sẽ tan tành mây khói hết.

Nhưng cô ấy chỉ khẽ lắc đầu. "Tôi sẽ tự đứng ra đàm phán. Vì mục đích an toàn, không một ai khác được biết đến danh tính của những người đến làm ăn với nhà giả kim chúng tôi."

"N-Nhưng-"

"Ngài có ý kiến gì chẳng?" Cô lạnh lùng mỉm cười.

Lawrence là người đi nhờ vả; anh chỉ có thể nín nhịn.

"Ngài nói đây là một cuộc chiến, từ đó tôi đặt giả thiết rằng tình hình lúc này không bình thường chút nào. Tôi sẽ giúp ngài bằng tất cả những gì tôi có thể và sẽ cho ngài biết kết quả càng sớm càng tốt. Khi nào tôi có thể tìm gặp được ngài?"

"À, ờ... ở khu chợ, phía trước quầy bán quặng đá. Tôi sẽ ở đấy trong suốt thời gian phiên chợ diễn ra. Ngoài ra, nếu cần, cô có thể liên lạc với thương nhân buôn lúa Mark, chỗ của anh ta ở..."

"Tôi biết chỗ ấy rồi. Tôi sẽ gửi tin cho ngài ngay khi có thể."

"Cảm ơn cô." Ngoài câu cảm ơn ra, anh chẳng nghĩ ra mình nên nói gì

thêm.

Tuy nhiên dựa vào kết quả đàm phán của Diana cũng có nghĩa là có thể anh sẽ không mua được viên pirit nào. Hậu quả khi đó sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Dù vậy đây là tất cả những gì anh có thể nói.

"Tôi sẵn sàng đưa ra một cái giá hấp dẫn. Tất nhiên gấp đôi thị trường hay đại loại thế là chuyện không thể, nhưng xin báo với người đó là tôi sẽ khá hào phóng."

Diana mỉm cười và gật đầu, sau đó ngồi dậy.

Lawrence nhận ra đã đến lúc anh phải về. Chỉ riêng việc anh không được mời mà vẫn tới đây, vào thời điểm khuya khoắt như thế này, vậy mà vẫn chưa bị đuổi cổ đi ngay đã là một kỳ tích rồi.

"Xin lỗi vì đã đường đột gọi cô vào giờ này."

"Không sao đâu. Với tôi ngày và đêm cũng không có nhiều ý nghĩa!"

Không hiểu sao anh cảm giác cô nàng không hề đùa bỡn, nhưng anh vẫn bật cười.

"Chỉ cần ngài có thể mang tới những câu chuyện, ngài có thể ở lại đây cả đêm, tôi hoàn toàn không để tâm đâu."

Những lời của cô có thể khiến người ta coi là một lời mời gọi dụ dỗ, nhưng Lawrence biết cô nàng chỉ đang nói thật.

Nhưng tiếc thay, anh đã kể cho cô ấy nghe mọi câu chuyện mà anh biết rồi.

Thay vào đó, một nghi vấn bất ngờ hiện ra trong tâm trí anh.

"Có chuyện gì sao?" Diana hỏi.

Đang bị suy nghĩ kia bủa vây, Lawrence chợt tỉnh lại.

Anh luống cuống bảo cô rằng không có chuyện gì cả, sau đó đi ra ngoài cửa.

Câu hỏi đó thật là hoang đường. Anh không thể mở miệng hỏi được.

"Trước khi rời khỏi nhà của một người phụ nữ lại còn tỏ ra bí ẩn như vậy - sự trừng phạt của thần linh sẽ giáng xuống đầu anh đấy nhé." Diana duyên dáng đáp. Nụ cười tinh nghịch của cô khiến anh cảm thấy cô sẽ thật sự trả lời bất kì câu hỏi nào của anh.

Và có lẽ cô là người duy nhất có thể.

Đang đi tới cửa, anh chợt quay lại và hỏi.

"Tôi... có một câu hỏi."

"Ngài thích hỏi gì cứ hỏi đi," cô không chút do dự đáp.

Lawrence đăng hăng cổ họng. "Có bất cứ câu chuyện nào kể về các vị thần... cùng con người, họ... yêu nhau, trở thành một cặp không?"

Anh biết nếu Diana hỏi tại sao anh lại muốn hỏi câu đó thì anh chắc chắn sẽ không trả lời được.

Tuy nhiên, bất chấp mọi rủi ro, Lawrence vẫn phải hỏi.

Holo đã từng khóc rấm rức, rằng giá như cô mà có được một đứa con, có lẽ cô sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa.

Nếu điều này là khả thi, anh muốn báo cho cô ấy biết và trao cho cô một chút hy vọng nho nhỏ.

Diana sững lại trong tích tắc trước câu hỏi, nhưng cô mau chóng lấy lại bình tĩnh và từ tốn, đều đặn đáp.

"Có nhiều lắm."

"Thật ư?" Lawrence ngạc nhiên bật thốt.

"Ừ, ví dụ... a, xin lỗi. Ngài đang vội."

"À ừ, vâng. Nhưng có lẽ sau này... nếu cô không ngại, tôi muốn được nghe kể chi tiết."

"Chắc chắn rồi."

May thay, cô ấy không hỏi lý do tại sao anh muốn biết.

Lawrence trao cho cô những lời cảm ơn sâu sắc nhất rồi sau đó rời đi.

Ngay khi sắp sửa đóng cửa, hình như anh nghe thấy cô ấy khẽ thì thào: "Cố gắng lên."

Khi anh ngoái đầu lại thì cửa đã đóng rồi.

Chẳng lẽ cô ấy biết về cuộc chiến giữa anh và Amati?

Có gì đó rất đáng ngờ trong cuộc nói chuyện hôm nay, nhưng Lawrence không có thời gian để đào sâu thêm.

Tiếp theo, anh cần trở về quầy của Mark, sau đó tìm hiểu xem có những ai khác đang sử dụng pirit với số lượng lớn.

Thời gian của anh không nhiều - và tồi tệ hơn, anh lại còn không có đủ lượng pirit cần thiết trong tay.

Cứ tiếp tục thế này thì sẽ chẳng có cuộc chiến nào cả. Khi đó anh chỉ còn cách trông cậy vào việc cầu khẩn các vị thần che chở thôi.

Cho dù có phải dựa dẫm vào bạn bè thì anh cũng phải bắt bằng được Mark cho anh một vài cái tên, và cho dù có phải trả cao hơn giá trị thực thì anh cũng phải có bằng được pirit.

Lawrence tự hỏi không biết những thương vụ điên rồ lúc nửa đêm này liệu có mang anh lại gần Holo được hay không, nhưng anh chỉ nhận lại câu trả lời bất an trong lòng.

Khi trở lại quầy hàng của Mark, Lawrence thấy anh ta vẫn đang ngồi trên cái bàn đó, vẫn đang uống thứ bia đó, tuy nhiên lúc này có thêm cậu học việc đứng sau, chăm chăm nhấm nháp một lát bánh mì.

Khi Lawrence còn đang trầm nghĩ 'thật kì lạ khi cậu nhóc lại ăn tối vào giờ này' thì Mark để ý thấy anh xuất hiện.

"Thế nào rồi?" anh ta hỏi.

"Như anh thấy đấy," Lawrence khẽ vẫy tay và nhìn thẳng vào mắt Mark. "Tôi đã nói chuyện với Diana, nhưng ai đó đã đi trước tôi một bước. Giờ thì không ai đảm bảo được kết cục sẽ như thế nào."

"Ai đó đã tới trước ư?"

"Tôi đã không còn lựa chọn nào khác ngoài đặt hết tất cả hy vọng lên những gì anh đã nói với tôi."

Căn cứ vào sự nhiệt tình giúp đỡ của Diana, Lawrence đoán xác suất

thành công của anh chắc xấp xỉ 70-30.

Nhưng anh nghĩ vờ tỏ ra không còn chút hy vọng nào nữa có lẽ sẽ giúp Mark thêm đồng cảm với mình.

Từ cuộc trao đổi với Mark lúc trước, Lawrence đã hiểu ra việc anh nhờ anh ta giúp đỡ như vậy là không thỏa đáng nếu đứng dưới góc độ của một thương nhân thành thị.

Vậy nên việc lợi dụng cảm xúc để nhờ vả là phương án duy nhất còn lại.

Tuy nhiên, phản ứng của Mark trước câu nói của anh không mấy tươi sáng.

"À... về chuyện đó."

Lawrence nghe thấy câu trả lời quanh co kia mà máu như rút hết khỏi mặt.

Mark gõ lên đầu cậu học việc, hếch cằm ra hiệu. "Sao? Nói kết quả đi."

Cậu nhóc nuốt miếng bánh mì xuống và lạnh lẽo đứng dậy. "Nếu chúng ta trả bằng đồng trenni bạc, vậy chỗ pirit đó... giá ba trăm bảy mươi đ..."

"Đừng có nói oang oang thế!" Mark hoảng hốt ngó xung quanh trong khi lấy tay bịt miệng cậu nhóc lại. Nếu để người khác nghe được chuyện này thì rắc rối to. "Chuyện là thế đó."

Lawrence hoang mang tột độ.

Trả bằng trenni bạc? Số lượng tương đương ba trăm bảy mươi đồng?

"Haha, tôi không bao giờ kiềm chế được cảm giác thích thú khi nhìn anh biểu lộ vẻ mặt đó. Thấy không, sau khi anh đi, tôi nghĩ mọi chuyện đã kết thúc rồi cơ."

Mark gỡ tay ra khỏi miệng cậu nhóc và với tay tới cốc bia, giọng điệu nghe thập phần hào hứng.

"Tôi từ chối yêu cầu của anh là bởi vì tôi phải giữ gìn danh tiếng của mình. Bất kì thương nhân thành thị nào cũng sẽ làm như tôi cả. Nhưng dù là bản thân tôi cũng đã mua sẵn một chút cái-mà-anh-biết-là-cái-gì-ấy để tranh thủ kiếm chút tiền đường tiểu ngạch - và rất nhiều người cũng đã làm tương tự. Lý do tôi chỉ có thể mua được với số lượng hạn chế là vì tôi có rất ít tiền mặt trên người. Thành thật mà nói, giá cả của lúa mì vốn đang giảm do những người cần mua hàng cho chuyến trở về của mình vẫn chưa tới mua lúa mì. Còn những người tới đây bán lúa mì thì ai cũng bán vội - tiền mặt của tôi vì vậy mà cũng đã cạn kiệt. Nếu thế..."

Mark nhấp thêm một ngụm bia, sau đó ợ một tiếng đầy thỏa mãn rồi mới tiếp tục.

"Thế những người có tiền mặt thì sao? Tôi không tin họ có thể kiếm chế được. Họ chắc hẳn đã bí mật mua cái-mà-anh-biết-là-cái-gì-ấy với số lượng lớn rồi. Và đây là lúc anh cần nghe một chút chuyện xưa. Anh biết đấy, những thương nhân này không phải là những con sói đơn độc như anh. Mỗi người bọn họ đều có đường làm ăn riêng, có vị thế, có tiếng tăm của riêng mình. Và họ đều đã mua món hàng này, nhưng giá của chúng bắt đầu lên cao khiến họ rất khó bán. Tất cả những gì họ cần làm là bán dần từng ít một để thu về lượng lợi nhuận kinh người, nhưng chính việc đó lại khiến một số người trong họ cảm thấy lo lắng. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Tôi đoán một người thông minh như anh hẳn sẽ dễ dàng đoán ra được."

Sau một lúc, Lawrence gật đầu.

Mark hẳn đã sai cậu học việc chạy khắp thị trấn và loan tin đồn - với nội dung đại loại như: Có một tay thương nhân lưu động điên rồ đang muốn mua pirit bằng tiền. Tại sao không chớp lấy cơ hội này mà xả kho bớt pirit vốn

không bán được?

Đây sẽ là một cơ hội tuyệt hảo cho những thương nhân đó.

Và để thêm phần chắc chắn, Mark ắt hẳn đã kí hợp đồng với các bên, yêu cầu họ trả phí trung gian cho các giao dịch ngầm này.

Thật là tài tình - mua bán trao đổi pirit dưới vỏ bọc là giúp đỡ người khác.

Nhưng để có thể gom được lượng pirit trị giá 370 trenni - đúng là người đó gặp rất nhiều áp lực nếu muốn đem bán tại chợ thật.

"Chuyện là thế đấy. Nếu anh chấp thuận, tôi sẽ bảo cậu nhóc đi luôn."

Không có lý do gì để từ chối cả.

Lawrence mở dây buộc túi vải sau lưng ra.

Nhưng sau đó chợt dừng lại. "Tuy nhiên..."

Mark bối rối nhìn anh.

Lawrence hồi thần trở lại và vội vàng lấy một túi tiền bạc từ trong túi vải ra và đặt lên bàn. "Xin lỗi," anh lẩm bẩm.

Mark ngẩn người một lát khi thấy thái độ kì quái của Lawrence. "Đây là lúc anh cần cảm ơn tôi, đúng không?"

"À, ờ, vâng, xin l... không, ý tôi là..." Lawrence đột nhiên cảm thấy mình như đang nói chuyện với Holo. "Ý tôi là, cảm ơn."

"Mhahaahah! Nếu tôi biết anh là một người thú vị như vậy, tôi hẳn đã... À mà cũng không hẳn."

Mark cầm túi tiền của Lawrence lên và liếc nhìn qua; sau đó anh ta tháo sợi dây buộc túi ra và đưa cái túi cho cậu học việc. Cậu nhóc sau đó trút những đồng tiền trong túi ra và bắt đầu đếm.

"Anh thay đổi rồi," Mark nói.

"... Vậy sao?"

"Ừ. Anh trước đây không phải là một thương nhân xuất chúng, mà là một thương nhân tiêu chuẩn từ đầu tới chân. Trước đây đó là tất cả những gì anh có. Anh chưa từng thật sự coi tôi là bạn, đúng không?"

Mark nói đúng. Lawrence không thể phản bác lại.

Tuy nhiên, chàng thương nhân buôn lúa chỉ mỉm cười. "Nhưng giờ thì sao? Liệu tôi có đơn thuần chỉ là một chàng thương nhân mà anh có thể tiện đường giao dịch nữa không?"

Lawrence sững người trong tích tắc. Anh không thể dễ dàng gạt đầu trước câu trên.

Cảm thấy bản thân dường như đang mắc kẹt giữa tâm điểm của một màn ảo thuật kì quặc, anh lắc đầu.

"Chính vì vậy tôi mới không thể chịu nổi kiếp sống của thương nhân lưu động. Nhưng có một chuyện còn thú vị hơn nữa."

Là do Mark đang say ư? Hay là có lý do gì khác nữa?

Mark tiếp tục, giọng điệu nghe khoái chí thấy rõ. Khuôn mặt anh ta tròn đều như hạt dẻ, dấu cho có một túm râu vuông ở dưới cằm.

"Để tôi hỏi anh câu này. Nếu tôi là người mà anh sắp phải chia ly, vậy anh có chạy như phát rồ quanh thị trấn như thế này không?"

Cậu nhóc sống cùng người thầy Mark của mình hằng ngày đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn qua lại giữa hai người họ.

Lawrence cảm thấy chuyện này thật bí hiểm.

Mặc dù rõ ràng coi Mark là bạn thân, anh không thể thẳng thắn gật đầu và đáp "có" trước câu hỏi đấy được.

"Hahahaha. Chà, tôi kỳ vọng vào tương lai lắm đây. Tuy nhiên" - anh ta chột ngừng lại, sau đó từ tốn tiếp tục - "người khiến anh cố gắng như vậy chính là bạn đồng hành của anh."

Lawrence như cảm thấy mình vừa nuốt phải một thứ gì đó nóng bỏng và nó như đang trôi xuống dạ dày mình.

Mark nhìn cậu học việc. "Khi một người đàn ông say đắm một người phụ nữ, họ đều sẽ trông như thế này. Tuy nhiên, một nhánh cây không biết mềm dẻo sẽ dễ dàng bị bẻ gãy trong gió lớn."

Một năm dầm mưa dãi gió đơng độc còn không bì lại được nửa năm có người tương trợ.

Vậy Mark phải già dặn hơn Lawrence bao nhiêu đây?

"Anh cũng không khác gì tôi cả. Anh đã bị ám bởi lời nguyện của thương nhân lưu động rồi," Mark nói.

"L-lời nguyện?"

"Nhưng nó sắp bị hóa giải rồi, thế nên anh mới trở nên thú vị như vậy. Anh không nhận ra sao? Anh được đồng hành cùng người bạn đường hiện tại hoàn toàn chỉ là nhờ vận may, không phải sao?"

Holo tình cờ trốn trong xe chở lúa mì của Lawrence khi anh đi ngang qua ngôi làng nọ.

Việc anh trở nên thân thiết với cô ấy gần như chỉ là nhờ vận may

"Mhahaah! Tôi hết như thấy được chính bản thân mình khi lần đầu gặp Adele vậy! Anh đã bị dính lời nguyền rồi đấy."

Lawrence cảm thấy mình đã hiểu ra.

Mặc dù Holo rất quan trọng với anh, thế nhưng vẫn có một phần trong anh luôn lạnh lùng duy trì khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Anh đã không nhận ra bản thân mình đã mù quáng với mọi người xung quanh như thế nào chỉ vì Holo.

Anh đang trong tình trạng thiếu cân bằng.

"Lời nguyền... Ý anh là cái 'lời phàn nàn của thương nhân lưu động' nổi tiếng kia á?" cuối cùng anh cũng nhận ra lý do là gì.

Mark phá ra cười ha hả, sau đó vỗ thẳng lên đầu cậu học việc của mình - vốn đã ngưng tay không đếm tiền nữa. "Những nhà thơ sẽ bảo anh rằng tiền không thể mua được tình yêu, tu sĩ sẽ nói cho anh biết có rất nhiều thứ còn quý giá hơn cả tiền bạc. Nhưng nếu vậy, tại sao chúng ta lại phải lao động cật lực để kiếm tiền để có được những thứ còn quý giá hơn cả thế?"

Lawrence trước giờ chưa từng để tâm suy nghĩ xem chính xác thì Holo là gì của anh bởi cô luôn ở bên cạnh anh.

Nếu sự hiện diện của cô ấy là do anh cực khổ làm việc mà có được, lòng anh đã không rối bời như thế này.

Anh luôn tin rằng những thứ gì thật sự quý giá thì lại càng cần nhiều nỗ

lực để đoạt lấy.

Nếu bây giờ cô ấy hỏi "Tôi là gì của anh", Lawrence tin tưởng mình đã có thể trả lời.

"À, lâu lắm rồi tôi chưa kể được câu chuyện hay ho như vậy. Cộng thêm những thông tin về tình hình phương Bắc, chà, mười lumione có vẻ là một món hời cho anh rồi đấy!"

"Nếu tất cả mọi chuyện đều là do anh bịa ra thì đó là tổng tiền mới đúng," Lawrence cay cú đáp. Thấy vậy, Mark chỉ nhe răng cười, khiến Lawrence cũng bật cười theo.

"Tôi hy vọng mọi chuyện của anh sẽ diễn ra thuận lợi."

Lawrence gật đầu, tâm trạng của anh giờ thanh thản như bầu trời đêm không một gợn mây.

"Nhưng tôi nghĩ kết cuộc phụ thuộc vào anh cả thôi..."

"Hửm?"

"À, không có gì," Mark lắc đầu đáp. Anh ra hiệu cho cậu nhóc, lúc này đã đếm tiền xong. Cậu nhóc quả thực là tấm gương cho sự được việc, chỉ vừa mới bắt tay vào chuẩn bị mà một lát sau đã sẵn sàng rời đi.

"Được rồi, đi đi." Mark tiễn cậu học trò đi rồi quay lại phía Lawrence. "Thế đêm nay anh ngủ ở đâu?"

"Vẫn chưa quyết định được."

"Chà, vậy..."

"Chờ đã, tôi quyết định rồi. Tôi ngủ lại đây được không?"

Mark ngấn người nhìn anh. "Ở đây?"

"Ừ, anh có nhiều bao gạo ở đây còn gì. Cho tôi mượn một ít nhé."

"Tôi sẵn sàng cho anh mượn thôi, nhưng hay là cứ tới nhà tôi đi. Tôi không tính tiền đâu mà lo."

"À, nhưng việc này sẽ đem lại may mắn." Đây là thứ mà rất nhiều thương nhân lưu động vẫn thường tin vào.

Mark bèn không cố mời anh nữa. "Vậy sáng mai tôi gặp lại anh ở đây vậy."

Lawrence gật đầu, còn Mark thì nâng cốc lên.

"Một chén cho những giấc mộng của anh."

Lawrence cảm thấy mình không có lý do gì để từ chối.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương V

Lawrence hắt hơi một tiếng rền vang.

Tất nhiên khi anh còn chu du một mình thì chuyện này cũng chẳng to tát gì. Thế nhưng gần đây anh vớ thêm được một cô bạn đồng hành xác xược và rất hay càu nhàu, vậy nên Lawrence luôn tự nhắc nhở mình phải hết mực kiềm chế. Tuy nhiên, có vẻ như vừa rồi anh đã vô tình để mất cảnh giác - và thế là hắt xì.

Anh cuống quýt ngoảnh sang xem người nằm đắp chung chăn có bị đánh thức hay không - để rồi nhận ra bên cạnh mình lúc này đây chỉ là một khoảng trống không lạnh ngắt.

Và rồi anh nhớ ra bây giờ anh chỉ còn có một mình, trơ trọi ngủ trên những bao tải đựng lúa ở bên cạnh quầy hàng của Mark.

"..."

Tuy đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ trước và quyết định ngủ một mình, thế nhưng khi tỉnh dậy, lòng anh vẫn thấy trống rỗng khôn tả.

Lawrence đã quen với việc có một người nằm cạnh bên khi anh tỉnh giấc.

Anh đã sớm quen với điều đó, giờ đây khi mất đi mới nhận ra giá trị của nó. Rũ bỏ cảm giác chây ì và chỉ muốn nằm lì trong chăn, Lawrence đứng dậy.

Và bầu không khí lạnh lẽo liền lập tức ập tới.

Trời mới chỉ tờ mờ sáng, thế nhưng cậu học việc của Mark đã bắt đầu quét dọn khu vực phía trước quầy hàng.

"Ồ, chào buổi sáng, thưa ngài."

"Chào buổi sáng," Lawrence đáp.

Có vẻ như đây không phải là một hành động chỉ để lấy lòng người quen của thầy mình; cậu nhóc rõ ràng đã thật sự tập thành thói quen dậy sớm để chuẩn bị mở quầy. Cậu ta còn thân thiện chào hỏi một vài chàng trai trẻ khác vô tình đi ngang qua.

Thật là một cậu học việc đáng yêu.

Dù Mark có huấn luyện cậu ta như thế nào đi nữa cũng không thể được như thế này, bản thân cậu nhóc hẳn đã là một người cực kì xuất sắc rồi.

"À, nói mới nhớ..."

Cậu nhóc quay đầu lại khi nghe thấy Lawrence nói.

"Mark có kể cho cậu nghe chuyện gì sẽ xảy ra hôm nay không?"

"Ồ, không... không phải chúng ta sắp sửa lừa một kẻ xấu xa hèn hạ vào bẫy sao?" cậu học việc hỏi.

Cậu nhóc trầm giọng xuống, giọng điệu cực kì nghiêm túc khiến Lawrence phải sững sờ trong giây lát. Nhưng trước một đệ tử thương nhân đích thực, anh vẫn giữ được vẻ mặt đứng đắn và gật đầu. "Tôi không thể kể cho cậu biết thông tin chi tiết, nhưng đại khái là vậy đấy. Trong quá trình này, tôi có thể sẽ phải nhờ cậu một việc cực kì quan trọng."

Nắm chặt lấy cán chổi như thể đang nắm lấy chuôi gươm, cậu nhóc nuốt ực lấy một tiếng.

Thấy vậy, Lawrence ít nhất cũng hiểu được một chuyện.

Cậu nhóc có thể là một người học việc trẻ tuổi và đầy hứa hẹn, thế nhưng, sâu trong tim, cậu vẫn hằng mơ ước cuộc sống của một hiệp sĩ hoặc lính đánh thuê.

Dù sao thì thường ngày người ta cũng chỉ được nghe thấy cụm từ "kẻ xấu xa hèn hạ" trong những câu chuyện cổ tích thôi mà.

Lawrence chợt thấy buồn cười khôn tả, cứ như anh đang nhìn thấy bản thân mình khi xưa vậy.

"Cậu nhóc, tên cậu là gì?"

"Dạ? À, ờ, là..."

Khi một thương nhân hỏi tên một người khác cũng là lúc anh ta công nhận địa vị của người kia.

Có lẽ trong suốt cuộc đời mình, cậu nhóc chưa từng được ai hỏi tên.

Mặc dù bối rối ra mặt, cậu nhóc trông vẫn rất ưu tú, Lawrence thầm nghĩ.

Cậu ta ưỡn thẳng lưng lên và trả lời. "Landt. Tên em là Eu Landt."

"Sinh ra ở phương Bắc, xa hơn cả nơi này đúng không?"

"Vâng, từ một ngôi làng luôn bị chôn vùi trong tuyết giá."

Lawrence cảm thấy những gì Landt vừa nói không đơn thuần chỉ là một lời mô tả ngôi làng của mình, mà thực chất có lẽ đó chính là những gì cậu đã

thấy khi ngoái nhìn lại quê hương một lần cuối cùng.

Phương Bắc chính là vùng đất như thế.

"Tôi hiểu rồi. Chà, hôm nay trông cậy cả vào cậu đấy, Landt." Lawrence vươn tay phải ra, còn Landt thì vội vàng chìa tay lên ống tay áo rồi bắt tay với anh.

Lòng bàn tay kia thô dày và đầy chai sạn, và ai mà biết được trong tương lai nó sẽ nên hình nên dạng như thế nào.

Lawrence biết rằng anh phải chiến thắng.

Anh thả tay cậu nhóc ra.

"Chà, đầu tiên đi kiếm cái gì lót dạ đã nhỉ? Ở gần đây có chỗ nào bán đồ ăn không?"

"Quanh đây có một tiệm chuyên bán bánh mì cho lũ khách. Để em chạy đi mua nhé?"

"Được," Lawrence lấy ra hai đồng irehd xỉn màu, trông đen đến nỗi nhìn cứ như tiền đúc từ đồng thau vậy.

"Ờ, một đồng là đủ rồi thưa ngài," Landt đáp.

"Đồng còn lại là tiền ứng trước để cậu giúp đỡ tôi hôm nay. Tất nhiên sau khi mọi việc xong xuôi tôi sẽ trả công cho cậu xứng đáng."

Cậu nhóc sững sờ.

Lawrence mỉm cười và thêm vào, "Nếu cậu còn lãng phí thời gian thì Mark có thể sẽ tới đấy. Dám cá tên đó sẽ lại cảm ràm rằng ăn sáng là một thứ quá xa xỉ, cậu thấy phải không?"

Landt vội gật đầu rồi chạy đi ngay.

Lawrence nhìn cái bóng của cậu lùi xa dần, rồi sau đó liếc mắt sang phía khoảng trống giữa những quầy hàng xếp dọc bên đường.

"Đừng làm hư đệ tử của tôi."

"Anh vốn có thể ngăn tôi lại mà."

Từ trong khe hở giữa những chiếc thùng, Mark xuất hiện. Nét mặt của anh ta trông khá là cau có, sau đó thở dài. "Dạo này trời càng lúc càng lạnh. Nếu cậu ta bị ốm vì không được ăn uống đầy đủ, vậy thì tôi lại càng phiền."

Rõ ràng Mark cũng rất yêu quý cậu nhóc Landt kia.

Nhưng để Landt đi ăn sáng không chỉ đơn giản là một hành động xuất phát từ lòng tốt đơn thuần; đây là một phần quan trọng trong kế hoạch của Lawrence.

Dù sao thương nhân cũng không phải là những vị thánh. Bất cứ hành động gì của họ cũng ẩn chứa động cơ bên trong.

"Thời tiết hôm nay có vẻ đẹp đấy," Mark nói. "Rất tiện cho việc buôn bán," nói đoạn anh ta gật đầu.

Lawrence hít sâu một hơi.

Bầu không khí buổi sớm thật khoan khoái và dễ chịu.

Khi anh thở ra, những suy nghĩ vụn vặt không cần thiết trong đầu dường như cũng theo nó mà đi luôn.

Tất cả những gì anh phải tập trung quan tâm lúc này là làm thế nào để kế hoạch của mình thành công.

Sau khi có được thành công, lúc đó anh thích nghi ngờ hay suy đoán cái gì cũng được.

"Được rồi, đã đến lúc để ních đầy bụng," Lawrence hăng hái đáp khi thấy Landt thở hỗn hển quay lại.

Bản thân bầu không khí cũng đã có điểm khác thường.

Đây là việc đầu tiên Lawrence nhận ra khi anh tới khu chợ.

Bề ngoài thì tĩnh lặng như mặt hồ trong vắt gương soi, nhưng một khi chạm vào thì mới biết nó đang sôi âm ỉ.

Kể từ khi mặt trời mọc, đã có một nhóm người đông đúc khác thường nhắm đến một góc chợ nọ, và ánh mắt của ai nấy cũng dán chặt về phía một quầy hàng duy nhất.

Đó là quầy của người bán đá quặng tại thị trấn Kumersun, và chi tiết duy nhất mà đám đông quan tâm là một tấm bảng tạm thời với giá đề bên trên.

Trên bảng giá là thông tin về khối lượng và hình dạng của các viên pirit, và bên cạnh mỗi dòng thông tin là một tấm thẻ gỗ nhỏ ghi giá và số lượng người đang xếp hàng mua nó.

Có một cột khác trên bảng ghi danh sách những người bán, nhưng những tấm thẻ gỗ đó xem ra sẽ không chễm chệ ở đấy được lâu.

Đây rõ ràng là tấm bảng hiển thị cung và cầu của pirit hiện tại, và nhu cầu đang vô cùng cao.

"Có vẻ như giá trung bình hiện tại đang là... tám trăm irehd."

Như vậy là gấp tám mươi lần giá cũ.

Không còn từ gì khác để mô tả ngoài 'điên rồ'. Cứ như một con ngựa bỏ trốn không có ai kiềm giữ, giá cứ thế tăng và tăng.

Trước cơ hội dễ dàng kiếm tiền, lý trí của con người liền biến thành những sợi dây cương bằng bùn - hoàn toàn bất lực trong việc ngăn chặn con ngựa bỏ trốn này.

Tuy chuông ở khu chợ thỉnh thoảng sẽ không reo nhưng xem ra lần này đã có một sự đồng thuận ngầm nào đó nên việc giao dịch sớm mới được phép diễn ra. Khi Lawrence tới chỗ quầy hàng, anh nhìn thấy vài thương nhân khác thi thoảng lại tới chỗ chủ quầy để thì thầm gì đó vào tai ông ta. Đến khi số lượng giao dịch đạt tới một ngưỡng nào đó, chủ quầy sẽ lặng lẽ thay tấm thẻ gỗ có liên quan.

Người chủ quầy không cập nhật giá và số lượng người mua ngay khi có giao dịch mới, đây có lẽ là động thái hòng đảm bảo không ai biết chính xác người nào vừa mua pirit và với giá bao nhiêu.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì số lượng người chờ mua vẫn đang tiếp tục tăng cao.

Khi đang thầm tính toán số lượng phải chi ra, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt anh.

Anh liếc sang. Là Amati.

Đêm hôm qua, Lawrence đã nhận ra Amati trước khi cậu ta nhìn thấy anh, nhưng chàng thương nhân trẻ có ánh mắt đủ sắc bén để không cho phép món lợi của mình chạy thoát. Ánh mắt của cậu ta cũng tinh tường hệt như Lawrence vậy, và cậu nhanh chóng nhìn thấy đối thủ của mình.

Một lời chào hỏi thân thiện vào lúc này là chuyện cực kỳ gượng gạo.

Nhưng do Amati đã hứa sẽ trả tiền cho anh khi tiếng chuông mở chợ vang lên, vậy nên anh cũng không thể lờ cậu ta đi được.

Khi anh còn đang phân vân, Amati đã nhoén miệng cười và khẽ gật đầu.

Lawrence chột sững lại trong thoáng chốc nhưng sau đó liền hiểu ra ngay lý do.

Bên cạnh Amati là Holo.

Không biết lý do là gì nhưng hôm nay cô không mặc trang phục của gái thành thị, thay vào đó là tấm áo choàng nữ tu của mình. Ba chiếc lông chim trắng đang được đính trên mũ trùm đầu, đủ rực rỡ để dễ dàng nhận ra từ đằng xa.

Cô nhìn chăm chăm về phía quầy của người bán đá, không một lần bắt gặp ánh mắt của Lawrence.

Bụng anh nóng lên hừng hực khi thấy nụ cười của Amati.

Holo thì thầm gì đó vào tai Amati trước khi chàng thương nhân trẻ lách qua đám đông thương nhân đang tụ tập và tới chỗ Lawrence. Về phần mình, Lawrence vờ như vô cùng bình thản, cứ như thể mối giận trong lòng anh không hề tồn tại vậy.

Anh tự tin rằng chỉ cần đối tượng mình muốn lừa không phải là Holo, mánh khéo của anh sẽ là vô địch.

"Chào buổi sáng, anh Lawrence."

"Chào cậu."

Phải khó khăn lắm Lawrence mới giữ được vẻ điềm tĩnh của mình trước lời chào hỏi và nụ cười đầy thoải mái của Amati.

"Khi chuông vang lên thì số người tụ tập sẽ còn đông nữa, thế nên tôi nghĩ tốt hơn hết là trao cho anh cái này sớm," Amati rút một cái túi nhỏ ở gần ngực ra.

Xét về kích cỡ thì nó trông có vẻ giống một túi tiền. "Cái gì đây?" Lawrence hỏi, anh cứ tưởng Amati sẽ đưa cho anh đủ số lượng đồng tiền bạc mà hai bên đã giao ước.

Nhưng cái túi này lại quá nhỏ để chứa đủ ba trăm đồng bạc.

"Đây là số tiền mà tôi đã hứa," Amati nói.

Không còn cách nào khác, Lawrence bèn phải nhận lấy cái túi dù lòng vẫn còn hồ nghi.

Khi anh mở miệng túi ra và nhìn vào bên trong, hai mắt anh mở lớn.

"Có thể tôi đã quá mạo muội," Amati nói, "nhưng ba trăm đồng bạc thì quá cồng kềnh, thế nên tôi đã tự ý đổi nó sang đồng limar vàng."

Mặc dù không hiểu nổi cậu ta kiếm được chúng ở đâu ra, tuy nhiên quả thật bên trong túi đã được lấp đầy bởi các đồng vàng.

Đồng limar vàng không đáng giá bằng đồng lumione, tuy nhiên đây là loại tiền được lưu thông rộng rãi tại Ploania, đất nước nơi thị trấn Kumersun tọa lạc. Nó có giá xấp xỉ hai mươi trenni một đồng.

Nhưng để thu được một lượng lớn từng này trong thời buổi thiếu thốn tiền mặt - phí dịch vụ hẳn là vô cùng cao.

Lý do để Amati làm vậy chỉ có thể là muốn chứng tỏ cậu ta có nhiều tiền đến mức nào trong tay - đây là một ngón đòn tâm lý.

Ngoài ra Amati còn dẫn cả Holo theo cùng, có lẽ đây cũng là một cách để khiến Lawrence lơ là.

Đã bất cẩn để lộ sự ngạc nhiên khi mở tròng mắt, thành ra anh cũng không cần che giấu sự dao động của mình nữa.

"Tôi đã sử dụng tỷ giá giao dịch ngày hôm nay để chuẩn bị tiền. Mười bốn đồng limar."

"... Hiểu rồi. Tôi chấp nhận."

"Anh có muốn đếm lại tiền không?"

Bình thường nếu nói "Không cần" giống như Lawrence vừa làm, thì sẽ thể hiện sự tự tin của bản thân, thế nhưng hành động đó bây giờ lại tạo cho người ta cảm giác anh chỉ đang giả vờ mạnh mẽ.

"Nếu là vậy, tôi muốn được xác nhận lại trên hợp đồng rằng đã thanh toán đủ ba trăm đồng bạc."

Nghe đến đây, Lawrence mới bắt đầu mò lấy bản hợp đồng.

Amati vẫn đi trước anh một bước.

Khi tiền và bản hợp đồng hoàn thành phần nửa kia được trao đổi, Amati thậm chí còn là người đầu tiên nói, "Tốt lắm."

Khi nhìn thấy Amati rút lại tờ đơn, những bí ẩn lần lượt, lần lượt sáng tỏ trong đầu anh.

Hôm qua, khi họ kí hợp đồng, Amati có thể đã viện cớ rằng mình không có đủ tiền mặt để đặt mấy con ngựa ra làm vật thay thế.

Luôn luôn giữ một lượng tiền mặt nhất định trong người là một thói quen

mà thương nhân nào cũng có.

Càng tồi tệ hơn là Amati rõ ràng đã đi tìm mua pirit, hệt như những gì Lawrence làm vậy.

Nếu Amati đã thu mua được đủ hàng, tất cả những gì cậu ta cần sẽ chỉ là một cú hích nhẹ về giá.

Nghĩ lại cái cách Amati cúi chào anh đầy lịch thiệp, để rồi quay lưng đi sau khi chấp nhận hợp đồng, Lawrence thật không thể tin rằng đó chỉ là lừa bịp.

Rốt cuộc cậu ta đã kiếm được bao nhiêu pirit rồi?

Lawrence giả vờ đưa tay lên vuốt mũi, nhưng thực tế là để căn móng tay.

Kế hoạch ban đầu của anh là quan sát một cách cẩn thận và rồi bắt đầu bán pirit với số lượng lớn từ buổi trưa để chặn đứng sự tăng giá.

Nhưng bây giờ, Lawrence lại chột lo lắng không biết anh có nên đẩy kế hoạch lên sớm hơn không.

Tuy nhiên người đưa tin của Diana vẫn chưa tới.

Nếu chưa biết được bản thân có thể gom được số lượng pirit cần thiết hay không, Lawrence sẽ không thể hành động được.

Anh có thể mua thêm pirit từ những đồng tiền mà Amati đã trả cho anh, tuy nhiên nếu Diana thay anh đàm phán thành công và anh nhận được thêm một lô pirit giá bốn trăm đồng bạc khác, khi đó rắc rối không nhỏ cũng sẽ nảy sinh.

Phần tiền chi trả cho Diana đã có nên nó không phải là vấn đề, thế nhưng lúc đó anh sẽ có quá nhiều khoáng thạch.

Tất nhiên việc anh mua vào pirit là để chờ bán ra hòng đẩy giá pirit xuống, và anh luôn cẩn thận mua đủ lượng để có thể chi phối sự trượt giá đó, nhằm tránh cho bản thân bị táng gia bại sản.

Nhưng phải thừa nhận là nếu Lawrence sẵn sàng hy sinh bản thân để ngăn chặn Amati lại vì Holo, cô rất có thể sẽ chấp nhận sự chân thành của anh không chừng.

Tuy nhiên câu chuyện chắc chắn không thể kết thúc dễ dàng như thế được - anh vẫn cần phải có kế sinh nhai sau đó.

Sức nặng của thực tế đè lên vai anh còn nặng nề hơn cả túi tiền vàng trên tay.

Tấm bảng giá trước cửa quầy đá quặng lại được cập nhật.

Có vẻ như ai đó lại vừa mua một lượng lớn pirit; cả chỉ số giá và số lượng người mua đều đang nhảy vọt.

Giá trị của số pirit Amati đang nắm giữ sẽ là bao nhiêu sau cú nhảy này?

Lawrence cảm thấy mình đã không thể ngồi không được nữa.

Nhưng nếu như để mất bình tĩnh thì kết cục cũng chỉ có thất bại.

Anh nhắm mắt lại, hạ cánh tay mà anh vừa cắn móng này giờ xuống và hít sâu một hơi.

Tất cả những suy nghĩ rối loạn của anh hiện tại đều là do trò bịp bợm của Amati.

Dù sao sau lưng Amati vẫn là Holo. Chỉ cần Lawrence có thể nhận ra động cơ thật sự của từng người, anh sẽ không gặp phải trở ngại gì.

Ngay lúc đó, tiếng chuông trong trẻo vang lên trên đầu anh.

Đây là tín hiệu thông báo phiên chợ bắt đầu mở cửa.

Trận chiến đã bắt đầu.

Bầu không khí nặng nề có vẻ đã tạo áp lực khiến mọi người ai cũng nghiêm túc chấp hành luật lệ.

Mọi người đứng chờ ở trước quầy của người bán đá đã lâu, thế nhưng chỉ đến khi chuông reo thì tất cả mới bắt đầu hành động.

Nếu chú ý kỹ một chút sẽ nhận thấy các khách du lịch và nông dân cũng đã lén lút bán ra một lượng nhỏ pirit - tuy nhiên chút muối bỏ bể đó chỉ khiến thị trường thêm nóng lên.

Trong tình thế mà không ai nguyện ý bán ra, những kẻ duy nhất được hưởng lợi là những người đã dự trữ sẵn một lượng lớn pirit - cũng nhờ lượng bán ra nhỏ giọt và ngày càng thêm nhiều người mua mới nhập cuộc mà người ta mới càng thêm kích động và vây lấy phía trước mặt tiền quầy hàng.

Ai cũng nghĩ mình cũng sẽ có cơ hội kiếm lời, thành ra chẳng một ai rời đi hết.

Dưới cục diện như vậy, chắc hẳn phải cần tới một lượng pirit thực sự lớn mới mong đẩy giá xuống nổi - không thể ít hơn được.

Bảng giá, thứ thỉnh thoảng lại biến mất giữa biển người, chính là cái nhiệt kế của thị trường, và nó đang càng lúc càng nóng bỏng.

Người đưa tin của Diana vẫn chưa thấy tới.

Nếu cô ấy đàm phán thất bại thì anh sẽ phải hành động thật nhanh.

Suy nghĩ đó cứ dầm trong lòng anh mỗi lần anh nhìn bảng giá, và đúng lúc đó, anh nhìn thấy Amati xuất hiện phía trước quầy hàng.

Sự hoảng loạn nhấn chìm lấy Lawrence, anh chỉ muốn nhảy bổ tới phía trước, cầm theo chiếc túi đựng toàn bộ số pirit anh có trong người.

Nhưng nếu đó là kế hoạch của Amati hòng kích động anh, vậy hành động đó sẽ nhanh chóng trở thành một thảm họa. Nếu Lawrence chỉ bán với số lượng tầm tầm, nhu cầu của pirit thành ra sẽ lại càng tăng do người mua sẽ nghĩ họ chỉ cần chờ đủ lâu là có thể mua được pirit, và thế là hàng người xếp hàng sẽ lại càng dài, giá sẽ càng tăng theo.

Lawrence cố gắng kiềm chế sự thôi thúc muốn bán ra của mình, cầu nguyện rằng đây chỉ là một mảnh khoe của Amati mà thôi.

Rồi sau đó, anh nhận ra.

Holo biến mất rồi.

Đảo mắt nhìn xung quanh, Lawrence mới nhận ra Holo từ lúc nào đã rời khỏi đám đông lạ thường kia, đôi mắt cô đang hướng về phía anh.

Khi ánh mắt hai người gặp nhau, cô liền nheo lại đầy bất mãn, sau đó quay đầu và bước đi.

Khi anh thấy cảnh này, mồ hôi liền túa ra sau lưng Lawrence.

Đây ắt hẳn là một cái bẫy, có lẽ đó là điều Holo đang muốn nói.

Một khi nghe ngóng được thông tin từ phía Amati, rất có thể cô nàng sẽ nhận ra đây là cái bẫy và từ đó lập kế lừa ngược Lawrence. Một người thông minh như Holo chắc chắn sẽ nhận ra những điều mà Amati bỏ lỡ, dù cậu ta mới là người giải thích cho cô.

Và Holo cực kì sành sỏi trong việc nhìn thấu lòng dạ người khác. Vào những lúc như vậy, không ai có thể sánh được với cô.

Ngay khi nghĩ tới điều này, Lawrence lập tức cảm giác mình đang bị một vũng lầy chực chờ nuốt chửng.

Dù đặt chân vào đâu thì vẫn lún trong bùn; dù để ý đến hành động của ai chẳng nữa thì những hành động đó trên thực tế cũng chỉ là giả tạo.

Lawrence cực kì nghi ngờ rằng chuyện này đều là kế hoạch của Holo.

Cảm giác tuyệt vọng khi bị một con sói gian xảo vây lấy như nuốt trọn lấy anh.

Tuy nhiên Lawrence không thể buông xuôi hy vọng, rằng có thể Holo làm vậy chỉ là do bướng bỉnh cứng đầu mà thôi.

Hồ nghi và trăn trở như một thứ thuốc độc ngấm vào trong tâm trí anh.

Anh thần thờ nhìn bảng giá, nhưng không phải vì muốn vậy. Chẳng qua hiện tại đây là việc duy nhất anh có thể làm.

Giá pirit lại tiếp tục leo thang.

Nhưng cũng may là do giá của nó vốn đã cao một cách điên rồ rồi nên tốc độ tăng trưởng bây giờ cũng đã chậm lại không ít.

Tuy nhiên, nếu giá cứ tiếp tục tăng như thế này, đến trưa nó chắc chắn sẽ đạt tới mức hai mươi phần trăm mà Amati cần.

Theo những gì Lawrence được biết, số lượng pirit hiện nay Amati đang giữ có giá tám trăm đồng bạc. Nếu giá tăng lên hai mươi phần trăm, khi đó cậu ta sẽ chỉ cần thêm bốn mươi đồng nữa là có đủ số tiền cần thiết.

Và nếu tất cả những gì còn thiếu là bốn mươi đồng, Amati chắc chắn sẽ dễ dàng xoay sở được.

Cậu ta có thể bán đại bất cứ tài sản nào của mình và hoàn tất bản hợp đồng ngay lập tức. Nếu điều đó xảy ra, thứ thuốc độc từ việc bán không mà Lawrence trông đợi rõ ràng sẽ không còn nhiều tác dụng nữa.

Người đưa tin của Diana ở đâu kia chứ?

Lawrence thăm thì, dạ dày anh bị nhấn chìm trong hoảng loạn.

Kể cả nếu bây giờ anh có nhào tới mua pirit thì anh liệu sẽ gom được bao nhiêu?

Không giống như hôm qua, khi khu chợ đã đóng cửa và không ai biết được tiếp theo giá sẽ tăng hay giảm - không, bây giờ việc giá tăng là điều hiển nhiên rồi.

Bất kì ai có pirit trong tay cũng đều biết chúng chẳng khác gì tiền từ trên cây rơi xuống vậy - Lawrence nghĩ không có ai tại đây sẽ chịu bán cái cây hái ra tiền này cho anh.

Đến đây Lawrence mới nhận ra - kế hoạch của anh chỉ thành công nếu anh có được chỗ pirit từ Diana, và cứ cái đà này, anh có thể sẽ còn phải gánh chịu cả đòn tấn công mạnh mẽ từ phía Amati bởi cái hợp đồng bán không hôm trước nữa.

Lawrence dụi mắt và bắt đầu vắt óc suy nghĩ. Anh vốn định theo đuổi mục tiêu của mình một cách lạnh lùng và tỉnh táo, nhưng bây giờ anh bắt đầu có cảm giác mình đang bị ép vào đường cùng.

Không, anh tự nhủ với chính mình.

Anh biết vấn đề ở đây là gì.

Không phải là vl sự biến động giá pirit.

Anh bây giờ không nhìn Holo bằng ánh mắt tin cậy nữa, mà là tuyệt vọng - đây mới là sự thật đằng sau.

Cô đã đi cùng Amati tới chợ - rất có thể rằng hai người họ đã ở cùng nhau qua đêm, chứ không phải là hẹn gặp mặt vào buổi sáng.

Holo có thể đã mời Amati ở lại nhà trọ sau khi Lawrence dàn xếp vụ bán không với cậu ta.

Tùy vào tình thế lúc đó, cô thậm chí có thể đã cho cậu ta xem tai và đuôi, đồng thời kể cho cậu ta sự thật về thân thể của mình.

Lawrence rất muốn tin rằng chuyện đó là bất khả thi, nhưng anh nhớ lại ngày trước Holo cũng đã để lộ chân diện mục cho anh ngay từ ngày đầu gặp mặt. Nếu cứ tin tưởng rằng cô thoải mái với anh và chỉ mình anh thì thật là quá ngây thơ.

Amati rõ ràng đang yêu Holo đến mức cuồng si; và Holo chắc chắn có thể xét đoán được liệu có thể an tâm cho đối phương biết về thân thể của mình hay không.

Và nếu Amati đã chấp nhận cô ấy thì sao?

Anh nhớ lại nụ cười của chàng thương nhân trẻ lúc trước.

Holo luôn e sợ cảnh sống cô đơn.

Và Lawrence không dám tin tưởng rằng cô muốn ở bên anh và chỉ mình anh thôi.

Và anh nhận ra mình thật sự không nên suy nghĩ như vậy, hai chân anh lung lay run rẩy vào khoảnh khắc đó.

Việc anh đến giờ vẫn chưa ngã khuỵ hoàn toàn là nhờ may mắn.

Nhưng đúng lúc đó, đám đông chợt xôn xao lên, mang Lawrence trở về thực tại.

Anh quay đầu lại và nhìn nơi phát ra tiếng ồ!!! kia, để rồi nhận ra giá của loại pirit xa xỉ nhất lại tiếp tục nhảy vọt.

Ai đó vừa đặt mua số lượng lớn.

Việc đơn đặt hàng này được chấp thuận đồng nghĩa với việc sẽ có những người khác theo sau.

Có lẽ lúc này đã quá muộn để ngăn Amati thực hiện bản hợp đồng.

Đến nay vẫn chưa có tin tức gì từ Diana, chứng tỏ rằng bên thứ ba kia rất cố thể đang tỏ ra cứng đầu; nếu giá của pirit tiếp tục tăng, vậy họ sẽ chỉ càng thêm ngần ngại không muốn bán mà thôi.

Càng lúc tình thế càng thúc giục Lawrence nên mau chóng từ bỏ hy vọng đó và bắt tay vào hành động ngay thì hơn.

Và điều đó khiến kế hoạch của anh trở thành một thứ chỉ có thể trông mong vào phép màu của thần thánh.

Món vũ khí anh có trong tay là lượng pirit trị giá bốn trăm đồng bạc, cùng với tin đồn mà Landt đã lan truyền.

Quả thực đó là một kho vũ khí tồi tàn đến đáng thương, tới mức Lawrence chỉ muốn bật cười. Giờ anh thật sự hoài nghi chính ý tưởng mà mới ngày hôm qua thôi anh vẫn luôn tin tưởng, rằng một tin đồn đơn thuần cũng có thể

gây nên chuyện. Chỉ mới ngày hôm qua thôi nó còn là vũ khí bí mật của anh, là kết tinh của bao năm kinh nghiệm thương trường.

Càng lúc anh càng thấy rõ mình đã say tới mức nào.

Anh nhận ra bản thân đã bắt đầu tính tới kế hoạch dự phòng.

Nếu anh cứ ngồi không như thế này, anh vẫn sẽ nhận được một ngàn đồng bạc từ Amati, nhờ đó kiếm lại được một khoản lợi nhuận đáng kể dù có trừ đi cả khoản lỗ từ việc mua bán khổng.

Nhưng ngay khoảnh khắc suy nghĩ đó ập đến, Lawrence cảm thấy nhẹ nhõm đến mức đáng buồn...

... Chỉ cần nhận được một ngàn đồng bạc, anh cũng sẽ không quá hối tiếc khi để tôi rời đi - Lời buộc tội của Holo chợt hiện lên trong tâm trí.

Lawrence nhớ tới bức thư của Diana vẫn còn đang được kẹp ở trước ngực anh.

Trong đó là thông tin có thể giúp anh tìm lại quê nhà Yoitsu của cô. Có lẽ anh không còn có quyền được giữ bức thư này nữa.

Mình chỉ là một thương nhân thấp hèn. Đảo mắt tìm kiếm Holo, anh thầm nghĩ trong lòng.

Những sự kiện xảy ra tại thị trấn cảng Pazzio và thành phố Giáo hội Ruvinheigen chỉ là một giấc mộng mong manh.

Lawrence mỉm cười yếu ớt, hai mắt dõi theo tìm kiếm trong đám đông nhộn nhịp, thế nhưng anh vẫn không tìm thấy Holo đâu, thế là anh bèn đi sang chỗ khác.

Khu chợ đã mở cửa được một lúc nhưng lễ hội ban ngày vẫn chưa bắt

đầu, vậy nên càng lúc càng có nhiều người tới đây.

Holo vẫn bất tâm không tung tích.

Tại sao lại vào đúng lúc này! Lòng thầm nguyện rửa bản thân vì không tìm được cô, anh chợt nhận ra một chuyện.

Sau khi ánh mắt hai người gặp gỡ, Holo liền ngoảnh mặt bước đi.

Phải chăng cô đã đi từ lúc đó? Nếu thật vậy thì cô đã đi đâu? Phải chăng cô đã coi thất bại của anh là chuyện không thể tránh khỏi, nên trở về nhà trọ?

Chuyện đó cũng không phải là không hợp lý.

Suy nghĩ đó đáng hổ thẹn tới mức Lawrence cảm giác chỉ mới nghĩ đến thôi mà lòng anh đã tan nát rồi - vậy mà anh lại lập tức đồng tình với ý nghĩ ấy.

Anh cần rượu.

Ngay sau khi ý nghĩ đó nảy ra, cổ họng anh chợt khe khẽ thốt lên. "Hử?"

Anh vẫn đang tập trung quan sát một khu vực tương đối hẹp, vậy nên hai mắt anh mau chóng nhận ra điểm khác thường.

Amati đã tiến vào tầm mắt của anh, đây chính là lý do khiến Lawrence thốt lên một tiếng ngạc nhiên và khó hiểu như vậy.

Tay phải của Amati đang ép vào lồng ngực, xem ra vẫn đang giữ túi tiền và pirit.

Nhưng vấn đề không phải là ở chỗ cậu ta làm gì, vấn đề ở đây là vẻ mặt cậu ta, vẻ lo lắng bất an khi nhìn quanh quất đó đây, tìm kiếm gì đó - hệt như Lawrence vậy.

Lawrence ngờ rằng Amati lại đang bày trò diễn kịch.

Nhưng đúng lúc đó, bằng một phép màu, đám đông chợt giãn ra, và Amati nhìn thấy Lawrence. Cậu ta cũng ngạc nhiên ra mặt khi thấy đối thủ của mình.

Và đó là lúc Lawrence nhận ra vẻ nhẹ nhõm chợt xuất hiện trên mặt Amati. Mặc dù đám đông nhanh chóng tụ lại và một lần nữa che khuất tầm nhìn của anh, nhưng chắc chắn điều anh vừa thấy là không hề nhầm lẫn.

Một suy nghĩ khác lại lóe lên trong tâm trí anh.

Amati - cũng như Lawrence - đang tìm Holo. Không chỉ vậy, Amati đã cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Holo không ở bên anh.

Lawrence chợt chấn động, cứ như thể bị bờ vai ai đó từ phía sau đụng vào.

Anh quay đầu lại nhưng nhận ra đó chỉ là một người đồng nghiệp đang chuyện trò phấn khích với một người khác.

Kì lạ thật, anh tự nhủ với chính mình, và lúc này lại một cơn chấn động khác dội từ sau lưng tới trước ngực.

Và rồi anh nhận ra.

Đó là tiếng tim đập của chính mình.

Amati đang mài miết tìm kiếm Holo và rõ ràng rất lo sợ cô đang ở cùng anh.

Chàng thương nhân trẻ vẫn chưa thật sự tin tưởng cô.

Vậy tức là phải có lý do gì đó khiến cậu ta vẫn còn nghi ngờ.

Nhưng đó là gì?

"Phải chăng..." Lawrence bật thốt.

Nếu Amati phải đi tìm, vậy chứng tỏ cô vẫn chưa cho cậu ta biết cô đang đi đâu.

Và nếu chỉ vậy mà đã khiến Amati căng thẳng, thì khả năng cô để lộ tai và đuôi ra cho cậu ta xem là không cao.

Chỉ mỗi việc đẩy thôi đã đủ khiến Lawrence rũ bỏ hết những kết luận u ám và tối tăm ban nãy, thay vào đó là những suy nghĩ tích cực hơn.

Tuy nhiên, anh không tự tin rằng bản thân có thể bình tĩnh xét đoán xem liệu đó có phải là mong ước của chính mình hay không.

Chuyện này càng khiến anh thấy trong lòng bức bối đến nôn nao.

Đột nhiên từ đám đông vang lên một tiếng hô khác.

Lawrence vội vã đảo mắt lại quây bán quặng và nhận ra không biết tự lúc nào, tấm thẻ cho viên pirit giá cao nhất đã bị tháo xuống.

Vậy tức là nó đã được bán với giá đó.

Và đó thậm chí còn không phải là nguồn cơn của tiếng hô.

Những tấm thẻ ghi giá của nhiều loại pirit giá cao nhất đều đã bị gỡ xuống, và con số ghi trên tấm thẻ biểu thị người mua xếp hàng cũng đã giảm.

Ai đó đã bán một lượng pirit đáng kể.

Lawrence tạm đàn áp cảm giác nôn nao xuống. Anh hoảng hốt đảo mắt nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm Amati.

Cậu ta không ở trước quầy.

Cậu ta thậm chí còn không ở gần đó.

Khi Lawrence nhìn thấy cậu ta, Amati đang lẩn vào trong đám đông.

Cậu nhóc đang nhìn quầy hàng với vẻ mặt sửng sốt.

Vậy là người bán số lượng lớn kia không phải là Amati.

Lawrence cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng đôi chút, để rồi thoáng chốc sau những tấm thẻ ghi số người xếp hàng chờ lại tăng lên, kéo theo một tràng trầm trồ khác từ đám đông.

Gần như ai cũng có ít nhất một lượng nhỏ pirit trong người; họ chỉ đang chờ thời điểm thích hợp để mua thêm hay bán đi. Thị trường đã bắt đầu dao động, vậy nên họ lại có thêm một nhân tố nữa để cân nhắc.

Hiển nhiên đây là thời điểm thích hợp để bán.

Lawrence đã sắp sửa bỏ cuộc - nhưng thứ chống đỡ anh là ý nghĩ rằng anh vẫn có thể thu lại được gì đó nếu theo sát kế hoạch và cẩn thận bán tổng một lượng pirit lớn.

Nhưng liền sau đó anh lại bắn khoả, hết như một con thỏ nhát cáy vậy.

Lawrence hoàn toàn không biết Holo đang nghĩ gì hoặc cô đã đi đâu. Lòng dạ của con người không dễ đoán như vậy. Nếu như anh ôm khư khư cái suy nghĩ ngây thơ đó thì chờ đợi anh chính là hủy diệt.

Kể cả như thế - Lawrence không thể không suy nghĩ.

Kì vọng, ngờ vực, ước đoán và thực tế, đây là bốn móng vuốt đang giằng xé suy nghĩ của Lawrence.

Hiền giả sỏi Holo sẽ nói gì tại thời điểm như thế này?

Lawrence tội nghiệp không khỏi tự hỏi.

Anh cảm thấy chỉ cần có được một lời nhận xét của Holo, dù là lời nhận xét tùy tiện nhất, anh cũng có thể sẵn sàng đưa ra quyết định.

Anh tin ở cô.

Đúng lúc đó...

"Ừm, xin lỗi..."

Lawrence chợt thấy tay áo của mình bị ai đó giật giật, theo sau đó là tiếng gọi.

Anh lập tức xoay người lại, hy vọng được thấy cô nàng xác xước đang đứng phía sau.

Nhưng đó là một cậu nhóc - cụ thể hơn, là Landt.

"Ừm, ngài Lawrence, em xin ngài một khắc được không?"

Lawrence xoay người với tốc độ khiến Landt giật mình một lát, nhưng về mặt của cậu bé cho thấy cậu có việc rất khẩn cấp.

Anh vội vàng đảo mắt nhìn chung quanh, lo lắng và hoang mang ào ào ập tới; sau đó anh quỳ gối xuống, ghé mặt lại gần hơn tới cậu nhóc thấp bé Landt và gật đầu.

"Một vị khách đã tới cửa hàng của bọn em và muốn mua lúa mì bằng pirit."

Lawrence lập tức hiểu ra. Mark muốn chấp nhận đề nghị này và bán pirit

cho anh, mong muốn anh thanh toán lại bằng tiền mặt.

"Bao nhiêu?"

Nếu Mark phải cử cậu nhóc tới đây thì số lượng ắt phải không tầm thường.

Lawrence nuốt nước bọt chờ đợi câu trả lời.

"Hai trăm năm mươi đồng bạc," Landt đáp.

Lawrence nghiến chặt răng để ngăn cho mình không hét toáng lên trước diễn biến bất ngờ.

Vị thần sói mùa vụ có thể đã bỏ rơi anh, nhưng nữ thần may mắn thì vẫn còn đang ở cạnh.

Lawrence lập tức lấy cái túi anh nhận được từ Amati và đặt vào tay Landt. "Đi đi, nhanh nhất có thể."

Landt gật đầu, sau đó vội vã chạy đi, hết như một sứ giả mang theo tin tức cấp bách.

Trong lúc đó, khu chợ vẫn tiếp tục khuấy động điên đảo.

Có lẽ đoán rằng giá đã đạt đến đỉnh, số lượng người mua viết trên tấm thẻ bắt đầu thay đổi chóng mặt.

Rõ ràng người mua và người bán đã bắt đầu đổi vai cho nhau.

Với giá cao như thế này, một vài người sẽ bắt đầu muốn bán trong khi những người đang cần giá tăng cao hơn sẽ lại tiếp tục mua vào.

Thình thoảng Lawrence lại thấy Amati lấp ló ở bên ngoài đám đông; anh

tin tưởng Amati cũng đang để ý quan sát mình.

Sự thật là Amati phải căng mắt ra dò chừng cả anh lẫn quầy bán khoáng thạch chứng tỏ cậu ta vẫn chưa gom đủ một ngàn đồng mà cậu ta cần.

Không, không phải vậy - Lawrence sửa lại.

Rất có thể giá trị pirit đã đạt đến mức Amati mong muốn, nhưng cậu đang lo lắng nếu bây giờ bán hết số pirit cậu có trong tay, việc mua bán sẽ không được như dự kiến và khiến giá rơi xuống đáy trước khi cậu kịp bán hết hàng.

Và bởi vì Amati đã kí hợp đồng mua bán khống với Lawrence, việc sụt giá sẽ khiến cậu ta chịu lỗ nặng nề.

Ngoài ra còn có một việc quan trọng khác.

Lượng pirit trị giá năm trăm đồng bạc mà Amati đang nắm giữ tạm thời vẫn chỉ là một con số trên giấy.

Tất nhiên nó có thể được mua lại hay bán đi, tuy nhiên lượng pirit thực tế mà bản hợp đồng đại diện chỉ có thể được thu lại vào tối nay.

Thị trường đã bắt đầu giao động chứ không chỉ là tăng đơn thuần như lúc trước, và khả năng sụt giá càng lúc càng thực tế. Nếu Amati đem bán tờ giấy đó, chuyện gì sẽ xảy ra?

Nghiệp vụ mua bán khống là loại hình giao dịch lợi dụng khoảng chênh lệch giữa thời điểm giao hàng và giao tiền.

Trong tình thế mà giá được dự báo là sẽ giảm, giấy chứng nhận bán khống - thứ lấy hàng hóa trong tương lai đổi lấy tiền mặt trong hiện tại - là một con bài joker, một con bài vô dụng với hình ảnh phù thủy cười ma mị in bên trên.

Một khi giá thị trường của sản phẩm thật sự suy giảm, bất cứ người nào

cầm trong tay con joker này sẽ bị hủy diệt.

Thứ thuốc độc tác dụng chậm trong hợp đồng bán khống của Lawrence bắt đầu có hiệu lực.

Amati vẫn còn đang loay hoay đảo mắt chung quanh.

Cậu nhóc chắc chắn đang tìm kiếm Holo.

Holo có thể đã đoán được ý đồ của Lawrence và báo trước cho Amati về cái bẫy.

Ngọn gió xem ra đã bắt đầu xoay chiều; bên công bên thủ lần lượt đổi chỗ cho nhau.

Nếu Lawrence không tấn công vào lúc này, anh sẽ bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một.

Mọi người gần như đang vồ vập tới quầy bán đá quặng, và tấm thẻ giá liên tục được đổi chỗ.

Lawrence giữ chặt lấy túi pirit trước ngực, cầu khẩn Landt quay trở lại càng sớm càng tốt.

Không mất nhiều thời gian để chạy tới quầy của Mark rồi quay lại.

Đúng lúc đó...

Một tiếng hô vang lên giữa đám đông.

"Có người mua vào!"

Ai đó đã không thể kiềm chế sự kích động của mình.

Vào đúng thời điểm đó, cả khu chợ hết như một con thuyền lung lay sắp đổ đột nhiên lấy lại được ổn định, tình thế lại đảo chiều.

Có người đã mua một lượng lớn pirit. Điều này chứng tỏ giá sẽ tiếp tục tăng.

Vớ được phao cứu sinh, đám đông có vẻ đã bình tĩnh lại.

Landt vẫn chưa quay lại.

Thời gian càng trôi nhanh, thị trường càng lúc càng có vẻ ổn định lại.

Nhưng số người mua đã bắt đầu giảm - Lawrence có thể chớp lấy cơ hội này để bán pirit ra và đánh sập sự ổn định này.

Nếu anh làm vậy, anh có thể quét sạch toàn bộ hàng dài người mua dù chỉ trong thời gian ngắn.

Nếu lựa chọn đúng thời điểm, nó sẽ đem lại hiệu ứng cực mạnh.

Lawrence bắt đầu hành động.

Anh len vào giữa đám đông, rút túi pirit ở túi áo ngực ra khi đến trước quầy bán quặng.

"Tôi tới bán!"

Khi mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình, Lawrence ném túi pirit xuống trước mặt người bán quặng.

Gã thương nhân kia cùng người học việc sững lại trong tích tắc, nhưng họ lập tức hồi thần ngay sau đó và tiếp tục làm việc.

Lawrence đã quăng một hòn đá lên mặt hồ tĩnh lặng; và giờ thì gợn sóng

xuất hiện.

Việc đo đạc được thực hiện rất nhanh chóng, kể cả những người học việc giữ những tấm thẻ gỗ cũng hết sức mau lẹ đưa từng viên pirit tới cho những người đã đặt hàng.

Lawrence lập tức được nhận khoản thanh toán của mình.

Không buồn đếm lại, anh nắm chặt lấy túi tiền và quay đầu lại phía đám đông.

Anh thoáng thấy vẻ mặt căng thẳng của Amati.

Lawrence không hề cảm thấy hả hê hay thương hại.

Anh chỉ tập trung thực hiện mục tiêu của mình.

Anh đã bán hết chỗ pirit trong tay. Bất cứ đòn tấn công nào tiếp theo cũng phải đợi đến khi anh có thêm nguồn cung.

Landt đâu rồi? Người đưa tin của Diana đâu rồi?

Nếu anh có lượng pirit trị giá bốn trăm đồng bạc từ Diana, không còn nghi ngờ gì nữa, anh chắc chắn sẽ khiến khu chợ chao đảo.

Anh đang đứng trước ngã ba định mệnh.

Và rồi anh nghe thấy tiếng nói.

"Ngài Lawrence."

Là Landt, cậu nhóc hùng hục chạy tới chỗ Lawrence và đưa cho anh một túi khác, chiếc trán của cậu bóng nhẫy mồ hôi.

Là lượng pirit trị giá 250 đồng bạc.

Bây giờ Lawrence lại bị giằng xé giữa việc lập tức quay lại chỗ quầy bán quặng đá để bán chỗ pirit đang có trong tay hoặc chờ người đưa tin của Diana tới cho chắc ăn.

Anh nguyên rửa chính bản thân mình.

Liệu anh có nên từ bỏ hy vọng ở chỗ Diana không?

Việc đàm phán đã diễn ra quá lâu. Sự lạc quan của Lawrence cũng chỉ có giới hạn.

Anh phải tận dụng cơ hội của mình.

Lawrence xoay người và sẵn sàng tiếp tục lao tới phía trước.

Nhưng ngay khi đó, từ đám đông chợt vang lên tiếng trầm trồ ngăn bước chân anh.

"Ồ...!"

Bị đám đông che khuất, anh không thể thấy được chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng cái khoảnh khắc tiếng trầm trồ đó vang lên, trực giác của Lawrence thiếu chút nữa đã khiến anh gào khóc mà bỏ chạy - nó báo cho anh biết tình huống xấu nhất đã xảy ra.

Anh chen vào trong đám đông để tới chỗ nhìn thấy được bảng giá.

Thật là kì diệu khi anh vẫn chưa ngã quỵ giữa đương trường.

Mức giá cao nhất trên bảng đã bị thay đổi.

Nhu cầu mua vào đã đẩy giá lên.

Có vẻ như một vài người mua ở trong chợ đã quyết định rằng sự náo động ban này chỉ là biến động tạm thời, và thế là lại một đợt sóng những đơn đặt hàng nữa bắt đầu ập tới.

Những tấm thẻ ghi số lượng người mua lại được đính lên bảng.

Lawrence kiềm chế không để bản thân mình nôn thốc nôn tháo. Quyết định nên bán hay không bán chỗ pirit mình có lại một lần nữa thôi thúc trong anh.

Vẫn còn một chút hy vọng thành công mong manh nếu anh nhanh chóng hành động.

Không - quyết định sáng suốt nhất vẫn là đợi người đưa tin của Diana.

Số lượng pirit mà anh giao dịch với cô trị giá bốn trăm đồng bạc, vậy thì - đến lúc này nó hẳn đã phải tương đương năm trăm đồng.

Nếu Lawrence có thể cộng thêm nó vào những gì anh đang có, nó sẽ đủ tạo ra một đợt bán tháo lớn khác.

Khi Lawrence bầu víu toàn bộ hy vọng vào cơ hội mong manh trên, anh nhìn thấy Amati, vẻ mặt bình thản hơn hẳn, đi tới quầy.

Chàng thương nhân trẻ hẳn là đang định bán tiếp.

Tuy nhiên vẫn chưa rõ cậu có định bán sạch chỗ pirit mình đang có hay không.

Lawrence không cần phải biết rõ kế hoạch của cậu nhóc cũng đủ nhận ra cậu ta sẽ chỉ bán một ít pirit của mình để đổi ra tiền. Amati hẳn đã nhận ra bản chất thật của thứ thuốc độc tác dụng chậm của Lawrence, vậy nên cậu ta

sẽ muốn xử lý tờ giấy chứng nhận kia trước.

Tại sao người đưa tin của Diana vẫn chưa tới? Lawrence bắt đầu tự hỏi phải chăng anh đã bị các vị thần bỏ rơi.

Anh gào thét trong lòng.

"Xin lỗi, ngài là ngài Lawrence đúng không?"

Trong tuyệt vọng, anh tưởng những lời mình nghe được chỉ là ảo giác.

"Ngài Lawrence phải không ạ?"

Một thân hình nhỏ nhắn xuất hiện bên cạnh Lawrence, khuôn mặt của cậu ta - hoặc của cô ta bởi anh không nhận ra được người kia là trai hay gái - nấp sau tấm khăn liệm, che kín tất cả chỉ trừ đôi mắt ra.

Rõ ràng đây không phải là Landt.

Vậy tức là người Lawrence chờ đợi chính là đây.

"Tôi có một thông điệp được cô Diana gửi tới."

Đôi mắt xanh lục nhạt của người kia ẩn chứa sự tĩnh lặng trái ngược hoàn toàn với đám đông hỗn loạn đang vây lấy họ.

Từ người đưa tin này tỏa ra một bầu khí chất thật kì bí; Lawrence không khỏi tự hỏi liệu người này có phải là sứ giả được các vị thần gửi tới hay không.

Và nếu là thật - vậy phép màu có lẽ sắp xảy ra.

"Cô ấy muốn báo cho ngài rằng việc giao dịch đã thất bại."

Tiếp theo đó là một khoảng lặng.

"Cái gì cơ?"

"Phía bên kia không muốn bán. Cô Diana xin lỗi vì đã không thể đáp lại kì vọng của ngài," người đưa tin đáp bằng giọng trong trẻo, cứ như đang tuyên án tử vậy.

Lẽ nào - lẽ nào mọi chuyện phải thành ra thế này sao? Lawrence tự hỏi.

Tuyệt vọng đích thực không phải đến từ việc không có một tia hy vọng nào.

Khi chút hy vọng le lói cuối cùng bị dập tắt vào phút chót - đấy mới là tuyệt vọng.

Lawrence không thể đáp lời.

Người đưa tin có vẻ đã hiểu tình cảnh của anh và lặng lẽ quay đầu lại.

Không hiểu sao bóng hình của người đưa tin lẫn vào đám đông lại chồng lấp lên kí ức về Holo trong tâm trí anh, cứ như lúc cô bỏ anh mà đi ở trong đường hầm dưới lòng Pazzio.

Ngước nhìn lên bảng giá một lần nữa, Lawrence cảm thấy bản thân như một vị hiệp sĩ già cỗi trong bộ giáp rỉ sét.

Hàng người mua đã ổn định trở lại, và giá tiếp tục tăng lên.

Con người có thể cười trên những cơn sóng của thị trường, thế nhưng chỉ có những vị thần mới có thể khống chế được cơn sóng đó.

Lawrence nhớ tới những lời của một thương nhân nổi tiếng.

Chỉ cần có thêm một chút may mắn - một chút thôi - thương nhân có thể trở thành một vị thần.

Sau khi đã đổi được một ít pirit thành tiền, Amati xoay bước rời khỏi quầy và trở lại vòng ngoài.

Lawrence cứ nghĩ chàng thương nhân trẻ sẽ khoe ra nụ cười đắc thắng của mình, nhưng Amati thậm chí còn không liếc mắt nhìn anh lấy một cái.

Chắc hẳn có ai đó đang thu hút sự chú ý của cậu ta.

Holo đã trở lại bên Amati.

"Ngài Lawrence...?"

Người nói chuyện với Lawrence bây giờ lại là Landt; Holo đang nói chuyện với Amati và tất nhiên cũng đang nhìn về phía cậu.

"Ồ, ờ, xin lỗi... Cậu đã... cậu đã mất công chạy khắp nơi vì tôi. Cảm ơn."

"Ồ không, không vấn đề gì đâu."

"Cậu có thể chuyển một thông điệp tới cho Mark hộ tôi không? Nói với anh ta rằng kế hoạch của tôi đã thất bại," Lawrence bất ngờ khi mình có thể dễ dàng thú nhận như vậy.

Tuy nhiên, thật trớ trêu thay, dưới góc độ của một thương nhân thì đây vẫn là một kết cục hết sức tốt đẹp.

Lawrence vẫn còn pirit trong tay. Tất cả những gì anh cần làm là mua thêm một ít nữa để đủ số lượng mà anh cần đưa cho Amati vào buổi tối và rồi trừ khoản phí mua vào kia vào phần tiền anh kiếm được từ việc bán pirit vừa rồi - khoản còn lại hẳn sẽ là một con số dương.

Thêm vào đó, anh còn nhận được một ngàn đồng bạc từ Amati, một khoản mà chỉ có từ 'của trời cho' mới miêu tả được.

Khoản lời đó đủ để khiến bất kì thương nhân nào cũng phải hạnh phúc run người, nhưng cái mà Lawrence cảm thấy chỉ là một sự trống rỗng sâu sắc.

Landt lặng người đi một lát, hai mắt cậu quanh quất nhìn chung quanh, nhưng ngay khi Lawrence định đưa tiền bồi dưỡng cho cậu nhóc, hai mắt cậu liền ngập tràn vẻ kiên định.

"Ngài Lawrence."

Vẻ mặt của Landt đủ để ngăn bàn tay đang cầm mấy đồng bạc của Lawrence lại.

"Ngài - ngài sắp từ bỏ sao?"

Lawrence nhớ lại những ngày còn là thợ học việc - mỗi lần anh muốn phát biểu gì thì cứ liệu hồn mà ăn đòn.

Landt ắt hẳn cũng đã sẵn sàng chịu đòn. Mắt trái của cậu bé nhúu chặt lại, cứ như tin rằng một cú đấm sẽ giáng xuống người cậu bất kì lúc nào.

"Thầy của em luôn bảo với em rằng thương nhân là người không bao giờ từ bỏ."

Lawrence rút bàn tay định đưa vài đồng lẻ cho cậu nhóc lại, thấy vậy, bờ vai của Landt liền run lên.

Nhưng cậu nhóc không hề ngoảnh đi.

Cậu ta hoàn toàn nghiêm túc.

"Thầy của em luôn nói rằng rằng thần tài - thần tài không bao giờ che chở

những ai chỉ biết cầu nguyện. Chính những kẻ cứng đầu không bao giờ bỏ cuộc mới nhận được phước lành của người."

Lawrence không phủ nhận.

Nhưng cái anh đang theo đuổi không phải là tiền tài.

"Ngài Lawrence." Ánh mắt của Landt chĩa thẳng vào người anh.

Lawrence liếc sang phía Holo một cái rồi quay lại nhìn Landt.

"Em..." Landt bắt đầu. "Em thích H-Holo ngay từ lần đầu tiên gặp chị ấy. Nhưng thầy bảo em..." cậu nhóc học việc thành thật nói. Mọi công việc được giao phó luôn được cậu bé lạng lẽ hoàn thành trọn vẹn, thế nhưng lúc này, Landt chỉ là một cậu thiếu niên mà thôi. "Thầy bảo nếu em nói chuyện này ra trước mặt ngài, em sẽ bị ăn đòn cực đau."

Lawrence mỉm cười trước lời nói của cậu bé đang rưng rưng nước mắt, và giơ nắm tay lên cao...

"- !" Landt nín thở và lùi lại.

Nhưng nắm tay của Lawrence chỉ khẽ đánh nhẹ lên má cậu nhóc, sau đó bật cười, "Ừ, tôi đoán tôi phải cho cậu ăn đòn mới được. Một trận đòn ra trò là đằng khác," anh cười đáp - dù anh muốn khóc lắm.

Landt trẻ hơn Lawrence phải tới mười tuổi.

Thế mà, trong lúc này, anh cảm thấy mình chẳng khác cậu nhóc là bao.

Chết tiệt, anh tự nguyện rửa chính mình.

Có vẻ như đứng trước mặt Holo, bất cứ người đàn ông nào cũng đều bị biến thành thằng nhóc thò lò mũi xanh.

Lawrence lắc đầu.

Những kẻ cứng đầu không bao giờ bỏ cuộc à?

Một câu nói thực sự nực cười, vậy mà anh vẫn phải thở dài trước sự quỵn rũ đầy thu hút của câu nói đấy, để rồi, ngược mắt lên trời cao.

Lời nói của một cậu bé kém mình cả chục tuổi lại có thể xua tan đi bao nhiêu hoài nghi và suy nghĩ mù quáng đang quay cuồng trong tâm trí anh.

Landt nói không sai.

Anh đã đi tới tận nước này, và khoản lợi nhuận hiện có trong tay chẳng là gì ngoài một thứ minh chứng cho sự thất bại của anh - anh sẵn sàng vứt bỏ chúng đi ngay mà không hề nuối tiếc.

Chẳng có lý do gì để không suy nghĩ thấu đáo lại thêm một lần nữa trước khi bắt tay vào hành động.

Những thứ quý báu không nhất thiết phải bỏ ra thật nhiều nỗ lực để đạt được.

Landt vừa làm anh nhận ra điều đó.

Mở cánh cửa dẫn tới kho tàng trí nhớ đồ sộ của mình ra, Lawrence bắt đầu lục lọi những gì mình cần để vạch ra một kế hoạch mới.

Trụ cột của kế hoạch này là một thứ anh chỉ đến gần đây mới nhớ ra.

"Người không bao giờ đầu hàng - cũng chính là những kẻ cứng đầu không bao giờ chịu ngừng lạc quan đến mức em cũng không thể nào tin nổi đâu," Lawrence nói.

Vẻ mặt vui sướng của Landt thậm chí còn dễ mến hơn cả bản tính chăm

chỉ, nỗ lực phấn đấu thường ngày của cậu bé.

Không nghi ngờ gì nữa, hẳn là Mark cũng trân trọng cậu bé hết như chính con trai của mình.

"Một thương nhân phải biết lập kế hoạch ra sao, phải biết dự đoán kết cục sẽ thế nào, luôn luôn nhìn thấu sự thật và kết hợp tất cả những yếu tố trên lại để giao dịch. Cậu hiểu chứ?"

Landt lễ phép gật đầu trước câu nói tưởng chừng như không hề liên quan gì tới chuyện ban nãy kia.

"Nếu bán thứ này có thể khiến một việc thay đổi theo cách này, thì thứ khác lại có thể khiến chiều hướng thay đổi theo cách khác. Cậu thấy đấy, những giả thuyết như vậy cũng quan trọng lắm đó."

Landt lại gật đầu. Quỳ xuống cho gần lại với mặt của cậu nhóc, Lawrence nói.

"Cơ mà, thành thật mà nói, những giả thuyết như vậy có thể biến thành bất kì điều gì mà ta muốn. Nếu đưa ra quá nhiều giả sử, cậu sẽ lập tức bị mất phương hướng, sẽ thấy nguy hiểm và rủi ro rình rập trong bất cứ thương vụ nào mình động tới. Để tránh được điều đó, chúng ta cần phải có một thứ gì đó làm cột mốc - một thứ gì đó mà ta có thể tin tưởng được. Đó là thứ mà mọi thương nhân luôn cần phải có."

Cậu bé Landt gật đầu, trông hết như một người thương nhân thực thụ. "Vâng ạ," cậu nói.

"Nếu như tin tưởng vào cột mốc đó, thì cho dù ý tưởng của mình có lỗ bịch tới mức nào đi chăng nữa..."

Lawrence ngẩng mặt lên, hai mắt nhắm lại.

"... Chúng ta vẫn có thể tin vào đó."

Dù vậy, một giọng nói trong tâm trí anh vẫn mách bảo rằng, điều đó là không tưởng.

Và, vậy mà, khi nhìn Holo, anh vẫn gần như tin vào đó.

Vẫn còn một cơ hội - một cơ hội nhỏ nhoi - rằng Holo lựa chọn trang phục như thế hẳn là có lý do.

Dù cho ý tưởng đó có điên rồ thật, chỉ việc đem ra thử, có lẽ là anh sẽ biết thực hư ra sao ngay.

Tuy nhiên ý tưởng đó lại cần phải đáp ứng được một điều kiện.

Đó là điều mà Lawrence đã quên đi mất ban nãy - chính xác hơn là, khả năng Holo thực sự vẫn chưa bỏ rơi anh.

Đúng là chỉ có những thương nhân lạc quan tới mù quáng, những kẻ không bao giờ từ bỏ, mới đi cân nhắc tới chuyện này vào thời điểm này.

Dù vậy, khi cuộc chơi đã tới nước này, Lawrence lại cảm thấy việc bản thân tìm ra khả năng Holo chưa rời bỏ mình lại tốt hơn rất nhiều so với việc suy tính phương thức ngăn bước Amati. Anh không nghĩ ra nổi Mark đã bảo Landt những gì mà cậu bé lại sẵn lòng giúp đỡ anh như vậy.

Dù là gì đi nữa, rõ ràng khi Landt nói rằng cậu thích Holo, điều đó là sự thật.

Phải nói việc cậu nhóc dám thừa nhận điều đó trước mặt Lawrence đúng là cực kì bất ngờ. Giả như hai bên thay đổi vị trí với nhau, Lawrence cũng không dám chắc là anh có thể làm được như cậu.

Sau màn thể hiện đầy can đảm kia, chí ít Lawrence cũng phải làm sao cho

xứng đáng với hình ảnh một thương nhân can trường.

Vỗ lên vai Landt một cái, Lawrence hít một hơi thật sâu và nói. "Sau khi thấy tôi rao bán số quặng đá này ở ngoài quầy, ngay lập tức phao tin đúng như tôi đã bảo nhé."

Khuôn mặt của Landt sáng bừng lên. Cậu nhóc gật đầu một cái, chuyển mình về với cái lối cậu bé học việc giỏi giang.

"Nhờ cả vào cậu đấy."

Đang định quay lưng đi, chợt Lawrence đứng sững lại.

Đôi mắt của Landt thắc mắc nhìn anh, cơ mà người đặt ra câu hỏi lại là Lawrence, "Cậu có tin vào thần thánh không?"

Không lạ lòng gì khi cậu nhóc chỉ biết thần thờ đứng chôn chân tại chỗ.

Khúc khích cười, Lawrence lại lặp lại những gì mình vừa nói ban nãy. "Trông cậu vào cậu đấy", nói đoạn, anh cất bước đi.

Số pirit anh đang có trong tay rơi vào khoảng 250 đồng bạc. Dựa vào những dòng chữ ghi chép về bên mua trên bảng quầy hàng, tổng trị giá của đơn đặt hàng đã lên tới con số 400 đồng bạc - kể cả là Lawrence có bán tháo hết số pirit trong người đi nữa, anh cũng khó lòng tạo được biến chuyển gì rõ rệt.

Nhưng không - rồi sẽ có thay đổi. Nếu như những gì anh tính là đúng, chuyện đó phải xảy ra. Anh quay lại liếc nhìn Holo trong chốc lát; cô gái vẫn đứng bên cạnh Amati.

Chỉ một giây thôi là đủ - chỉ cần Holo nhìn về phía anh thôi, dù chỉ là trong khoảnh khắc, như vậy là đủ lắm rồi.

Và rồi...

Lawrence đứng trước quầy bán khoáng thạch. Số lượng đơn đặt hàng đã bắt đầu chững lại; người chủ quầy, cuối cùng cũng có được chút thời gian để trấn tĩnh lại, nhìn sang Lawrence với vẻ mặt như thể muốn nói, "Ơ kìa?". Ngay sau đó, ông ta lại mỉm cười, dường như muốn nói thêm rằng, "Hôm nay hẳn ngài cũng kiếm được kha khá đó."

Dù rằng hai bên vẫn chưa trao đổi với nhau câu nào, Lawrence vẫn gật đầu. Anh quả thật cũng đang tính kiếm thêm nhiều hơn nữa.

Lawrence đẩy túi pirit nhận được từ tay Landt về phía chủ quầy khoáng thạch và nói. "Tôi muốn bán."

Người chủ quầy luôn nhận được một khoản trích ra từ mỗi giao dịch, thành ra ông ta liền cười hớn hở mà gật đầu. Thế nhưng, ngay sau đó, trông ông ta choáng váng đến lạ lùng.

Lawrence nhắm mắt lại và mỉm cười.

Anh đã đoán đúng.

"Thưa ngài, cả tôi cũng muốn bán."

Thanh âm đó khiến Lawrence nhớ nhung làm sao.

Uỳnh một tiếng, một túi pirit lớn ít nhất gấp hai lần túi của Lawrence đập mạnh xuống quầy hàng.

Liếc mắt sang, Lawrence thấy Holo, lúc này trông như sắp sửa cấn bay đầu anh tới nơi.

"Đồ ngốc," cô gái thốt lên.

Đứng trước lời buộc tội của cô gái, Lawrence chỉ biết mỉm cười với một lời "Xin lỗi" thật chân thành mà thôi.

Người chủ quầy đứng đực mặt ra đó, bàng hoàng mất một lúc ông ta mới vội bắt những người học việc của mình gỡ hết sạch những bảng bên cột mua trên bảng giá xuống.

Tổng cộng hai túi tính ra ít nhất cũng phải được 650 đồng bạc.

Holo có số pirit kia trước đợt bão giá, vậy nên giá trị chỗ quặng này có lẽ còn cao hơn giá trị tại thời điểm hiện tại nữa. Quả nhiên người bí mật đi mua pirit từ Diana chính là Holo chứ chẳng phải ai khác.

Nói ngắn gọn lại, một lượng pirit đáng giá gần 1000 đồng bạc đã được đồng loạt bán đi.

Sau chuyện này, giá của pirit sẽ không thể bị nhu cầu đẩy lên thêm một xu nào nữa.

Lawrence khẽ bứt một chiếc lông vũ trắng trên áo choàng của Holo ra. "Cô ta thực sự là một phụ nữ xinh đẹp và chín chắn, chẳng giống như một ai đó mà tôi quen," anh nói.

Nghe thấy vậy, Holo lập tức thui luôn một phát vào sườn Lawrence.

Tuy nhiên, tay cô vẫn để im tại đó, không hề rút lại.

Như vậy là đủ rồi, Lawrence nghĩ.

Dù cho đằng sau họ là cả một đám đông điên cuồng chen lấn xô đẩy, Lawrence vẫn không muốn thả tay cô gái ra.

Nhưng đúng là anh muốn ra về trước mặt Amati thật.

Đến Lawrence cũng phải bật cười trước suy nghĩ trẻ con của mình.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương Vi

Pirit tụt giá chỉ trong nháy mắt.

Dù rằng vẫn có một vài người hỏi mua sau khi toàn bộ những đơn đặt hàng trước đó đều đã được đáp ứng, tuy nhiên, với số pirit được bán ra có trị giá lên tới gần 1000 đồng bạc, thị trường đã nghiêng hẳn về phía bên bán, khiến cho giá thành xuống dốc nhanh chóng.

Những kẻ xui xẻo nhất - những người giữ bài tới cuối - chính là cái đám cố đợi chờ hòng bán được ở mức giá cao nhất có thể.

Ngay cả những thương nhân tinh ý nhận ra những gì Lawrence và Holo làm mà bán ngay khi có thể cũng đều phải gặp cảnh chịu lỗ.

Còn số phận của Amati - người không chịu xử lý bản hợp đồng bán khống trong lúc thị trường đang sôi sục kia sẽ thế nào, không cần nói cũng biết.

Cậu ta vẫn đứng chết trân tại chỗ trong tư thế vươn tay ra, như thể muốn đuổi theo Holo khi cô cầm chiếc túi lớn, đột nhiên lao đến trước quầy hàng khi này. Không nghi ngờ gì nữa, sự phản bội của Holo là một cú sốc còn trầm trọng hơn cả việc giao ước bán khống cậu ta đang cầm trong tay kia giờ chỉ còn là một tờ giấy lộn.

Riêng về phần này, Lawrence cũng thấy tội cho cậu nhóc. Rõ ràng, Holo chưa bao giờ nghĩ tới việc ở lại cùng cậu ta và, thực tế, đã chia tay cậu bằng một cách khá là tàn nhẫn.

Dường như Amati đã nói gì đó khiến Holo không thể nào chấp nhận được.

Lawrence không dám hỏi dò Holo xem điều đó là gì. Anh sợ hãi chính câu trả lời của cô, thế nhưng anh vẫn muốn được biết, để bản thân không bao giờ lặp lại lỗi lầm đó một lần nữa.

"Vậy là, hợp đồng này tới đây là xong rồi hử?" Holo hỏi, không thèm ngoái lại nhìn trong khi tiếp tục chải chuốt chiếc đuôi của mình. Lawrence vừa mới quay về sau khi hoàn thành nốt hợp đồng với Amati cũng như cảm ơn sự giúp đỡ của Mark trong vụ này.

Vẫn có cái gì đó hằn học trong lời của Holo, và, nguyên do không chỉ là bởi cả hai vừa mới trải qua một trận đấu trí xong.

Đương nhiên, Lawrence biết nguyên do là vì sao.

Anh đặt đồ đạc của mình xuống, ngồi xuống ghế và đáp. "Đúng vậy, mọi chuyện xong xuôi rồi. Gọn gàng đúng như những gì chúng ta mong đợi."

Anh không hề đùa.

Đúng là anh vừa mới kết thúc giao ước của mình với Amati, nhìn cậu ta lúc đó trông chẳng còn chút hồn vía nào.

Xét cho cùng thì Amati thật ra chẳng mất đồng nào. Dù phải đối mặt với khoản lỗ từ thương vụ bán khổng bởi tay Lawrence, Amati vẫn kiếm được chút đỉnh nhờ khoản lời kiếm được từ việc làm trung gian buôn bán pirit.

Thế nhưng, Lawrence hiểu rõ nỗi tuyệt vọng của Amati lúc này - cách đó không lâu, bản thân anh cũng đã được trải nghiệm cảm xúc tương tự.

Kết cục thì, Amati không thể nào đáp ứng được nổi điều khoản giao ước để cậu ta có thể cầu hôn Holo, cũng như hợp đồng bán khổng mua pirit, vốn

kết thúc với việc Lawrence giao túi khoáng thạch, lúc này gần như đã thành đồ bỏ.

Lo ngại tới việc Amati có thể mất bình tĩnh mà làm càn, Lawrence đã nhờ trưởng thương quán đứng ra làm trung gian. "Đây là hình phạt của cậu cho cái tội cố cướp lấy bạn đời của người khác mà thôi", vị trưởng thương quán đã nói vậy với Amati.

Mặc kệ Holo có phải là "bạn đời của Lawrence" hay không, ít ra thì Amati đầy kiêu hãnh cũng đã phải nhận lấy một bài học cho mình.

Trong khi Lawrence vẫn tắt thuật lại mọi chuyện, vẫn ngồi trên giường, Holo ngừng chải đuôi lại. Cô quay ra chăm chú nhìn Lawrence.

"Hắn là anh không có nghĩ mọi chuyện tới đây là xong xuôi đâu nhỉ."

Xem ra cô gái đang tính xem tội anh phải phạt nặng tới nhường nào mới đáng.

Lawrence biết mình đã sai ở đâu.

Anh đứng dậy, hai tay giơ lên tỏ vẻ ăn năn hối lỗi. "Là tôi sai."

Holo vẫn không hề lay động. "Anh thực sự biết mình sai ở đâu chứ?"

Một người đàn ông trưởng thành mà lại dễ bị la mắng như vậy thì quả là thâm trầm, cơ mà Lawrence không còn cách nào khác ngoài việc đứng im chịu trận.

Bởi anh đã phạm phải một sai lầm lớn nhường này. "Tôi biết."

Đôi tai sói của Holo dựng lên.

"Ít nhất là... tôi nghĩ là mình biết."

Holo thở mạnh một hơi qua cánh mũi, hai tay khoanh lại, tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

Chỉ một lời "xin lỗi" không thôi xem ra khó mà đủ được.

Thu hết toàn bộ dũng cảm lại trong người, Lawrence cố gắng xin lỗi hết sức có thể.

"Khi tôi tự mình làm mọi việc sau giao ước với Amati, tôi thực sự đã quá tự phụ."

Không những mọi nỗ lực trong tuyệt vọng hòng ngăn Amati lại của anh đều thành ra vô dụng, anh đã - như anh vừa nói - hoàn toàn ích kỷ.

"Cái chính là... lỗi lầm lớn nhất của tôi là đã không tin tưởng cô."

Holo ngoảnh mặt đi, chỉ dỏng mỗi một tai về phía Lawrence.

"Tôi đang nghe đây," dường như đó là những gì cô muốn nói.

Anh khá là cay cú với thái độ quá quắt của cô nàng, cơ mà Lawrence phải thừa nhận rằng, anh không có quyền phản đối.

Vừa nhìn lên trần nhà, anh nói tiếp.

"Chiếc lông vũ cô dính lên áo choàng - chính là để tôi biết rằng cô đã mua pirit từ Diana."

Holo bực bội gật đầu.

"Vậy mà khi Amati bán pirit ở ngoài quầy hòng nhử tôi, tôi lại nghĩ chính cô đang muốn gài bẫy tôi."

"Cái..." Holo khẽ thốt lên; Lawrence lập tức ngậm miệng lại.

Anh nhận ra đó là điều mình không nên nói ra, tuy nhiên mọi chuyện giờ đã quá trễ. Holo đuổi chân ra, để một chân đứng đưa bên mép giường. "Nói rõ tôi nghe xem nào!" cô hỏi.

Đôi mắt màu hổ phách ánh sắc đỏ của Holo lơ mờ lóa lên.

"Tôi vẫn nghĩ rằng đó chỉ là bẫy để khiến tôi phải ra tay sớm mà thôi. Khi mới thấy Amati hành động, tôi cho rằng cô đã hoàn toàn đứng về phe cậu ta - lúc đó tôi không hề nghĩ ngợi gì tới chiếc lông vũ kia. Cơ mà - sự thật hoàn toàn ngược lại như vậy... phải không?"

Ánh mắt Holo như muốn nói 'tất nhiên'.

Đương nhiên, bây giờ anh thực sự đã thấu hiểu ý đồ của cô.

"Cô đã muốn nói cho tôi biết rằng Amati đã nắm đủ số pirit trong tay và tôi cần phải nhanh chóng bán ngay. Đúng không nào?"

Lawrence không tin tưởng Holo, thế nhưng Holo vẫn tin vào Lawrence.

Chuyện chỉ là như vậy.

Holo đã khiến cho Amati làm những thứ Lawrence không tài nào hiểu nổi, và, về phần mình, Lawrence đã cho rằng tất cả những hành động đó không chỉ nhằm mục đích lung lạc tinh thần anh, mà còn là Holo quay sang trở mặt anh và đang tìm cách dụ anh vào bẫy.

Điều duy nhất Lawrence đúng là cho rằng Holo biết anh đang định làm gì.

Nếu như Lawrence mà nhận ra ngay chiếc lông vũ trắng kia cũng như dám nhìn Holo, có lẽ cô đã bán số pirit mình có cùng anh ngay lập tức.

"Thiệt tình...", Holo lẩm bẩm.

Cô hất cằm lên ra hiệu cho Lawrence nói tiếp.

"Và trước đó, cô ký đơn kết hôn với Amati là bởi..."

Dù biết là quá xấu hổ, nhưng anh vẫn phải nói ra.

"... cô muốn khiến tôi điên tiết lên... Đúng không?"

Hai tai Holo giật giật, cô hít lấy một hơi thật sâu.

Có vẻ như kí ức lũ lượt hiện về khiến cô nàng đang càng lúc càng cáu giận.

Hắn là cô đã đợi chờ Lawrence, tay cầm tờ đơn, học tốc chạy lên tầng hai bất cứ lúc nào.

Ấy vậy mà, dù cho cô đợi bao lâu đi chăng nữa, anh vẫn không hề tới - có lẽ cô đã chờ đợi đến tận bình minh.

Nghĩ đến điều đó, Lawrence cảm thấy kể cả có bị Holo xé nát cổ họng anh cũng cam chịu.

"Chẳng phải tôi đã bảo anh ở Ruvinsheigen rồi sao? Đừng có mà suốt ngày tỏ ra khôn khéo làm gì - nghĩ gì thì cứ thế mà nói ra! Sao không hét thẳng vào mặt nhau đi, có phải vấn đề sẽ được giải quyết nhanh chóng hơn bao nhiêu không."

Holo gãi gãi tai, giận dữ cực độ.

Cô cố tình ra vẻ thản nhiên khi Lawrence thấy Amati bước ra khỏi phòng trọ, thậm chí còn chuẩn bị sẵn một tờ đơn kết hôn, tất cả chỉ là để khiến anh phải giận dữ, tất cả chỉ là để khiến anh dễ dàng nói hết những gì trong tâm khảm.

Ấy vậy mà Lawrence lại tưởng rằng cô chỉ đang muốn thông báo cho anh biết dụng ý của mình mà thôi.

Và giờ đây, nghĩ lại, Lawrence nhận ra tình cảnh lúc đó trong quán trọ quả thực là quá hoàn hảo - quá hoàn hảo để anh có cơ hội thổ lộ lòng mình, cũng như thừa nhận với Holo rằng anh không muốn cô chấp nhận lời cầu hôn của Amati.

Giá như anh đã nói được như vậy - được như vậy là đủ rồi.

"Hóa ra tôi đã sai ngay từ đầu."

Holo thu cầm lại, ánh mắt nhìn Lawrence giờ đây đã từ khó chịu chuyển ra thành oán giận.

Như vậy là đủ thấy anh đã sai lầm tới mức nào.

"Khi... khi cô mất bình tĩnh vì chuyện Yoitsu... lời xin lỗi cuối cùng của cô với tôi, đó là..."

... Thứ lỗi cho tôi, cô đã nói như thế vào đêm hôm đó, bằng chính cái giọng khàn đặc đó.

"Đó là vì cô đã hiểu ra được rồi... phải vậy không?"

Holo gườm gườm nhìn Lawrence. Mắt không rời khỏi anh, đôi nanh bắt đầu nhe ra.

Sau khi xối xả đay nghiến bằng những lời đầy độc ác và bóp méo, Holo hẳn đã nhận ra mình đã tồ tệt đến nhường nào.

Và cô không thể nào tiếp tục bướng bỉnh hơn được nữa.

Ngay lập tức, cô đã xin lỗi Lawrence bằng tất cả lòng chân thành của

mình.

Vậy mà, Lawrence lại làm cho mọi thứ xấu đi khi mà anh coi lời xin lỗi của cô là những lời nói cuối cùng trước khi đóng chặt con tim của mình lại.

Anh đã cố chạm tới cô, để rồi lại ngừng lại giữa chừng.

Nếu lúc đấy anh có thể nói được điều gì đó, Lawrence nghĩ, có lẽ anh đã có thể cứu vãn được tình thế rồi.

Lúc đó Holo ắt hẳn đã chết lặng người đi.

Cô đã chân thành xin lỗi vì những điều tệ bạc cô đã nói ra sau khi mất bình tĩnh, ấy thế mà, thay vì chấp nhận lời xin lỗi của cô, Lawrence lại quay lưng đi mà chạy ra khỏi phòng.

Cô không hề ngu ngốc; Holo chắc chắn phải biết rằng Lawrence đã hiểu nhầm cô.

Thế nhưng, dẫu biết là vậy, Holo lại nghĩ rằng thật quá là ngớ ngẩn nếu bây giờ đuổi theo Lawrence và giải thích cho anh biết anh đã hiểu lầm.

Cô hẳn là đã tưởng rằng anh sẽ sớm nhận ra sai lầm của mình.

Đôi mắt của cô giờ đây tràn đầy phẫn nộ bởi Lawrence đã không nhận ra điều đó.

"Ồ - dần thôi!" cô hét toáng lên, từ trên giường đứng bật dậy. "Người ta chẳng phải thường nói rằng, 'Không biết gì thì đừng làm còn hơn' sao! Vừa làm cho mọi nỗ lực của tôi đổ hết xuống sông xuống bể, đã vậy lại còn tưởng tôi là kẻ thù á? Và rồi, vì một lý do nào đó, anh lại tự ý mà lập cái giao ước đó với tên nhóc đó đũa nữa chứ! Anh có biết anh đã khiến cho tôi phải vất vả thế nào không? Dù là chúng ta mới gặp nhau được một thời gian ngắn, tôi và

anh đó, cơ mà tôi vẫn tưởng giữa chúng ta đã có một mối ràng buộc hiểm có! Lẽ nào chỉ có mình tôi nghĩ thế thôi sao? Hay quả thật là anh..."

"Tôi muốn được tiếp tục đi cùng cô."

Giữa chiếc bàn anh đang ngồi bên và chiếc giường Holo đang đứng chỉ cách nhau vài bước chân ít ỏi.

Giờ, chỉ cần đưa tay ra, chắc chắn anh sẽ chạm được tới cô gái.

"Cuộc đời tôi từ trước đến nay vẫn luôn chỉ có độc mỗi một việc buôn bán kiếm tiền từ sáng tới tối, và tôi cũng không định thay đổi điều đó. Vậy nên đối với những việc ngoài lĩnh vực kinh doanh ra tôi không được nhanh nhạy cho lắm."

Holo vẫn tiếp tục tỏ ra hờn dỗi.

"Thế nhưng - tôi vẫn mong ước được tiếp tục đi cùng cô."

"Ừm... vậy thì tôi là gì của anh?"

Đó là câu hỏi anh từng khiến anh nghẹn lời.

Cơ mà, bây giờ anh chắc chắn đã biết phải đáp lại thế nào.

"Điều đó không thể diễn tả thành lời được."

Holo mở mắt ra, hai tai dựng lên, và rồi...

Và rồi, cô cười lớn, quá bức dọc với Lawrence đến độ chỉ muốn phát khóc. "Nhạt nhẽo như thịt khô ấy."

"A, tôi tưởng thịt khô là món khoái khẩu của cô chứ."

Holo khích khích cười, răng nanh nhe ra, miệng cô gái đưa sát lại gần tay Lawrence. "Ghét lắm!"

Lawrence cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, cơ mà anh chỉ lặng lẽ cắn răng chịu đựng, coi như đó là hình phạt dành cho mình.

"Cơ mà, tôi vẫn có một câu hỏi dành cho cô," cuối cùng Lawrence cũng lên tiếng.

"Ồ?" Holo thốt lên. Cô ngược mắt lên, răng vẫn hăm hè cắn chặt lấy tay Lawrence.

"Sao cô lại biết có pirit ở khu giả kim thuật - đợi đã, không, Amati có lẽ đã nói cho cô biết. Điều tôi muốn biết là, làm sao mà Diana lại chịu bán pirit cho cô? Tôi không tài nào hiểu ra được."

Holo liếc mắt ra ngoài cửa sổ, tựa như muốn nói, "Ồ, chuyện đó à?"

Hoàng hôn đã bắt đầu rủ xuống, đêm thứ hai của lễ hội đã sắp sửa bắt đầu.

Xem ra, tất cả số hình nộm đồ sộ đêm đầu tiên lại được mang ra dùng tiếp, cơ mà hầu hết đều xơ xác trông thấy. Một nửa số hình nộm sói đều đã không còn đâu. Những người tham gia cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi, từ xa cũng thấy rõ giờ ai cũng lảo đảo bước đi. Một số thậm chí còn ngồi phịch luôn xuống đất - và đương nhiên đó không phải là đùa giỡn.

Vậy mà, đoàn diễu hành vẫn cứ đi, như thể được kéo đi bởi tiếng trống và sáo thổi.

Holo quay lại nhìn Lawrence, ánh mắt cô mời gọi anh tới bên cánh cửa sổ cùng mình.

Không có lý do gì để chối từ, anh đành làm theo.

"Cậu nhóc Amati đó đã cho tôi biết mọi thứ cậu ta biết, vì thế tôi cũng phần nào đoán được anh đang tính làm gì. Cơ mà, kế hoạch của anh, hờ, cũng đáng khen lắm."

Mắt dõi theo buổi lễ hội, lưng Holo tựa vào người Lawrence.

Dù không thể nào nhìn thấy vẻ mặt cô gái, nhưng được khen như thế, anh cảm thấy mình cứ ngoan ngoãn đón nhận là được.

"Ừ, Diana hờ? Thực ra mà nói, tôi đến gặp cô ta là vì một lý do hoàn toàn khác."

"Lý do khác?"

"Cứ coi như đó là một ơn huệ thôi. Tôi tìm được tới nơi đó bằng mùi của bức thư. Nơi đó tanh tươi hết như một cái suối nước nóng thảm hại nhất - khó có thể coi là dễ chịu được."

Vừa ấn tượng trước chiếc mũi thính của Holo, Lawrence cũng phải thừa nhận rằng khu giả kim thuật hắc cũng khiến cô gặp không ít vất vả.

Holo thở dài một hơi nhẹ nhõm. Không thèm nhìn Lawrence, cô nói tiếp. "Vậy là tôi hỏi cô ta thế này. Tôi hỏi cô ta xem liệu cô ta có thể bịa ra chuyện Yoitsu vẫn còn tồn tại và nói lại cho anh có được không."

Lawrence ngheo đầu sang một bên trong giây lát. Nhưng không lâu sau anh liền hiểu ra.

Nếu như nghe được một câu chuyện như thế từ Diana, chắc hẳn anh cũng sẽ dễ dàng nói chuyện với Holo hơn.

Chỉ cần lấy điều đó làm đòn bẩy thôi, đáng lẽ ra anh đã không cần phải làm gì thêm nữa.

"Cơ mà," Holo nói tiếp, giọng cô đột nhiên khó chịu hẳn. "Con nhóc đó bắt tôi thuật lại hết đầu đuôi mọi chuyện để rồi lại từ chối tôi."

"Ồ... thật vậy à?" Lawrence nghĩ lại những gì Diana đã nói trước khi anh rời khỏi nhà cô ta: Cố gắng lên. Lẽ nào đó là mĩa mai sao?

"Vì anh mà tôi bị từ chối đấy! Tự kiểm điểm đi!"

Lawrence giật nảy mình khỏi dòng hồi tưởng bởi một cú đập của Holo giáng thẳng xuống chân anh - tuy nhiên anh vẫn không hiểu nổi ý cô là gì.

"Thật là... Tôi đã phải hạ mình đi giải thích mọi thứ như thế, sắp thành công tới nơi rồi, vậy mà anh chả hiểu từ đâu lại ló mặt ra, thành ra con nhóc đó lại nghĩ ra cái kế hoạch vớ vẩn kia mới điên chứ."

Anh lặng người trước những lời cô nói - Holo đã ở đó khi anh tới gặp Diana sao?

"Dị tặc để thử thách lòng quyết tâm của cậu chàng há - con nhóc đó, làm như hiểu tôi lắm ấy!"

Lawrence giờ đã hiểu được ra tại sao mà Diana lại nói Cố gắng lên.

Cơ mà, anh vẫn cảm thấy mình bỏ sót một điều gì đó rất quan trọng.

"Ngoài ra tôi còn nghe thấy cả câu hỏi ngu xuẩn đó của anh với cô ta nữa."

"Á!" Lawrence hét toáng một tiếng, giọng anh ghen hằn lại.

Holo nhe răng ra nở một nụ cười đầy nham hiểm. Cô quay sang Lawrence.

"Hóa ra có không ít câu chuyện kể về những vị thần cùng loài người kết

thân với nhau nhỉ?" Đôi mắt đang nhướn lên của cô gái mới đáng sợ làm sao.

Đôi tay mảnh mai của cô gái vòng lấy người Lawrence, tựa như một con rắn đang quấn chặt lấy con mồi của mình.

"Nếu anh muốn vậy thì tôi cũng không thấy phiền đâu. Tuy nhiên..."

Ánh sáng lọt qua khung cửa sổ, nhuộm đỏ khuôn mặt Holo.

"... Xin hãy nhẹ nhàng với em nha!"

Cô ta đúng là quý dữ, Lawrence nửa đùa nửa thật tự nhủ với bản thân - tuy nhiên cô gái cũng nhanh chóng ngừng diễn kịch.

"Hm. Đùa thôi. Tôi cũng chẳng còn tâm trạng sau khi nổi chuyện với con nhóc ấy." Holo nói, mặt mày nhìn ra ngoài cửa sổ, tay vẫn ôm lấy Lawrence.

Dường như ánh mắt cô không hề hướng về lễ hội, mà lại về một chốn xa xôi nào đó.

"Anh có nhận ra cô ta không phải con người không?" Cuối cùng Holo cũng nói.

Lawrence thậm chí còn không thốt ra nổi câu "không thể nào".

"Thấy đồng lông chim rải khắp phòng chứ? Của cô ta đó."

"... Thật sao?"

Tuy Holo lúc này mới nhắc, nhưng giờ nhớ lại, Lawrence quả thật có thấy Diana có cái gì đó khiến anh nghĩ tới một con chim thật.

Holo gật đầu và nói, "Hình dạng thật của cô ta là một con chim, lớn hơn anh rất nhiều. Cô ta đã phải lòng với một nhà tu lang thang và cùng ông ta

xây dựng một nhà thờ suốt nhiều năm liền. Tuy nhiên, về sau vị thầy tu cuối cùng cũng nhận ra cho dù trải qua bao năm tháng, cô gái vẫn không hề già đi - và thế là ông ta bắt đầu nảy sinh nghi ngờ. Chuyện về sau thế nào chắc anh tự đoán được."

Lawrence cảm thấy cánh tay của Holo ngày càng thít chặt lấy anh.

Anh nghĩ rằng giờ đây anh đã biết vì sao Diana lại đi tìm kiếm và sưu tầm những câu chuyện, cũng như lý do gì khiến cô lại bảo vệ các nhà giả kim thuật.

Nhưng sự thật đau xót như vậy khó có thể nói ra thành lời. Hẳn là Holo cũng không hề muốn nghe điều đó.

Lawrence không nói gì.

Thay vào đó, anh chỉ đặt tay mình lên vai Holo.

"Tôi muốn được quay về quê hương tôi. Dù... dù cho nơi đó không còn nữa."

"Ừm."

Bên ngoài cửa sổ, những hình nộm người và sói to lớn cuộn vào với nhau, một tiếng hò reo thật lớn vang lên.

Tuy nhiên, Lawrence nhận ra buổi diễu hành giờ không còn là để tái hiện lại một trận chiến nữa.

Những người điều khiển hình nộm giờ đây đang cùng nhau cười đùa khoái chí. Dường như ai nấy cũng đang cầm một cốc bia trong tay.

Không ai đánh ai cả, thay vào đó lại tay choàng vai mà bước đi.

Chẳng mấy chốc, bọn họ bắt đầu ca hát nhảy múa, những hình nộm đặt ở giữa ngã tư đại lộ cũng đều được mang ra đốt cháy.

Holo cười khúc khích. "Con người quả là thích khoa trương thật."

"Đúng là vậy."

Dù rằng đứng cách xa ngã tư, Lawrence vẫn cảm thấy như cái nóng của lửa cháy trên má mình.

Vòng người đứng xung quanh ngọn lửa càng hô to rồi cạn ly, bản thân ngọn lửa rừng rực cháy kia dường như còn sáng hơn cả ánh trăng mờ ảo.

Một lần nữa, tại thị trấn Kumersun, vô số thần và người, từ gần tới xa, cùng nhau hội tụ nơi đây để chè chén, để ăn mừng sau khi vứt bỏ hết mọi mâu thuẫn.

Và, một mâu thuẫn nữa cũng đã được giải quyết.

"Chúng ta cùng tham gia chứ?" Holo hỏi.

"Ừ... đi chứ nhỉ?"

Tuy nhiên Holo không đi ngay. Cô nhìn sang một Lawrence lúc này vẫn chưa hết bối rối. "Về phần mình, tôi không ngại để anh cháy hết mình như ngọn lửa kia đâu."

Những hình nộm cháy cũng đang bắt đầu sụp xuống thành một đống.

Lawrence cười. "Miễn tôi đủ say là được."

Holo cười, đôi nanh nhe ra lấp lóe. Cô hồ hởi đáp, chiếc đuôi tung tăng phe phẩy. "Nếu mà anh say thì ai sẽ trông coi tôi chứ? Đồ điên!"

Lawrence cầm lấy cánh tay của Holo vẫn đang khúc khích cười, sau đó dẫn cô gái ra khỏi phòng.

Thị trấn Kumersun lại trải qua một đêm náo nhiệt. Một thời gian sau có người đồn đại rằng, đêm hôm đó, một nữ thần thật sự đã lọt vào giữa đám đông.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 3

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Lâu lắm rồi không gặp! Tôi là Isuna Hasekura, và đây là tập ba rồi, nói cách khác là câu chuyện thứ ba của series này.

Lần này tôi cảm thấy mình đã có thể viết được mà không quên mất tính cách của nhân vật. Thay vào đó, tôi lại quên phéng mất hạn chót cho lời bạt này, và mới đây không lâu, biên tập viên vừa gọi cho tôi. Đến tận bây giờ tôi vẫn cảm nhận được nụ cười không hề vui vẻ gì ở bên kia ống nghe.

Tôi bắt đầu băn khoăn không rõ liệu các bạn độc giả có quên mình không.

Ờ thì, tập ba có nghĩa là được ba cuốn rồi. Khoảng tầm này năm ngoái, tôi đã vượt qua được vòng tuyển chọn đầu tiên của giải thưởng Tiểu thuyết Dengeki, và, lúc đấy, tôi đang ngồi trực bên điện thoại, chờ đợi kết quả của vòng tuyển chọn thứ hai. Ngày đó, viết được một tập thôi đã là nỗ lực lắm rồi - Tôi hết viết, rồi lại vứt đi, rồi lại viết tiếp, rồi lại vứt đi một lần nữa.

Vậy là, từ cuối năm trước, tôi đã viết nhiều đến mức không kém anh hùng là bao, và trong cả năm đó, tôi vẫn cảm thấy có lẽ mình đã trưởng thành được một chút.

Sở thích gần đây nhất của tôi là lượn lờ cạnh những khu buôn bán bất động sản. Và không phải mấy khu tầm thường đâu. Tôi muốn nói tới mấy chỗ hoành tráng hơn cơ - mấy khu biệt thự và chung cư cao cấp tầm vài trăm triệu yên cơ nhé.

Tôi thích ngắm cảnh từ chỗ nào thật cao, vì vậy tôi luôn ước ao được sống

ở một khu chung cư cao cấp thật cao, với quang cảnh đèn đường thành phố buổi chiều đêm. Tôi đã tìm kiếm những khu nhà mẫu với những đặc điểm như thế, và quả là điên rồ thật. Mọi thứ đều được xây dựng với phong cách hết sức choáng ngợp tới mức không thể nào tin nổi, và không biết tự lúc nào tôi đã bị cuốn hút vào cái món này.

Giá nhà quả thực lắm số 0 thật. Tôi phải dụi mắt vài lần chỉ để chắc chắn rằng mình không nhìn nhầm, và khi thấy cái phí tổ dân phố có mỗi 200 yên, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Phần nào đó tôi cảm thấy mình có thể làm việc thật chăm chỉ và sống tiếp được. Tới khi nhận ra phí đỗ xe và hầm rượu vang (vâng, các bạn á, ở đó có cả hầm rượu vang đó!) của một trong những biệt thự như vậy còn đắt hơn cả tiền thuê căn hộ của tôi, hờ, tôi cho là trong thâm tâm mình chỉ là một thường dân mà thôi. Hi vọng là tất cả mọi người có thể dung thứ cho tôi.

Và giờ, đã tới lúc tôi xin được gửi lời cảm ơn.

Tới họa sĩ Jyuu Ayakura-sensei, cảm ơn anh đã dành thời gian dù bận rộn như vậy để vẽ những bức tranh minh họa tuyệt vời như thế. Những bức minh họa đó đã giúp cho ngòi bút của tôi ngày ngày có thể viết ra được những thứ xứng đáng với chúng.

Và tới cả biên tập viên của tôi, Koetsu-sama. Xin được cảm ơn ngài đã tận tình chỉ bảo về mặt ngữ pháp cho tôi. Số lỗi cơ bản trong tiếng Nhật của tôi đang ngày càng ít hơn, cho nên tôi sẽ gắng hết sức mình hơn nữa sau khi sửa chữa những lỗi đó.

Cuối cùng, với các bạn đọc, cảm ơn các bạn đã cầm lấy cuốn sách này trong tay mình.

Hẹn gặp lại ở tập sau.

Isuna Hasekura